

Fénysugarak

2023. 2. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Dr. Gellén Márton
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

„Izráel azt mondta Józsefnek: Most már meghalhatok, mert megláttam arcodat, hogy még élsz.” (30. v.)

Találkozás az apa és fia között, különös üzenet. Jákób a halottnak gondolt Józseffel találkozik itt hosszú évek után. A tékozló fiú történetében a „halálba kívánt Atya” találkozik a halálba jutott fiával, ahogy kijelenti az Atya: „az én fiam meghalt és feltámadott”! Egy lehetetlen állapotból, lehetséges történik, amire kevés reménye volt Izráelnek, az most valósággá lett. Izráel a találkozás örömét különös megfogalmazásban adja tudtul fiának: most már meghalhatok, mert megláttalak! Isten az ő Fiát, Jézust, hagyta meghalni, hogy minden ember, aki halott volt, élhessen! Ő minden emberrel találkozni kíván! Az Úr akarata volt az, hogy – József mélyre szálljon – mert így kapta jutalmul a viszontlátás örömét a találkozásban. Akarata célhoz ért Jézus golgotai halálával!

Nekünk is szükségünk van erre a találkozásra, mert csak akkor lesz Életünk, ha eléink jön Jézus, aki halott volt, de örökké ÉI! Mert mi az Ő halála által nyertünk életet – örök életet!

„Vár Atyád szerelme, jöjj a messze tájról, Ó, jöjj haza!”

Gyurkó József l.p.

Ajánlott igeszakasz: Lk 15,12; Ézs. 53,10

27. hét

„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” (2Kor 4,16)

Az utóbbi időben sok meglátogatásunk volt az Úrtól betegségbe csomagolva. Ezek nem könnyű pillanatok voltak. A zsoltáros sorai valósággá válnak életutunkban – „Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt...” (Zsolt 84,7). Az ige szerinti pillanatnyi szenvedés, - nekünk sokszor éveknek tűnik – de ha visszatekintünk ezekre és lelki szemünk az örökkévalón nyugalmat talál, akkor helyre áll a mennyei mérce: az ige igazsága!

Tanulni kell napjainkat úgy számolni, hogy bölcs szívvel járjunk. A bölcs szív a Szentháromság jelenlétével számol, miközben tudatában van annak a ténynek: a külső emberünk megromlik – a romlásnak jelei sűrűsödnek – ezt nem szabad titkolni, sem letagadni, mert ez tény!

Az Úr arra tanít, hogy ne veszítsük el a kedvünket, amikor tapasztaljuk a bomlásnak induló külső embert, hanem tegyük a fókuszunkba a belső emberünk folyamatos megújulását!

Gyurkó József l.p.

Ajánlott Igék: Zsolt 84,7-8; 2Kor 4,16-18

„Istenre gondolkodok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. (Szela.)” (4. v.)

„Mennyi életünk ideje? Röpke hetven év, legfeljebb nyolcvan, az is nagyrészt küszködés és szomorúság! Oly hamar elszáll, s már mennünk kell, mintha repülnénk!” (Zsolt. 90,10 EFO)

A zsoltáros egyéni panaszéneke, amely a 2. versben „hangosan kiált” az Úrhoz. A hangos imádság buzgóságot fejez ki. A hang nélküli imádság szokatlan volt Izráelben (1Sám 1,13).

Földi életünk útja emberi szemmel nézve: sok szenvedés kevés örömmel fűszerezve. Az Úrral való találkozás nélkül reménytelen küzdelem! Jézus belépett - „testté lett” - a bűnnel terhelt földre miértünk, hogy kiszabadítson a sóhajtozásból, csüggedésből. Vívódásainkban mellénk lép és ígéretet tesz: én nem csak veletek vagyok, hanem bennetek akarok élni! Emlékezz rá, mit ígértem, ha álmatlan éjszakában némán töprengsz és gyötrődsz! Ha nem találsz vigasztalást, győzd le a kísértést azzal, hogy rólam elmélkedsz! Téríts meg engem, hogy megtérjek, mert te vagy, Uram, az én Istenem!

„Jézus, terád egy gondolat Megújít engemet,
Mi lesz ha meglátlak magad, S nálad pihenhetek.”

Ajánlott igeszakasz: 1Sám 1,13; Jer 31,15-18;

Zsolt 6,7; 30,6

„Majd áldást mondott Jákób a fáraóra, és eltávozott a fáraó elől.” (10. v.)

Isten kiválasztottjainak életét különös ismertető jellel látta el. Jelenlétét hordozzák magukon anélkül, hogy ezt sokszor tudnák. Szemének fénye, mint áldás ott ragyog rajtuk, ami másokban félelmet és irigységet válthatott ki. József földi életét minden körülmények között ez jellemezte: de az Úr Józseffel volt! A fáraó és népe ennek a különös jelenlétnek gazdagságában részesült. József a fáraónak bemutatja Jákóbot, akinek életgyakorlata volt az áldás osztása érkezéskor, és távozáskor is. Ez az áldás lehetett olyan áldó formula, amelyben Jákób atyái Istenének kegyelmét kívánta a vele jót tevő fáraóra. Isten bőven adott áldást Jákóbnak, jó és nehéz küzdelmei között is.

Jézus áldozata által mi is Izráel gyermekei vagyunk, ezért jó példát venni és gyakorolni magunkat az áldásosztásban. Jó meglátnunk, hogy mindenki szűkölködik Isten jelenléte nélkül. Ránk bőven árasztotta áldásait, ezért adósai vagyunk mindenkinek, akikkel találkozót készít az Úr! „...hiszen arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek.” (1Pt 3,9b)

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 39,2. 23; 1Móz 46,33-34;
Zsid 12,27

„Őseim mellett akarok pihenni. Vigyél majd el Egyiptomból, és temess az ő sírjukba! Ő így felelt: Megteszem, amit mondtál.” (30. v.)

Mély lelki üzenetet tartalmaz az, amit Jákób kér a fiától. Tudatában van annak, hogy ősei hol pihennek. Lelki értelemben is jó ezt tudatosítani, hogy szüleink „Jézus kebelén pihennek!” Fontos, hogy Krisztus követésünk célba érkezése nem a „temető”, hanem mint Lázárnak „Ábrahám kebele”! Több célba érkezett testvérünk ágya mellett tapasztalhattuk, hogy arcuk fénylett, mert találkoztak azzal, aki életét adta értük. Milyen bátorító „akarat” ez, amelyre bennünket is erősít a célegyenes előtt!

Őseinek Istene „beér-sebai” kijelentése (1Móz 46,2-4) arra biztatta, hogy nyugodtan költözzön Egyiptomba, mert ez utódai sorsának alakulásában döntő lesz. Ígéretet kap: „Én veled megyek, de vissza is hozlak, miután József lefogja a szemedet.” Jákób ugyan elkísérte fiait Egyiptomba, halálában azonban együtt kívánt pihenni őseivel. Lelki értelemben jó tudnunk, ahogy az énekiró is írja:

„Ott álljunk üdvbe öltözötten, Én és szeretteim köröttem!
Uram, Tehozzád, Hol fénylik orcád, Vágyódom én!”

„József ezt felelte apjának: Az én fiaim, akiket itt adott nekem az Isten. Jákób így szólt: Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg őket!” (9. v.)

Jákóbot születésétől kezdve végig kíséri az a kiválasztás, amely meghatározta földi életét. Sokszor nem is volt tudatában, de rá kellett döbbsennie, hogy életét szemmel tartják. Menekül a testvére bosszúja elől és szembe találja magát – álmában – a menny kapujával! Ígéretet tesz úgy, hogy nem tudja, milyen mély összetörettetés előtt áll. Lábán előtt egyértelmű, hogy áldás van minden munkáján. Ez az áldás akkor lesz benne tudatossá, amikor félelmei között szembe találja magát azzal, aki eddig is vele volt. Őseinek Istene engedi, hogy harcoljon vele és engedi magát legyőzni. Most már tudatosan akarja az áldást: *„Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz.”* (1Móz 32,27). Most, amikor már az élete végén van, akkor tudatos az életében, hogy az áldásra milyen nagy szüksége van a körülötte élőknek. Amikor József fiaival találkozik, akkor azonnal kéri: *„Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg őket!”* Nem vár arra, hogy József kérje tőle fiai számára az áldást.

Fontos tanítás ebből számunkra, hogy ne maradjunk adósai szereteteinknek, az áldással.

„Jákób hívatta fiait, és ezt mondta: Gyűljetek össze, hadd mondjam el, mi történik veletek a messze jövőben!” (1. v.)

Jákób pályafutásának vége egy különös eseménnyel záródik. Ha végig tekintünk a megtett útjára, melyben csalások, alkudozások, ravaszságok, tervezgetések, hitetlen önző emberi természet és a földhöz kötöttségek láthatók, most ezek sötét felhői már tűnőfélben vannak. Jákób itt most a hit nyugodt fennkölségével lép elő, hogy áldást osszon. Fiainak méltóságokat adjon át ama szent járatossággal, amely csak az Istennel ápolt közösség által érhető el. Lehetnek a testnek szemei homályosak, de a hit látása éles. Messzebbre lát, mint az emberi szem. Különös esemény volt ez a család életében. Izráel fiainak hallaniuk kellett, hogy Isten mit közvetít egy meghomályosodott szemű idős emberen keresztül a jövőjükről. Különös végig olvasni, mert amit kijelentett, az mind beteljesedett, illetve ezek ma is felismerhetők a törzsekhez tartozók életében. Isten szava örökké megáll, még akkor is, ha halandó ember szája közvetíti azokat!

Tanúságunkra íratott meg mindez, mert kiáradnak ezek az áldások és beteljesednek életünkben és utódaink életében is. Jézusban nyertünk áldást és általa örökösei vagyunk.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 29,32; 4Móz 23,24; 24,9;
5Móz 21,17; 5Móz 32,31; Zsolt 80,2; Ézs 49,26; Jel 5,5; 9

„Amikor befejezte Jákób a fiainak szóló parancsokat, felhúzta lábait az ágyra, azután elhunyt, és elődei mellé került.” (49,33)

Egy célba ért ember, aki a hit fejedelmei között van. A haláláról a beszámoló tömör, de egy békességes haza költözésről ad hírt: „...elhunyt, és elődei mellé került”. Nagyon világos ebből, hogy Izráel lelkéről kapunk itt kijelentést, aki a halála után azonnal ott volt Isten szentjeivel! A következőkben leírják, hogy a földi testtel mi történik, hogyan siratják 70 napon keresztül, egyiptomi szokás szerint, hogy szállítani tudják „mumifikálják” és nagy gyász kísérettel viszik Kánaán földjére, a hettita Efrón mezején lévő barlangba, „Makpela barlangjába”. József a fáraó engedélyével fejedelemnek kijáró méltósággal búcsúzik el. Róla olvassuk, hogy „apja arcára borult, siratta, és csókolgatta.” a többiek gyászáról nem olvasunk semmit.

Különös üzenete van ennek is. A mi elköltözésünk is különböző érzéseket fog kiváltani, de ezek teljesen lényegtelenek. A fő hangsúly azon van, hogy a lelkünk hol tölti az örökkévalóságot? Ott, ahol a többi szentek lakhelye van? Jézus ígérete szerint: „Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek.”

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 23,16-20; 1Móz 25,9-10; 35,29;

Jn 14,1-3

„Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.” (20. v.)

Lelkünk ellensége hatalmát a félelemérzésben fejt ki. A testvérekben a félelemérzés kiújult apjuk halála után. Kegyes csalással úgy fordultak Józsefhez, hogy apjuk utolsó kívánsága volt, hogy József bocsásson meg testvéreinek. Leborulásuk József előtt ismét a gyermekkorában (37. rész) kapott álmokra emlékeztet. József szíve szabad volt a bosszútól és ezt tettekkkel is bizonyította, de nem hitték el! Józsefnek ez fájdalmat okozott, de egy titokról ad kijelentést, amely a mai napig valóság: „Ti rosszat terveztetek ellenem, ..., és sok nép életét megtartsa”. Egy evangéliumi értékű szó ez, amely kifejezi, hogy mennyire kikutathatatlanok Istennek útjai és mennyivel magasabban járnak gondolatai, mint az embereké.

Ez a prófécia Jézusban teljesedett be. Amikor a mi életünket törbe ejti a félelem és újabb garanciát kérünk Jézustól, hogy ne büntessen bűneink miatt, akkor szomorúságot okozunk Istennek, mert elvesztette fényét előttünk a Kereszt áldozata. József halálával ér véget a Genézis és az ő szavaival: „Isten fölvisz benneteket arra a földre...”

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 37,18-28; 2Móz 13,19;
Józs 24,32; Zsid 11,22

28. hét

*„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.”
(Zsolt.23,6)*

Ez az igevers egy bizonyágtétel és Isten iránti teljes elkötelezettség. A zsoltáríró miközben Isten útján járt, egyre jobban megismerte Őt. Az előző versekben, mint jó pásztort mutatja be nekünk, aki szeretettel, jó szívvel viseli gondját a juhoknak.

Hasonló élményben volt részem az elmúlt hónapokban. Betegség és műtét alatt megtapasztaltam a jó pásztor közelségét, szeretetét. Újabb élményekkel gazdagodtam, miközben nehéz utakon vezetett. Családom és lelki testvéreim imádsága, gondoskodása által újból megbizonyosodtam mennyei Atyám szeretetéről napról-napra.

Valósággal elkísért engem drága mennyei Atyám minden napon, amikor nehéz helyzetekben voltam és most is, amikor már megerősödve magasztalhatom nevét. Hűségese akarok lenni hozzá és megjelenni rendszeresen az Ő házában, egész életemben. Ő a legjobb utat készíti számomra és az út végén örök élettel ajándékoz meg.

Gyurkóné Katika

„Ügyelni akarok a tökéletes útra. Mikor jössz hozzám? Tökéletes szívvel akarok élni házamon belül.” (2. v.)

A zsoltár az ún. király-zsoltárokhoz tartozik, a király a trónra lépés alkalmából kihirdeti uralkodásának alap-törvényeit. Az egész zsoltárt végigolvasva egy komoly Isten melletti, neki tetsző életet fogalmaz meg. Nem akar semmilyen hamisságot megtérni maga körül, a palotájában.

Mit mond nekünk ez a zsoltár? Mi, akik királyi gyermekek vagyunk, Jézus vérén megváltottak, ugyanilyen tökéletes útra kell, hogy igyekezzünk. Az apostol felhívja figyelmünket: *„...és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”* (Róm 12,2) *„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.”* (Róm 12,11; Károli ford.)

Az akaratunk teljes átadása szükséges, hogy Isten útján hűségesen járjunk. A saját erőnk ehhez nem elég, Isten segítségét, erejét kérjük naponta.

„Ők pedig azonnal otthagyták hálóikat, és követték őt.” (20. v.)

Az azonnali, gyors engedelmességre tanít bennünket az igeszakasz. Ha mennyei Atyánk megszólít az Ő követésére, vagy indít jó cselekedetekre, gyorsan indulnunk kell.

Földi szüleink mindig örülnek, ha azonnal szót fogadunk nekik és fáj számukra, ha gyermekeik engedetlenek. Mennyyel inkább égi Atyánk, aki az üdvösségünket, örök életünket munkálja bennünk. Az engedelmességnek mindig megvan a jutalma, egyrészt megtart bennünket szeretetben, alázatban, másrészt engedelmes emberekké válunk.

A fenti igeszakaszban az első tanítványokat választotta ki Jézus, akik azonnal engedelmeskedtek. Nagyon megható Zákeus gyors engedelmissége: *„Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: Zákeus, jöjj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom. Ekkor sietve lejött, és örömmel befogadta.”* (Lk 19,5). Fülöp „odafutott” az etióp kincstáros hintójához és elvégezte küldetését: Jézust hirdette az idegen embernek, aki befogadta szívébe az örömhírt és Jézus követője lett.

Mi hogy állunk a gyors engedelmességgel?

„Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében.” (23. v.)

Jézus megkezdte Messiási szolgálatát, hirdette a megtérést, jelenlétével elközelített a mennyek országa. Milyen áldott idők lehettek: hangzott a tiszta evangélium, Istentől közvetlenül eljött hírnöktől és „mindenfélé” betegséget meggyógyított. Valóban Galileára szinte leszállt a menny dicsősége.

Mi mai emberek is örülhetünk teljes szívünkkel, mert ez a mennyei küldött a szívünkbe költözik, ha bűnbánattal elé jövünk. Isten ma is elküldi hírnökeit, akik megosztják az evangéliumot, hirdetik Jézus bűntől megtisztító hatalmát, az örök életet. Ma is van még lehetőség Őt választani.

Mindannyian csatlakozhatunk ehhez a szolgálathoz, ha elmondjuk bizonyágtételünket környezetünkben és ahol megfordulunk. Jézus mondja az evangéliumokban, hogy az Isten országa bennetek, közöttetek van. Ha csak ketten, vagy hárman az evangéliumról, Jézusról beszélgetünk, Ő ott van közöttünk. Hála és dicsőség legyen neki!

Gyakoroljuk, amíg lehet a bizonyágtételt, az evangélium megismertetését!

„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (9. v.)

A Hegyi Beszéd a mai olvasmányunk. Jézus meglátta a sokaságot és ismerte életüket. Olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok. Boldogság - ígéreteket mondott nekik a hegyről, amely tele van vigasztalással.

Lelki értelemben nem azok a boldogok, akiknek semmi fájdalomuk nincs, gazdagok és minden jól alakul az életükben. Ellenkezőleg, akik lelkileg szegények, mert nem önmagukban bizakodnak, hanem tisztában vannak azzal, hogy mindenben Istenre vannak utalva és csak az ő irgalmából élnek.

Igen, boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiai. Milyen nagy ajándék a békeesség, csak akkor értékeljük igazán, ha már átéltünk háborúságokat, vagy háborút. Emlékszem a szüleimre, akik átélték a második világháborút, annyi szenvedés, nélkülözés érte őket és szinte naponta imádkoztak, hogy mennyei Atyánk őrizzen meg a háborútól.

Milyen nagy ajándék, ha otthonunkban vagy környezetünkben egy jó szóval, megértéssel békét tudunk teremteni.

Isten áldjon meg bennünket a békeesség munkálásával!

„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják és eltapossák az emberek.”
(13. v.)

Jézus egy nagyon egyszerű, de nélkülözhetetlen konyhai fűszerhez, a sóhoz hasonlítja tanítványait. Só nélkül nem étel az étel, teljesen íztelen és nem szívesen fogyasztja el az ember.

Hasonlóan a tanítvány, aki ma Jézust követi, ilyen nélkülözhetetlen a világban. Jelenlétével, munkájával Jézus megjelenik az emberek között, aki örömet, szeretetet, békét hozott a világba.

Milyen fontos, hogy ebben a rideg, egyre anyagiasabb világban az igazi, a lelki értékek megjelenjenek. És ez csak Jézus tanítványai, követői által lehetséges.

Milyen óriási a felelősségünk! Betölteni ezt a küldetést, csak az tudja, aki Jézussal állandóan kapcsolatban van és így éli az életét, bárhová megy. Az evangéliumot továbbadni fő feladatunk szavakkal és cselekedetekkel, hogy egyre több ember meneküljön meg az örök kárhozattól.

Vigyázzunk erre a küldetésre, mert nem pótolhat bennünket senki, ha íztelenné válunk, nincs ránk szükség semmiféle formában. Elveszíthetjük a Jézustól kapott jutalmat.

„Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik testvérére, megérdemli az ítéletet,” (22a. v.)

Jézus szavai mindig a dolgok gyökeréhez vezetnek bennünket. A harag beteljesedése, az engesztelhetetlenség vezet a gyilkos indulatokhoz.

Világosan látjuk Jézus életében, akit nagypénteken keresztre feszítettek. A főpapok és írástudók először „csak” féltékenyek voltak Jézus gyógyításaira, és életteli tanításaira. Azután haragra gerjedtek rá, amikor elmondta, hogy az Úr Lelke van rajta és elküldte Őt, hogy gyógyítson, és a szegényeknek hirdesse az evangéliumot. Azután Lázárt feltámasztotta és nagy sokaság követte, hittek benne az emberek. Ezek után eltervezték, hogy meg kell ölni Jézust, mert mindenben többet cselekszik, mint ők, hatalma van. Már naponta keresték az alkalmat, hogy hogyan fogják el, és végül gyilkosság lett belőle.

Bármilyen nehéz helyzetbe jutunk legyünk készek a békülésre, a haragnak nem szabad helyet adni nehogy a szívünkbe férközzön.

Ajánlott igeszakasz: Lk 13,10-16; 20 ,19-20; 22,1-2;

Jak 1,20; Kol 3,12-16

„Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.” (28. v.)

Jézus a szívünket vizsgálja, mert onnan indul ki minden. Ezért tanít bennünket a Hegyi Beszédben, hogy „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” (Mt 5,8)

A mindennapi életünkben csak akkor látjuk meg Isten munkáját bennünk és körülöttünk, ha szívünket tisztán tartjuk. Megtérésünk alkalmával új, tiszta szívet kaptunk, de utána minden nap ügyelnünk kell, hogy ne tapadjon rá semmi tisztátalanság. A mai világunk hírei, a média, a plakátok az internet tele van tisztátalansággal. Nagyon bölcseknek, vigyázóknak kell lennünk, hogy távol tartsuk magunkat mindentől, ami beszennyezne bennünket.

A bűn elleni harc csak akkor eredményes, ha a bűnössé vált indulatokat Isten segítségével, Őt kérve, igéjével naponta táplálkozva kitakarítjuk alaposan életünkéből. Itt radikális cselekedetre van szükség.

Isten segítsen naponta bennünket, hogy tiszta szívvel egész lényünk, életünk odaadásával kövessük Őt. Így tudunk az ő követői lenni, reá mutatni.

29. hét

„Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15)

Feltámadott Urunk parancsa ez. Vigyem az örömhírt. Számomra emlékezetes ez az ige, mert jó harminc évvel ezelőtt több nyáron bibliaskolai foglalkozásokat, táborokat szerveztünk, s ez ige volt e bibliaiskolák mottója. Feleségemet is egy ilyen bibliaiskolában ismerhettem meg.

Kiknek mondja e missziói parancsot Jézus? Azoknak a tanítványoknak, akiket megdorgált, mert nem volt nyitott a szívük az örömhír hallatán. Ilyen erőtelen, törékeny emberekre bízta Urunk az evangéliumot? Mi sem vagyunk tökéletes emberek, de elhívást kaptunk a Jézussal való járásra, az örömhír továbbmondására.

Sebestyén László Ede l.p.

„Védelmezzétek a nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltatassatok igazságot az elesettnek és szűkölködőnek!” (3. v.)

A mindennapi kiszolgáltatottságban élők életében sok feszültség van. A társadalmi életben mintha általános csődhelyzet lenne. Az igazság terén nincs csődhelyzet? Nagyon is. Ennek pedig hol van a gyökere? Az ember olyan akar lenni, mint Isten, istent játszik. Ám Isten összegyűjti az „isteneknek” tűnőket, s megkérdezi őket: „Meddig ítéltetek álnokul?” A kiszolgáltatott ember fellelegzik, - mégis csak van igazság! „Szela” – Szünet. Bárcsak szünetelne a hamisság, a jogtalanság! Isten várt jogőrzésre, és lett jogorzás, várt irgalomra, és lett siralom. Most már tegyétek a jót! Ne éljete vissza a hatalommal, hanem szolgáljatok vele!

Ez a mi Krisztus-követésünknek is a lényege. Betegről, elesetről való gondoskodásban mutasd meg a te hitedet! Isten az Ő dicsőségét másnak nem adja, még az istent játszó uraknak sem. Isten odaállít téged is a szegény, a rászoruló felebarát mellé. Végezzük e szolgálatot pásztori lelkülettel sokak vigasztalására!

„Ellenben ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van.” (37. v.)

Isten ajándéka a beszéd, amellyel kifejezhetjük magunkat. Híd épülhet a szavak által közöttünk. Az is igaz, hogy élet és halál van a nyelv hatalmában. Felelősen kell beszéljünk, mert annak súlya van. A szóval lehet békeséget munkálni, de haragot is szülni. Lehet vele sebeket kötni, de lehet sebeket ejteni is. Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot! Mondj igazat! Azt mondd, ami hasznos és épít! A tanúk vallomása mindig is fontos volt. Ám nemcsak a bíróságon kell igazat mondani. Legyek igazmondó az egyszerű dolgokban, a hétköznapiakban is! A mai igen legyen holnap is igen, a mai nem legyen holnap is nem!

Jakab levele 3. része szerint a nyelv nagy fegyver, hatalom van benne. Egyszer áldunk, máskor átkozunk vele? Nem kellene így lennie. A bűneset után a nyelvünk is megfertőződött, s ezt is csak Jézus tudja megtisztítani. Az így megtisztított beszéd lesz kellemetes, sóval fűszerezett. Jézus megtanít kellő időben szólni, máskor meg hallgatni. Így valósul meg, hogy felebarátom tisztességét, becsületét megoltalmazsam és előmozdítsam.

„...hogy így mennyei Atyátnak fiai legyetek”
(45a. v.)

Mint fiak – ez a mindenkori tanítványok cselekvési programja, életvitelének módja. Úgy éljek, úgy szeressek, s úgy is cselekedjek, mint Isten gyermeke! Ahogyan Jézus nézett Atyjára, és függött tőle, ez legyen a minta számomra!

A mennyei Atya felhossa napját jókra és gonoszokra, esőt ad a igazaknak és hamisaknak, - mi ezt úgy „háláljuk” meg, hogy nem adunk esélyt egymásnak? Hamar pálcát törünk még a megtérő tékozló fiú fölött is? Az atyai szeretetet kiérdemelhetetlenül kapjuk, s ha Ő ezt adni akarja a testvérünknek is, örülünk ennek! Kábult szeretetlenségemből tisztogass, ó, Uram! Segíts úgy szeretnem, mint Te szeretsz! Ezen a kiváltképpen való úton járass engem, az agapé-szeretet útján!

Elkezdted-e már a rosszat jóval viszonozni? Elkezdted-e már rosszakaróidért imádkozni, rájuk áldást, s nem átkot kérni? A megvetés, kizárás helyett ideje lenne a közbenjárást gyakorolni! A dacos keményszívűség helyett éljünk testvér-szeretben! Ki indíthat erre? Isten. Hogyan? Megtérésre indító szeretetével.

„Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb.” (3. v.)

Egyik kéz segítheti a másikat. Két kézzel több terhet tudunk vinni. Mégis, mit akar itt Jézus mondani ezzel: ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb!? A vidámsággal könnyörülő szív indít a jó cselekvésére. Ebben nincs számítás, nem valamiért teszi a jót (jót várva érte), hanem hálából. Nem kérkedik vele, egyszerűen teszi a dolgát Isten dicsőségére. A jobb kéz az ajándékozó kéz. Amikor az ki van nyújtva, akkor az alamizsnát adó nem törődik azzal, hogy az emberek látják-e, dicsérik-e érte?! Nem okoskodik így: érdemes-e tennem a jót? Szívének hálája indítja erre, s közben így szól: tennem kell a jót! Jézus életében, szolgálatában, odaáldozott engedelmességében végig jelen volt ez a „kell”. Legyen ott a mienkben is!!

„Kezemet ökölbe hányszor szorítottam,
Kincsemet irigyen zárt markomba fogtam. ...
Mielőtt porba hull két roskatag kezem:
keresztben átszegzett két kezedbe teszem.
Te bűnhódtél azért, mit kezem vétkezett:
egyetlen reményem átszegzett két kezed.”

(Siklós József)

„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárkózva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.” (6. v.)

Következetességre tanít minket Urunk. Ő az igazán következetes, Akitől minden jó adomány származik, s Akiben nincs változás. Amit mondott kétezer éve, az érvényes ma is. Sok minden változik a világban, mi is változunk, de Isten szeretete állandó irányunkban. Ő nem csapongó, nem változik. Hogyan lehetek én is következetes? Ha Jézust követem abban is, ahogyan Ő könyörgött, és kereste az Atyával való közösséget. Őszintén mindent mondjak el neki, bizalommal és következetesen. Ne legyünk képmutatók – ehhez is következetesen ragaszkodjunk! Ha kimarad, elmarad az Istenre figyelés, ott előjön a kapkodás, csapongás, s az elhamarkodott, elhibázott döntések sokasága. Ám ha Isten akaratához igazítom életemet, terveimet, akkor tudatosan belé kapaszkodom, Aki megígérte, hogy velem lesz. Amikor a csendességben Isten valamire rámutat, hogy azon változtatnom kell – úgy tegyem! Amire Isten emlékeztet, hogy maradjak meg benne, ahhoz ragaszkodjam! Ezt a vele való közösségben értem csak meg.

„Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat.” (17. v.)

Amikor már gyönyörködsz az Úrban - s eljutottál idáig – olyan az, mint amikor frissen fürödve ünneplőbe öltöztél. Igen, ünneplőbe öltöztetted lelkedet, s nem elvontál magadtól valamit, hanem behelyezted magad Isten jelenlétének terébe. Itt nem az a lényeges, hogy mit látnak ebből az emberek, vagy mit nem! Legyen ez a közösség természetesen megélt, Lélek által átitatott, s oly üde, mint aki frissen mosta meg az arcát! Ha így „üdülsz”, akkor tudsz majd mást is felüdíteni, sőt mikor így nyitsz a testvéred felé is, akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás.

Az igazán gyakorolt böjt ideje alatt ott lesz az elcsendesedés, magadba szállás, s elkezdél többet foglalkozni az Isten szerinti dolgokkal, amelyeket eddig elhanyagoltál. Ritkán énekelt zsoltárunk szava is erre bízta:

„Már tebenned mind örvendezzenek,
akik keresnek tégedet,
Kívánják idvességedet, mondván:
Dicsőség legyen Istennek!
Noha én szegény vagyok, és én szükségim nagyok,
De rám gondot visel az Úr, én megtartóm,
Jövel, szabadítóm, Úr Isten, ne késsél!”

(MRÉ 40,5)

„Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a szíved is.”
(21. v.)

Kincseket gyűjteni a mennyben? Mennyei kincseket már itt a földön! Hiszen Krisztusban már elközelített, itt van a mennyeknek országa. Hozzá térő szívemben immár Ő rak rendet, s a korábbi „kincsek”-et kárnak és szemétnak ítélem az ő ismeretének gazdagságához képest. Ha már ismerem Jézust, mint Isten ajándékát, kincsét, akkor tőle nem sajnálom a földi kincseket sem. Ezeket sáfárkodásra, szolgálatra rendelte Uram, így is használjam, erre használjam!

Isten elsősorban a szívemet kéri. Mikor az már az övé lett, onnantól az ő uralma alá kerül a pénzgazdálkodásom is. Soha nem felejthetjük el, hogy Ő a mi Urunk: „Mert Ő mind testünket, mind lelkünket a bűntől és a Sátán minden hatalmából nem aranyon vagy ezüstön, hanem az ő drága vérére váltotta meg és tette a maga tulajdonává.” (Heid.Katé 34. fejelet) Akik csak földi kincsek gyűjtésére adják szívüket, s így akarnak meggazdagodni, kísértésbe, csapdába, sok esztelen, és káros kívánságba esnek. Emlékezzek erre: minden rossznak a gyökere a pénz szerelme.

30. hét

„Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Mt 6,34)

Amikor ezeket a sorokat írom, éppen vége a húsvéti ünnepeknek. Számomra mindig egy kicsit nehéz egy-egy ünnepre felkészülni. Az aggodás nehezíti meg, hogyan fogom ezt az ünnepet is egyedül túlélni. A húsvéhoz egy nagyon kedves, közeli családtagom elvesztése is társul. Istennek ezekre az aggodalmaimra is mindig van, és volt megoldása, volt válasza most is. Így az ünnepek végén elmondhatom, hogy szép volt. Voltam egyedül, de csak annyit, ami ahhoz szükséges, hogy fel tudjak készülni az ünnepi szolgálatokra. Egyébként pedig emberek vettek körül, akiknek segíthettem, akikkel beszélgethettem, akik elterelték a gondolataimat, jó irányba, Isten felé.

Mihók Ildikó l.p.

„Elhatározta, hogy elpusztítja őket, de választotta, Mózes, közbelépett értük, és elfordította pusztító haragját.” (23. v.)

Ebben a zsoltárban Isten csodálatos szeretete jelenik meg, amit Gyökössy Endre „mégis-szeretetnek” hívott. A zsoltár nagy részében Izrael bűneit olvashatjuk, amiket a pusztában követett el, a többi részben pedig Isten választát, azt, hogy mit tett mindezen bűnök után.

Ha ma egy munkahelyen az alkalmazott pont az ellenkezőjét teszi annak, mint amit a munkáltató mond, a szabályok előírnak, a munkaszerződésben rögzítettek, akkor egy-két figyelmeztetés után elküldik. Isten azonban sokkal türelmesebb. Bár elhatározta, hogy elpusztítja Izrael engedetlen népét, de Mózes közbenjárására mégis meggondolta magát. Mi pedig már abban a kegyelemben élhetünk, hogy Jézus Krisztus kifizette mindazt az adósságot, amit az emberiség az első emberpár vétke óta Istennel szemben felhalmozott, és békességet teremtett a Teremtő és a teremtetett lények között.

Isten szeretete örök, szereti az embert. Akkor is, ha újra és újra engedetlen Vele szemben. Ma, az újszövetségi időkben Jézus Krisztus az, aki közbenjár értünk.

„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”
(24. v.)

Ebben az igeversben a mammon a materiális dolgokat jelenti: pénzt és tárgyakat, amelyek körül vesznek bennünket, és könnyebbé teszik az életünket. Fiatal hívőként egyszer részt vettem egy beszélgetésen, ami arról szólt, legyen-e megtakarításunk vagy ne. Valaki azt mondta, ha van pénzünk a bankban, akkor nem bíztuk az életünket teljesen Istenre, akkor hagytunk egy kiskaput. Úgy gondolom azonban, nem az a kérdés, van-e megtakarításunk, hanem az, hogy mire használjuk azt. Arra, hogy anyagi eszközeinkkel előnyökhöz jussunk, azzal más emberek kárát okozzuk, hogy zsarolásra, dicsekvésre használjuk anyagi lehetőségeinket; vagy inkább segítsünk másokon: ennivalót vegyünk egy éhező családnak; lehetővé tegyük valakinek, hogy elmenjen a gyülekezettel csendes hétre; hozzájáruljunk a gyülekezeti ház fűtési költségéhez; jelképes összegért adjunk albérletet egy rászorulóknak. Rengeteg módja van annak, hogy a mammon szolgáljon minket, és ne mi őt.

„Ne ítéldetek, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal fogtok megítélteni; és amilyen mértékkel mérték, nektek is olyannal mérnek majd.”
(1-2. v.)

Életünk kapcsolatok szövevénye: minden ember kapcsolódik sok másik emberhez. Némelyikük szimpatikus, némelyikük nem; van, akikkel egyetértünk dolgokban, van, akikkel nem. Mert nem vagyunk egyformák, Isten különbözőnek teremtett bennünket. Hajlamosak vagyunk azonban arra, hogy mindent csak a saját szemszögünkből, saját tapasztalataink szűrőjén át lássunk, és aki másképp cselekszik, azt elítéljük. Megmondjuk, mit tesz egy jó keresztyén, hogyan él, hogyan éli meg a hitét, milyen ruhát hord, mit csinál szabad idejében; és azonnali kritikát mondunk akkor, ha valaki mást tesz. Ilyenkor elfelejtkezünk arról, hogy a másik ember életének csak egy szeletét látjuk, nem ismerjük a hátteret, nem ismerjük az okokat. Valamint azt is elfelejtjük, hogy nincs jogunk ítélni, hisz ugyanolyan bűnösök vagyunk, mint az, akit megszólunk.

Mihez van jogunk? Ahhoz, hogy feltétel nélkül szeressük a másikat, hogy meglássuk benne a jót, amit Jézus is lát.

„Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérnek tőle?” (11. v.)

Van egy kis barátnőm, aki szeret nálam lenni, és nézegetni a tárgyaimat. Ha olyat lát, ami tetszik neki, akkor máris mondja, hogy olyat vegyek neki a születésnapjára. Csakhogy sok olyan dolog tetszik neki, amihez még kicsi: ékszererek, kozmetikumok, korának nem megfelelő ruhák, számítástechnikai eszközök; vagy olyan játékokat szeretne, amelyek csak a benne szunnyadó agressziót növelnék, mint a játékpuska bármely formája. Ilyenkor mindig ki kell találnom, hogyan tudom elterelni a gondolatait úgy, hogy ne sértődjön meg, ne érezze elutasításnak, bántásnak, ha nem teljesítem a kérését.

Mennyei Atyánk is csak jót szeretne nekünk adni, akkor és úgy, amikor és ahogy azt tökéletes bölcsessége és szeretete megfelelőnek találja. Elméletben ezt mindig tudjuk, a gyakorlatban azonban mi is ugyanolyan könnyen megsértődünk, ha nem teljesíti azonnal kérésünket, mint az én kis barátnőm, pedig mi már felnőttünk. Nyissuk ki a szívünket, kérjünk, de figyeljünk arra, mit válaszol Isten, és zúgolódás nélkül fogadjuk el azt!

„Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fűgét?” (16. v.)

Egyszer egy ember a templomból kifelé jövet, miután meghallgatta az igehirdetést, azt mondta a feleségének: „Dumálni én is tudok!” Így summázta a hallottakat, mert ismerte azt, aki a szószeréről beszélt, nem csak a templomban elmondott prédikációját, hanem a hétköznapi életét is, ami nem mindig tükrözte azt, amiről a gyülekezetben beszélt. Így summázta a hallottakat, mert nem látta a keresztyén élet gyümölcsseit.

Napjainkban sokat beszélünk a gyülekezetek elnéptelenedéséről, annak ellenére, hogy egy-egy településen nem csökken az ott élők létszáma. Miért van ez? - kérdezhetjük. Sok oka lehet, de az egyik bizonyára az, hogy nem látják a gyümölcsöket, nem látják a hit, a szeretet gyümölcsseit, csak sokat hallanak róluk. Ilyenkor hasonlítunk a hamis prófétákhoz. Ugyanúgy a saját érdekeinket nézzük; nem adni akarunk, hanem magunknak megtartani valamit; nem azért beszélünk Jézusról, a hitről, hogy azzal megváltoztassuk mások életét, hanem azért, hogy dicsekedjünk tudásunkkal.

„Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házáat.” (24. v.)

Ha betegek vagyunk, elmegyünk az orvoshoz, és általában követjük az utasításait: bevesszük a gyógyszert, pihenünk vagy terápiára járunk, elvégeztetünk más vizsgálatokat. Mindezt azért, mert meg szeretnénk gyógyulni, magunk azonban nem értünk testünk meggyógyításához, hisz nem vagyunk orvosok. Szakemberhez fordulunk, és megfogadjuk annak tanácsát. Illetve, ha nem fogadjuk meg, akkor a betegség elhúzódik vagy súlyosbodik, és akkor már hiába bánjuk akaratoskodásunkat.

Jézus két dolgot kér tőlünk. Az egyik az, hogy figyeljünk oda rá: hallgassuk meg, amit mond, ne elégedjünk meg hamis elképzeléseinkkel tanítását illetően. Ne csak igemagyarázatokat hallgassunk és olvassunk, hanem olvassuk Isten saját szavait a Bibliából.

A másik, amit kér tőlünk az, hogy cselekedjünk. Tegyük át az elméletet a gyakorlatba! Ne csak hallgassuk meg, mit mond Jézus, hanem tegyük is meg azt. Hallani és cselekedni: egyszóval engedelmeskedni, ezt kéri tőlünk a mi Urunk.

„... és íme, odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.” (2. v.)

Aki leprában betegedett meg Jézus korában, a társadalom számkivetettje lett: el kellett különülnie mindenkitől, nehogy a halállal végződő fertőző betegséget, amit akkor még nem tudtak gyógyítani, más is elkapja. Voltak előírások arra, hol élhettek, milyen közel mehettek az egészséges emberekhez, és mit kellett tenniük, ha mégis meggyógyultak. Jézus előtt egy ilyen ember borult le, és szólította meg. Mi jellemezte ezt az embert? Először is a feltétlen bizalom: biztos volt benne, hogy Jézus meg tudja gyógyítani. Másodszor alázat jellemezte, nem követelte Jézustól, hogy gyógyítsa meg, rábízta a döntést. Harmadszor pedig tiszteletteljesen közeledett: leborult előtte. Jézus erre a viselkedésre részvéttel és könyörülettel válaszolt.

Ez az ige arra tanít bennünket, hogyan közeledjünk Jézushoz. Legyen bármilyen betegségünk, legyen a bajunk testi vagy lelki, mindegyiket vihetjük Jézus elé, de nekünk is így kell menni: feltétlen bizalommal, alázattal és tiszteletteljesen.

31. hét

“Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.” (Ézs 59, 1-2).

Háború van Ukrajnában. Sajnáljuk a kárpátaljai testvéreinket és a többi áldozatot. Törökországban és Szíriában földrengés volt. A fél világ segítségükre sietett. Mindezek mellett betegek és gyászolók emelik fel szívüket Istenhez. Mindannyian imádkozunk a bajbajutottakért, de sokszor úgy tűnik, mintha nem hallgatna meg Isten.

Manapság nagyon elgondolkodtat a fenti ige, amikor tapasztalom az emberi visszásságokat, melyek körülvesznek. Egyre többen vannak, akik Isten nélkül, parancsolatait semmibe véve élnek. Ez pedig a pusztulásukhoz vezet és gyötrelmessé teszi életüket.

Szivleljük meg Isten tanácsait és útmutatásait, hogy áldott legyen az életünk.

Csomay Árpád ny.lelkipásztor

”...gyűlölködők uralkodtak rajtuk. Sanyargatták őket ellenségeik.... Sokszor megmentette őket, de ők önféjűen engedetlenek maradtak, és mélyre süllyedtek bűneik miatt.” (41-43. v.)

Nem ez jellemző reánk Erdélyben és a leszakadt részekben, de az Anyaországban is? Engedetlenségeink miatt mélyre süllyedve gyötrődve élünk. Pedig Isten annyiszor megmutatta már hatalmát az egyéni és közösségi életünkben. Mint a választott népet, bennünket is vezetett csodákon át, gondot viselt rólunk, igazgatja életünket. És mi?... Mi meglátjuk ezt? Reábízzuk-e magunkat az Ő vezetésére? Vagy méltatlankodunk sok mindenért, mint a választott nép a pusztai vándorlás alatt és azután is?

Úgy tapasztalom, hogy az elégedetlen ember Isten ellen lázad, pedig önmagát okolhatja, mivel nem vette komolyan Isten intelmeit. Törekedjünk arra, hogy ne az értelmünk által megalkotott “bálványainkra” figyeljünk, hanem Isten ígéje szerint éljünk.

“Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”
(8. v.)

Nem tudom, hogy lélekben hány kilométerre vagyok Jézustól, de az a fontos, hogy Ő közel van hozzám s így sokszor megtapasztaltam ennek az igének a valóságát.

Kapernaum 30 km-re volt Názárettől, de Jézus odaérkezett. A római százados odament hozzá és kérte, gyógyítsa meg a szolgáját. Olyan alázattal és bizalommal kéri Jézust, hogy még Jézus is elcsodálkozik. “Elmegyek és meggyógyítom” - mondja neki. Ekkor hangzik el a fenti íge a százados ajkán: “Uram, nem vagyok méltó ...csak egy szót szólj, és meggyógyul...”

Ugye te is tapasztaltad már, hogy amikor ilyen alázattal és erős hittel kérted Jézust, elég volt Jézusnak csak egy szava is és meggyógyult az, akiért imádkoztál? Olyan jó megtapasztalni ma is Jézus csodatevő hatalmát! Olyan jó hozzá imádkozni és hallani válaszát: “Legyen a te hited szerint”. Így gyógyulnak meg testi-lelki betegjeink.

“Megérintette a kezét, és elhagyta az asszonyt a láz, és felkelt, és szolgált neki.” (15. v.)

Péter anyósa beteg. Lázás, talán maláriás, hiszen a Genezáret tó és a Jordán találkozásánál ez a betegség elterjedt volt. Jézus éppen akkor ment be a Péter házába, amikor az anyósa ebben a betegségben szenvedett.

Így jön be hozzánk is, amikor a bűn “maláriája” által okozott lázban szenvedünk. Bennünket is az Ő áldott átszegezett keze érinti meg s ettől az érintéstől gyógyulás származik.

Péter anyósa felkelt és szolgált Jézusnak. Gyógyulásaink után tudunk-e mi is hálás szívvel szolgálni neki? Aztán még sok megszállott, tisztátalan embert, betegeket gyógyított meg, akiket hozzá vittek. Beteljesült Ézsaiás próféciája: *“Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”* (53,4).

Vigyük hát mi is imádságainkban betegeinket és önmagunkat is Ő hozzá, hogy meggyógyuljanak, meggyógyuljunk!

“Mester, követlek téged, ...engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat.” (19-21. v.)

Jézus a tanítványaival átment a túlsó partra. Ott oda-ment hozzá egy írástudó és kérte, hogy követhesse. Jézus mintha le akarná csillapítani lelkesedését, felhívja a figyelmét, hogy a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. Vagyis itt arról van szó, hogy aki Őt akarja követni, annak számolnia kell a nehézségekkel.

Jézus követése nem “ragyogó napsütést” jelent. Bizony, sokszor “felhős égboltot”, vagyis kellemetlen napokat. Sokszor gondok és problémák jelentkeznek, de akkor is velünk van. Egy másik ember is követni akarja, de kéri, hogy előbb eltemethesse az apját. Szeretne Jézus tanítványa lenni, de nem most! Majd! Mikor? Amikor meghal az apja és amikor eltemeti. Az apa elhalálózása talán évtizedek múlva fog bekövetkezni.

Olyan sok ember gondolkodik így. Szeretné Jézust követni, de nem most. Majd! Vagyis halogatja Jézus követését. Lehet, hogy le is marad róla. Ugye mi nem így gondolkodunk?

“Mit féltetek, ti kicsinyhitűek?” (26a. v.).

Jézus a tanítványokkal hajóba száll, hogy átmenjenek a túlsó partra.

Olyan jó ezt olvasni! Át lehet Jézussal menni a túlsó partra. Csak vele. Nélküle nem. Ugyanis mi arra a túlsó partra szeretnénk áthajózni életünk ladikjával, ahol mennyei édes Atyánk vár bennünket. Utazásunk alkalmával sokszor viharba kerülünk. Nem sikerülnek terveink. Sokszor a betegség, a gyász is hatalmas vihart jelent. Még nagyobb vihar az, amikor bűneink korbácsolják fel életünk tengerét. Mindent megteszünk, hogy a víz színén maradjunk, hogy megmeneküljünk. Úgy tűnik, hogy mindhiába. Igen, mert a magunk erejéből nem tudjuk legyőzni bűneink viharát. Egyre mélyebbre kerülünk s már-már elveszünk.

A tanítványok felkeltik az alvó Jézust: “Uram, ments meg minket, elveszünk!” Mi is így teszünk, valahányszor imádkozunk. Költögetjük Jézust, hogy mentsen meg minket, különben nem jutunk a mennyországba, vagyis elveszünk.

Mit tesz Jézus? Így szól hozzájuk: “Mit féltetek, ti kicsinyhitűek?” Megrovásban részesíti őket, de örül, hogy a kicsi hitükkel is hozzá mennek. Neked is így örül, amikor életed viharaiban keltegeted Jézust imádságaidal.

”Ezután az egész város kiment Jézus elé, és amikor meglátták, kérték, hogy menjen el a határukból.”
(34. v.)

Jézus a gadaraiak földjére érkezik. Sziklás terület ez. A tó partjától egyetlen ösvény vezet fel. Ezen a sziklás ösvényen jön szembe Jézussal két megszállott ember, akik közveszélyesek voltak. Ezek a démoni lelkek által megszállott emberek veszélyesek voltak. Másoknak és önmaguknak is kárt okoztak. A bűntől megszállott ember is ezt teszi.

Az ördögi lélek által megszállott embernek semmilyen közös vonása nincs Jézussal. Ők ősellenségek. Semmi esélyük sincs a győzelemre. Megszólalnak és azt mondják Jézusnak: “Azért jöttél, hogy idő előtt meggyötörj bennünket?” A meggyötörni szót így is lehet fordítani: próba alá vetni és ez által leleplezni. Tudják ők, hogy ítéletük elkerülhetetlen, de még várnának az utolsó ítéletig. Jézus a disznójába űzi az ördögöket. A disznók a tengerbe rohannak és ott vesznek. Az emberek elküldik Jézust.

Mi az ára a szabadulásodnak (részedről)? Tudunk-e örülni Jézus szabadításának akkor is, ha részünkről ez lemondással jár (anyagi dolgok)? Vagy mi is elküldjük Őt?

“Bízzál, fiam, megbocsáttattak a te bűneid.” (2b.v.)

Jézus a maga városába ment, Kapernaumba. Ott van-e Jézus a te helységedben, a te családjában? Otthon érzi-e magát?

Kapernaumban egy bénát visznek Jézushoz. A bűntől megterhelt ember ilyen béna sokszor. Megbénít a Sátán és nem tudunk jót tenni, másokat megsegíteni. Nem tudjuk meglátogatni a betegeket, hogy vigasztaljuk őket és imádkozzunk velük, értük. Megbénul sokszor a nyelvünk és nem tudunk imádkozni, nem dicsőítjük gondviselő Istenünket.

Nem tudjuk megköszönni az Úrnak, ha van a családjában, a baráti körünkben olyan ember, aki Jézushoz visz minket. Ilyenkor halljuk Jézusunk bátorítását? Bízzál! ...A Sátán éppen ezt nem akarja! Nem akarja, hogy Jézusban bízzunk, hozzá menjünk. A Sátán azt akarja, hogy kétségeskedjünk, idegeskedjünk és hogy félelem legyen a szívünkben. Jézus azonban megbátorít bennünket: Bízzál, fiam! Megbocsáttattak a te bűneid! Tessék? Mondják a körülöttünk lévők. Ezt is megteheti? Van neki erre hatalma? Igen van!

S ez az örömezenet a mi számunkra. Az, hogy nem vagyunk elveszett béna emberek, akiket bűneink megkötöznek, hanem Jézus által megmentettek. Örülj te is ennek!

32. hét

„De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

(2 Kor 12,9a)

Vannak olyan próbatételek az életünkben, amikor csak az Isten kegyelme tart. Elfogy az erő, az orvosi tudomány nem talál megoldást. Ilyen helyzetben volt a családjunk, az amúgy is sok nehézséggel küzdő gyermekünk életében, amikor egy rejtélyes kór miatt súlyosan megbetegedett. Az orvosi diagnózis szerint súlyos tüdőgyulladás és a tüdőjében terjedő valami miatt kb. két hét lehet hátra az életéből. Az orvosok mindent megtettek, amit a tudomány állása szerint tenni lehet. „...Ne félj csak higgy.” (Lk 8,50b) - bátorított az Úr, sőt a családtagok, a gyülekezet és a hittestvérek imádságai által is biztatott a testileg lelkileg kimerült hetek alatt. A legnagyobb mélységben, az egyik legnehezebb éjszaka után mindent le tudtam tenni az Úr Jézus kezébe, és jött a válasz a másnapi kijelölt ige által: *„Ez a betegség nem halálos!”* (Jn 11,4). Hű és igaz megváltó Urunk van, mert egy műtét és utána a hosszú hónapokig tartó kezelések nyomán a lányunk meggyógyult. Ő megmutatta gyógyító hatalmát, és hálából mindig áldjuk szent nevét, mert Övé a dicsőség mindörökké.

Tóthné Kovács Margit

*„Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában
ujjongok. Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal
támogatsz engem.” (8-9. v.)*

Az ember szüntelenül vágyakozik a Teremtője után, még akkor is ha tagadni akarja Isten létezését. Ahogyan érezzük az éhséget és szomjúságot a testi táplálék után, ugyanúgy az emberi lélek is Isten nélkül olyanná válik, mint a kiszikkadt, kopár föld. (2. v.) Miután sóvárog a lélek? Kire vagy mire van szükség az igazi élethez? Nem pótcselekvésekre, nem is múlandó földi kincsekre, hanem megváltásra, Isten irgalmas szeretetére. Ha ezt felismerem és elhiszem, akkor a zsoltáríróhoz hasonlóan Őt keresem, hozzá vágyakozik és ragaszkodik a lelkem. A vele való közösségben megtapasztalom, hogy mindenben segítségem, oltalmam, örömöm, éltető erőm, és az Ő szeretete az életnél is fontosabb.

„Közeledjete Istenhez és ő közeledni fog hozzátok.” (Jak 4,8a) szól a hívás, mert Ő egészen közel jött Jézus Krisztusban, egyszülött Fiában, aki a Golgotán mindent megtett érted és értem. Engedjük be szívünkbe, áldjuk szent nevét, ragaszkodjunk hozzá, amíg élünk, és miénk lesz az örök élet a mennyei hazában.

„Amikor Jézus tovább ment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az felkelt és követte őt.” (9. v.)

Máté rövid és lényegre törő bizonyágtételében az Isten irgalmasságáról tesz hitet. Vámszedőként látszólag jól boldogul, beáll a rómaiak szolgálatába, közben sarcolja a népét, sokszor saját zsebre. Mindene megvan, csak a legfontosabb hiányzik: a lelki békessége. Jézus éppen arra ment és nemcsak ránézett, hanem meglátta őt a valóságos állapotában. Máté örömtelen, kitalált és bűnös életének megoldása két szóban rejlik: „Kövess engem!” Felállt és követte Őt, mindent otthagyt, ami addig fontos volt neki, mert megtalálta a legértékesebbet, Jézust. Ő kiemelte Mátét a bűn rabságából, új életre hívta el, tanítvánnyá tette, és az Úr mellett gyökeresen megváltozott a látásmódja, a gondolkodása, és az egész élete. Megnyitotta a házát a bűnösök előtt, és megosztotta javait a szegényekkel. Jézushoz csatlakozott, és hűséggel szolgálta megváltó Mesterét.

Jézus hívó szava ma is szól, Ő helyre tudja hozni az elrontott életet, nála nincs lehetetlen, egyedül vele lehet újat kezdeni. Kövesd Őt még ma!

„Akkor odamentek hozzá János tanítványai, és megkérdézték: Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?” (14. v.)

Az ember szeretne Istenhez közeledni, ezért úgy gondolja, hogy az előírt, vagy az ősoktól örökölt hagyományok megtartásával Isten kedvében járhat. A farizeusok is megtartották rendszeresen a vallásilag előírt böjtöt, és meg is kérdezik Jézustól, hogy te és tanítványaid miért nem böjtölnek a törvényeink szerint?

Jézus tanítása szerint nem a külsőségek, nem a törvény és a törvényeskedés kedves az Úrnak, hanem az, ha a teljes életemet átadom neki, és hittel követem őt. Jézus Krisztus kereszthalála által Isten ingyen kegyelemből elkészítette számunkra az új életet, és nem a régit akarja toldozni-foltozni, hanem egészen új szívet akar adni: „...Újonnan kell születnetek.” (Jn 3,7). A benne való hittel és imádságos élettel, Jézussal való élő közösségben már úgy böjtölhetek, hogy keresem az ő akaratát. Jobban figyelek az ige szavára, és megnyitott szemmel járva észreveszem, hogy mit szeretne cselekedni általam a családomban, és a környezetemben élő embertársaim javára. Ez a böjt lesz az igazi lelki örömforrás.

„Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: Bízzál, leányom, hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.” (22. v.)

Jézus csodatételeiben a testi-lelki gyógyítás és gyógyulás mindig kétoldalú. Ha valaki szabadulni akar a betegségéből, akkor Jézus nem küldi el, inkább Ő megy oda, ahol szükség van rá. Ebben a történetben két nagy csoda történik, mindkettő reménytelen állapot: Egy asszony tizenkét éve tartó súlyos betegsége, és egy gazdag elöljáró tizenkét éves lányának a betegsége és halála. Mindkét esetben a legjobb döntést hozzák meg, mert az élet és halál Urához mennek. Tiszta szívből hisznek Jézus isteni hatalmában, és az Isten Fiába vetett hit választ kap: Az asszony nemcsak meggyógyult, hanem minden megváltozott az életében. Jairus hitte, hogy ha Jézus rá teszi a kezét a halott lányára, életre kel, és így is történt, mert Jézus jelenlétében a betegség és a halál is ideiglenes állapot.

Bármilyen helyzetben vagy, bátran fordulj hozzá, mert Ő ma is a bűnös életek gyógyítója szeretne lenni. Jézus téged is hív, veled is találkozni akar: *„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Jn 6,37).*

„Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus megkérdezte tőlük: Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni? Ezt felelték: Igen, Uram!” (28. v.)

Ha nyitott szemmel járunk a világban, sokféle betegséggel és fogyatékossgal küzdő embert láthatunk. Mi magunk is átélhetünk súlyos betegséget és csodálatos gyógyulást is. A vakság, a némaság, és a megkötözöttség olyan állapot, amely emberileg nem, vagy ritkán gyógyítható. Az igében szereplő két vak hallott Jézusról, és amikor az Úr arra ment, kiáltozni kezdtek: Könyörülj rajtunk! A némát a társai vitték oda Jézushoz, mert hittek a szabadításban. Jézus látta a nyomorúságukat és a szívből jövő, megvallott hitüket is. Ő meggyógyította, sőt megszabadította őket ebből a reménytelen állapotból, mert neki minden lehetséges.

Jézus ma is, még a számunkra lehetetlen helyzetekben is szeretne megajándékozni a hit és szabadulás kegyelmi ajándékaival. Forduljunk hozzá hittel, mert a világ Világossága, az áldott orvos ma is szól hozzánk az ige által, és ma is várja, hogy kövesük Őt. Vele már ebben az életben megtapasztalható a bűneinkből való szabadítás öröme, és az örök életre szóló meghívás ajándéka is.

„Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget.” (1. v.)

Jézus munkálkodik, járja a városokat és falvakat, tanít, gyógyít és hirdeti Isten országának evangéliumát. Valóságos emberi testben ezt a munkát nem lehet egyedül végezni, mert rengeteg embernek van szüksége Isten kegyelmére. Jézussal van a tizenkét tanítványa, akiket név szerint ismer, és tudja, hogy kik ők, honnan jöttek, de Ő azt is látja, hogy általa kikké válnak majd. Tudja róluk, hogy ki milyen szolgálatba állítható, és az Úr már most felfoghatatlan ajándékokat készít számukra. Jézus nemcsak elhívta, és tanította őket, hanem közösségben van velük, és kiküldi őket Isten munka mezejére. Felhatalmazza őket mennyei erővel, így mennyei követekké lesznek az emberek között.

A tizenkét tanítvány elhívása és kiküldése kivételes alkalom volt, de Isten országának ma is szüksége van munkatársakra, olyan elhívott emberekre, akik hirdetik az evangéliumot. Akik bátran tesznek bizonyosságot Jézus Krisztus megváltó kegyelméről, és az örök élet ajándékáról. Jöjj te is még ma, és állj be ebbe az áldott szolgálatba!

„Menjetek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!” (7. v.)

A tanítványok kiküldése pontos útmutatás alapján történik. Jézus elmondja nekik, hogy most még csak a választott néphez menjenek, és hirdessék nekik, hogy a Messiás, akit annyira vártak, akit a próféták megjövendöltek, itt van. Isten országának a királya egészen közel jött, emberré lett. Ő elhozta a kegyelmet és a szabadulást, megbocsát minden vétket, szeretettel és irgalommal tekint népére. Mindnyájan jöhetnek hozzá, akik megfáradtak, akik a bűn súlya alatt roskadoznak. Az örömmüzenet hirdetését az Úr azzal hitelesítette, hogy a tanítványok által isteni csodák és jelek történtek. Isten célja az, hogy mindezek által az emberekben hitet ébresszen, a tanítványokat pedig bátorítsa, és hitüket erősítse. Jézus elmondta azt is, hogy sokan elutasítják majd őket, de nekik is meglesz a jutalmuk.

Áldott az Úr, hogy nemcsak a választott nép, hanem a világ minden nemzetsége hallhatja az evangéliumot, és ma is sokan befogadják Őt a szívükbe. Még tart a kegyelmi idő, és Ő most is hív, hogy ne csak némelyek, hanem mindenki megmeneküljön a kárhozattól.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 19,1-29; Lk 10,16;

1Tim 2,1-7

33. hét

„Ő pedig monda nekik: Bizony mondom néktek, hogy senki nincs, aki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért, aki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövőendő világon pedig örök életet.”
(Lk 18,29-30; Károli)

Olyan jó ennek az igének az igazságát megtapasztalni. Mióta emberileg egyedül maradtam, többször rám tör a magány, különösen hétvégén és ünnepnapokon. De olyan jó volt az idei húsvéti ünnepen is megtapasztalni, hogy Isten gondoskodó Atyám. Gondja van rám és betölti minden szükségemet. Ezen a húsvéton Isten úgy pótolta ki a család iránti vágyamat, hogy délelőtt és délután is egy-egy családba küldött házi istentiszteletet tartani. Olyan jó volt megtapasztalni, hogy ha nincs is földi családunk, vagy van, - de valami miatt nem lehetnek velünk - Isten akkor is gondoskodik rólunk és ad nekünk apákat, anyákat, testvéreket és gyermekeket, azaz családot az Úrban.

Dr. Ormóshegyi Zoltán l.p.

“Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak. Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.” (6-7. v.; Károli)

„Ebben a zsoltárban a történelem költői feldolgozása történik nagy igehirdetési céllal.” (Ravasz László)

A szerző ebben a zsoltárban feldolgozza a választott nép történetét. Mégsem egy átlagos történelem óra keretében történik ez, hanem egy atyai elbeszélés által. Isten a mindenkori apák feladatának tartja azt, hogy fiaiknak hirdessék az Úr nagy tetteit. A múltban sem a szerencse segített rajtunk, hanem könyörülő Istenünk. Neki köszönhetjük azt, hogy még élünk. Neki adjunk hálát minden jóért, de a rosszat is az ő kezéből vegyük el. A mindenkori apáknak hármaskor feladatot ad a zsoltáríró. Az új generációnak el kell mondani, hogy egyedül Istenben érdemes bízni. Az ő szavára érdemes építeni. A második apai feladat, hogy emlékezzenek az Isten nagy tetteire. Végül pedig az, hogy igyekezzenek megtartani az Isten parancsolatait. Ez önerőből nem megy, de legyen ott bennünk a vágy. *„Bár lenne szívem tökéletes rendelkezéseid szerint, hogy ne valljak szégyent!”* (Zsolt 119, 80).

Isten segítse az apákat, hogy egészséges történelem-szemléletet és hittapasztalatokat adjanak át a fiaiknak!

“Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok.” (16. v.)

Ebben a szakaszban a szolgálatra küldi a 12 tanítványt. Jézus nem fest rózsaszín képet a szolgálatról. A szolgálat önerőből egy lehetetlen küldetés. Hogyan lesz mégis lehetségessé? Ha nem Jézus küld bennünket, akkor biztos a kudarc. Ha Ő küld - akár a farkasok közé is - akkor ő meg is fog őrizni. “...legyetek azért okosak mint a kígyók és szelídek mint a galambok” Az okos szó (fronimos) szorosan kapcsolódik az Isten iránti hűséghez. Ez az okosság nem a saját okosságunk, hanem a tudatosan Isten felé forduló és tőle útmutatást váró magatartást jelenti.

“Az állat, mint reflektálatlan lény, akkor hű a teremtetőjéhez, ha kritikátlanul, ösztöneitől diktált módon követi az ő akaratát: az embernek ez a lehetőség nem áll rendelkezésére, ezért mindig reflektálnia kell Isten akaratára, ezt a maga sajátos emberi életformájára kell „lefordítania”, és csak így lehet Isten engedelmes gyermeke (az állatnak a földön csak egy életlehetősége van: az, amelyről szóltunk; az embernek kettő, és különösképpen a második az újjászületés utáni énje „kongruens” az állat ösztöni egzisztenciájával, létmódjával.” (Varga Zsigmond)

A galamb pedig emlékeztet a Szentlélekre, aki által bölcsen tudunk szólni és cselekedni. A szolgálatban Jézus küldése, az okosság és a szelídség, azaz a Szentlélek által bennünk élő és ható Krisztus véd meg bennünket.

„Ne féljetez azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (31. v.)

A gyávák nem öröklék az Isten országát. (Jel 21,8). A végidőkben sokasodnak a félelemkeltő események. A tanítvány azonban küldetését csak akkor tudja beteljesíteni, ha egyedül az Istent féli. Ez azt jelenti, hogy a félelem ellenére is cselekszik. „Ha félek is, benned bízom!” (Zsolt 56,4) Sőt kész a Krisztusért a szenvedést is vállalni. „Isten hírnöke a szenvedés, azzal a hírrel állít be hozzánk, hogy kegyelmező Urunk közeledőben van.” (Spurgeon)

„Olyan különös az ember szív. Azt mondod: „Ne féljetez!” - de bátorításod előtt elzárkózik. Félt, ha bizonytalan sors kétsége veszi körül. Félt az emberi megítéléstől. Olyan különös az emberi szív. Azt mondod: „Féljetez!” - de szavadból nem érzi meg szereteted oltalmazó melegét. Könnyelműen játszik a bűnnel, noha látta annak elhullott áldozatait. Testének és lelkének erőivel pazarlón él vissza, mintha azok soha ki nem merülnének.” (Ordass Lajos)

Adj Urunk nekünk engedelmes szívet, amelyik bátor és kész vállalni mindent azért, hogy a te akaratodat teljesítse!

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (34. v.)

Jézus a békeesség fejedelme (Ézs 9,6), mégis ahol megjelenik ott rögtön megoszlás támad. Luther azt mondja, hogy aki ígét hirdet, az harci cselekményt hajt végre.

Hogy van ez? Úgy, hogy egy nagy szellemi harcnak vagyunk a közepén. Csatatéren vagyunk mindannyian. Jézus kijózanít. Ő azonban nem egymás „kaszabolására” adta a kardot, hanem megkülönböztetésére. Szét kell választani a dolgokat. Világosan látni kell a kontúrokat. Isten igéje olyan, mint a kétélű kard. (Zsid 4,12). Ez a kard az Ő szájából jön ki. (Jel 19,15). Ez a kard egyben a Lélek kardja is. (Ef 6,17b). Jézus harcra hívott el bennünket. Ezért a mai napon se panaszkodjunk, ha edzésben lesz részünk.

Naponkénti csendességeinkben és a nehéz emberekkel való kapcsolatunkban formál, edz az Úr bennünket. Tanuljuk meg használni ezt a kardot!

“A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.” (40. v.)

Jézus nem kér tőlünk teljesíthetetlen dolgokat. Mindig olyat kér, amit bárki meg tud tenni, ha akarja. Nem kell hozzá képzettség, anyagi jólét. Csupán nyitott szem, hogy meglássuk kin mikor, és hogyan tudunk segíteni.

„A kenyai futó Abel Mutai már csak néhány méterre volt a célvonalától, de a félreérthető jelzések megzavarták és azt hitte, hogy már befejezte a versenyt és megállt a versenypályán. A spanyol futó Ivan Fernandez, aki közvetlenül mögötte futott rájött, hogy mi történt és kiabálni kezdett, de Mutai nem tudott spanyolul. Fernandez hátulról belökte Mutait a célba és ezzel a győzelembe. A riporter megkérdezte Ivant: Miért csinálta ezt?

- Az az álmom, hogy egy napon olyan közösségé váljunk, amelyben nem csak önmagunkat, hanem egymást is győzelemre segítjük. - De miért hagyta, hogy a kenyai nyerjen? - Nem hagytam, hogy nyerjen, ő volt a nyertes. Ez az ő versenye volt. - De hát nyerhettél volna!

- De milyen értéke lenne egy érdem nélküli győzelemnek? Milyen becsülete lenne az így szerzett éremnek? Mit gondolna rólam az anyám?

A legtöbben kihasználják az emberek gyengeségeit, hogy azokból előnyt szerezzenek maguknak ahelyett, hogy győzelemre segítenék a másikat.”

Mi legyünk Krisztus tanítványai ezen a mai napon is!

„És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik.”
(6. v.)

Jézus üzeni ezt a mondatot a börtönben lévő Keresztelő Jánosnak. Hogyan gyógyítja ki Jézus Jánost a kétségek mélységéből?

Először is a kapcsolatok által. János a börtönben egyedül volt, de kapcsolatban volt a tanítványaival. Azt olvassuk, hogy a tanítványait küldi Jézushoz (2. v.). Adjunk hálát a testvéri kapcsolatokért és ápoljuk ezeket, mert sokszor mélyebbek és erősebbek, mint a családi kapcsolataink. Másodszor Jézus szava az, ami gyógyít. Válaszol János kérdésére. (5-6. v.) Nem úgy, ahogy várta, de válaszol. Isten az ő igéjében ma is válaszol a kérdéseinkre. Keressük az Urat az ő igéjében, imádságban és testvéri közösségben! Jézus szeretete az, ami gyógyít. Éppen hogy keményen válaszol Jánosnak és nem lelkigondozza őt - mondhatnánk. Ez csak a látszat. Honnan tudjuk, hogy Jézus szerette Jánost? Onnan, ahogyan a háta mögött beszél róla. (11. v.) Ha valaki igazán szeret, az a hátad mögött is jót mond rólad. Kedves testvéreim! Hogyan gyógyította meg Jézus Jánost? A tanítványi kapcsolatok, az ő igéje és szeretete által.

Az ilyen emberek ma is boldogok, akkor is, ha nehéz körülmények között kétségekkel küzdenek is, de nem botránkoznak meg Jézusban.

„Ekkor elkezdé szemökre háyni ama városoknak, a melyekben legtöbb csodái lőnek, hogy nem tértek vala meg.” (20. v.)

Nem akkor térünk meg, amikor nekünk tetszik. Isten a rendnek az Istene. Ő szüntelenül keres bennünket. Hirdeti az ő igéjét, a körülmények által is szól hozzánk. Nagy becsapása az ördögnek az, hogy ráérünk arra még.

Hogy állunk az idő felhasználásával? Életünk rövid, kiszámíthatatlan és tele van mindenféle nehézséggel. Életünk ideje 70 vagy 80 esztendő és nagyobb részük hiábavaló fáradság. Olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk.

Ragadjunk meg minden alkalmat, amikor Isten igéje hangzik. Azért, mert a napok gonoszak. Nagyon gyorsan elmúlnak. Jönnek a nem szeretem napok. Amikre fel kell készülnünk.

Mire adja Isten az alkalmakat? A megtérésre, a másik emberen való segítségére.

Isten adjon nekünk bölcsességet, hogy felismerjük az alkalmas időt! Ne küldjük el a szívünk ajtaján kopogtató Jézust!

34. hét

„Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1Sám 16,7b)

A héten (is) Jézusról olvasunk történeteket, amelyekben sok a megfontolandó gondolat, figyelmeztetés. Ezek minket, mai olvasókat is azzal a kérdéssel szembesítenek, hogy lett volna-e bátorságunk a jó oldalra állni Jézusnak a farizeusokkal, írástudókkal történt vitájában? Azután nem sajátunk-e a csupán az emberek előtti látszatra vigyázó képmutatás, miközben a szíveket vizsgáló Úr egészen mást lát? Adja Isten, hogy legyen merszünk őszintén szembesülni az igével, és amennyiben az szükséges, sarkalljon bűnbánatra az Úr előtt.

*Lupsea György és Éva
Az újszegedi református gyülekezet szolgái*

„Pedig ő irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem engedi fölgerjedni indulatát.” (38. v.)

Isten megteremtette az embert, elárasztotta szeretetével, de az ember engedetlenné vált iránta. Később Isten népévé választotta a zsidó népet, és nagy szabadítással kihozta őket Egyiptomból, de a nép makacsul ellene állt. Isten azonban továbbra sem felejtkezett el a népről, és irgalmasan bánt velük. Bevitte őket a tejjel és mézzel folyó földre, és prófétái által folyamatosan hívta őket a javulás útjára. De a nép ismét elfelejtkezett akaratáról, csodadolgairól.

A történet folytatódott. A nép nem tanult semmit, pedig Isten elküldte a Messiást, az Emberfiát. Népe mégis úgy tett, mintha mi sem történt volna, és figyelmen kívül hagyta Őt. Jézus nem csak a zsidók, hanem az egész világ szabadítója lett. És Isten mai népe? Bizony, ma is szükséges visszamenni a kereszthez, és bűnbánattal megvallani a hiányokat, bűnöket az Úr akaratának követésében, és hálás szívvel leborulni előtte, ismét megköszönve bocsánatát.

Jobbítsuk meg életünket szövetségünk szolgálatában is – az ő kegyelméért, az ő kegyelméből!

„Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (30. v.)

Jézus, a Messiás engedelmeskedett az Atya akaratának, és szűz Mária méhén keresztül eljött a földre. A Biblia tanúsága szerint számtalan jellel bizonyította, hogy Ő a megígért szabadító. Ezek közül való az Atya és a Fiú közötti bensőséges kapcsolat. Az Atya biztosította a Fiút, és a mindenkori olvasót is, hogy nincs más út az Atyához, hanem csak a kereszt.

Jézus mindenkit hív az oltalmába, aki csak hittel elfogadja áldozatát. A bűn elhordozhatatlan igáját, amit minden embernek egyedül kell hordoznia, felváltja Jézus gyönyörűsége és könnyű igája. Mitől az? Mert a kegyelmet elfogadó gyermeke, Isten parancsaihoz igazodva tudhatja, hogy számíthat az Úrra élete minden helyzetében. Békességgel, az Úr áldásával végezheti szolgálatát, Aki igéjével mutatja az utat.

Igen, nehézségek, feszültségek is fakadhatnak ennek nyomán, az egyháztörténelem számtalan mártírjának története is bizonyítja ezt, ami a jelenre is igaz. De Jézusnál ezekre gyógyírt talál mindenki, aki életét alárendeli igéjének.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 62.

„Mert az Emberfia a szombatnak is ura.” (8. v.)

Isten minden parancsa jó és tökéletes. Különösen a tízparancsolatban adta az ember elé azt, amivel életét helyes mederben tarthatja. A 7. nap megszentelését is természetesen komolyan kell venni, de nem farizeus-módra, akik azt átszabták, és elvakult gyűlöletükben Jézus ellen fordították.

Hogyan is értendő a 7. naphoz való viszonyulás? Ha valakinek Jézus nem számít semmit az életében, akkor a hetedik nap „megszentelése” is hiábavaló. Fontosak, de önmagukban szintén hiábavalók: a templom látogatása, az úrvacsora, a bőkezű adakozás, vagy az imádság, igeolvasás.

Aki viszont alárendelte életét Isten akaratának, az az ember jól teszi, ha figyelmeztet a 7. nap megszentelésére is. Fejeződjön ki az, hogy számára Krisztus az első. Nem a szombat megtartásáért üdvözít az Úr, de legyen a héten egy Úrnak félretett nap. Nem a ceremónia az első, hanem Isten imádata, igéjében kijelentett akaratának megismerése, annak alázattal és hálás szívvel való elfogadása és gyakorlása, az Isten gyermekeivel való szeretetközösség.

“Íme, az én szolgám, akit választottam, akit szeretek, és akiben gyönyörködöm. Lelkemet adom neki, és ítéletet hirdet a pogányoknak.” (18. v.)

Isten a népének Ézsaiás próféta által beszélt a Messiásról, hogy milyen is lesz Ő. Azért beszélt róla, hogy ne csüggedjenek el. Isten népe akkor is bűnei következményeinek a terhe alatt nyögött. Isten megítélte népét, de biztatta őket, hogy van kiút, csak hagyják el bűneiket. Csak figyeljenek ismét őreá, teremtetőjükre, szövetségesükre, a Mindenhatóra. Akkor is Ő volt az, aki meg tudta szabadítani őket, és meg is tette. Elmondta nekik, hogy milyen is lesz a Szabadító, és eljött Jézus, és íme, olyan volt, amilyennek a próféta leírta. Ő volt Isten küldöttje, a Messiás.

Ma is hívogatja a sokféle teher alatt nyögő, bűnbe merült embert. De nem csak őket, hanem a próba alatt lévő, minduntalan elbukó választottjait is. Hogy ma sincs más szabadító, hanem csak Jézus, Akiről Ézsaiás prófétált, és Aki eljött. Máté evangélista felismerte.

Ismerd föl te is, aki a Biblia lapjain olvasol felőle. Aki nem erőszakolja rád szabadítását, de ha hiszel neki, Ő kiemel, és először vagy ismét reményteli élettel ajándékozik meg.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 18,1-20

„Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.” (30. v.)

Jézus ismét ördögi támadás alatt volt. Igen, az ördög ott volt Jézus közelében, hiszen akkor a fő célja az volt, hogy megakadályozza a megváltást. Korábban, amikor Jézus, mint ember, a legkiszolgáltatottabb volt, a 40 napos böjt végén, akkor kísértette Őt. Nem járt sikerrel, és most ismét próbálkozott. A farizeusok által, akik gyűlölték, rendkívül rafinált módon Jézust vádolta azzal, hogy éppen ő általa, az ördög által tette a csodát.

Ma sem más a helyzet. Ahol Jézust tisztán hirdetik, ahol szól az evangélium, ott megjelenik az ördög, és megpróbálja Jézust, az evangéliumot, követőit lejáratni, az evangélium hirdetését akadályozni. Hogy senki ne váltsa föl életében az ördög uralmát Jézuséval. Mert nincs harmadik úr. Emiatt is Jézusra kell figyelni, ami a tiszta ígéhez való szoros ragaszkodást jelenti a Szentélek vezetése alatt, a mindennapi életben is. Kitartóan, a csüggedt karokat felemelve kell megmaradni mellette akkor is, ha minden és mindenki ellene szól. Ő megáldja a hozzá hűségeseket.

„Ekkor az írástudók és farizeusok közül némelyek újból megszólaltak: Mester, jelt akarunk látni tőled!” (38. v.)

Olyan vigasztaló: Jézus a vakoknak, a sötétségben élőknek, még ádáz ellenségeinek is türelmesen tanít, magyaráz. Elmondja, hogy igen, vannak jelek, hiszen az egész Ószövetség róla beszél. Jézus számtalan próféciát teljesített be, példázva a Biblia megbízhatóságát. Bár észrevették volna ezt az akkori, és észrevennék a mai, Őt megvető hallgatói!

Azóta áll a legfontosabb jel, a kereszt a Golgotán és a harmadnapon feltámadott Jézus. Isten nélkül azonban sötétben bolyong az élete értelmét, boldogulását, boldogságát kereső ember. Pedig nagyobb van itt Jónásnál, Salamonnál. Nagyobb van itt a vagyonba kerülő csodadoktornál, a milliomos mecénásnál, a sikerpszichológusnál, a fehér paripán érkező hercegnél, a hatalmát fitogtató percmemberkénél. Ezek nyomában üresség marad. Nagyobb van itt a teológus zsonglőrnél, a palástba bújtatott menedzsernél. Munkálkodásuk eredményei az üresedő templomok. Bár eljutna az örömezenet, a Biblia keresztre feszített Jézusának evangéliuma az üres szívekbe, az üresedő templomokba!

„Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fiútestvérem, nőtestvérem és anyám.” (50. v.)

Jézushoz érkezik a családja. Jó helyre jöttek, Jézus kész fogadni őket. Egy feltétele van mindannyiuk, így anyja, Mária felé is: legyenek készek csatlakozni azokhoz, akik cselekszik a mennyei Atya akaratát. Az Atyához egyetlen út vezet: Jézus keresztje. Akik hisznek ebben, ők kerülnek be Jézus nagy családjába, és ők részesülnek minden jótéteményében. Csak ők.

Jézus ma is beleszól a családok életébe. Lehet, hogy valaki inkább hallgat Jézusra, a Jézusról hitelesen beszélőkre, mint a vér szerinti rokonaira? Igen, valószínűleg mindannyian, akik ezen az úton elindultak. Ők vasárnap nem a lustálkodást választják, hanem Jézust és lelki testvéreiket. Ők már nem csatlakoznak tivornyázó családtagjaikhoz, munkatársaikhoz. Megelégszenek azzal, amit becsületes úton meg tudnak szerezni. Visszautasítják az abortuszt. Nem törnek házasságot. Egyszóval ragaszkodnak a Biblia igazságaihoz.

Ők a jobbat választották, és így a vér szerinti családjuknak mindennél többet tudnak adni: Jézust.

35. hét

„Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” (Jn 21,7a)

„Micsoda szerencse!” „A véletlen úgy hozta, hogy...”
Hányszor hallunk ilyen mondatokat, és talán még mi is mondjuk időnként. De mit is jelent ez valójában?

Az édesapám romló szellemi állapota miatt küzdelmes időszakot éltem meg, amikor ugyanazt a múltbeli, és ráadásul eltorzított történetet kellett hallgatnom naponta többször is. Úgy éreztem, pattanásig feszülnek az idegeim, majd egyik napról a másikra teljes nyugalom lett úrrá rajtam, miközben a sokadszor ismételt mondatokat hallgattam. Szerencse? Véletlen? Ha lehetetlen helyzetekben megoldás születik, fel tudjuk-e ismerni, hogy „Az Úr az”?

Kovács Andrea

„Ezt hallva Isten felháborodott, és nagyon megutálta Izráelt.” (59. v.)

Mennyire jó a Bibliának azokat az igéit olvasni, melyek Isten szeretetéről, megbocsátásáról szólnak. És ki ne lenne úgy vele, hogy az Úr haragjáról szóló üzeneteket szívesen átugraná, viszont ha ezek megállítanak minket, annak oka van.

Ha egy betegnek az orvos nem mondaná meg, hogy a vizsgálatok során súlyos problémát fedtek fel, a kíméletes finomkodással a beteg halálát segíthetné elő. Azonban ennek a hivatásnak a lényege épp abban áll, hogy rámutasson arra, hogyan lábalhat ki az ember az adott helyzetből. Ha időben derül ki a betegség, az azt jelenti, hogy kevesebb kárt okoz a szervezetben. Viszont minél később jut valaki a megfelelő diagnózishoz, annál nagyobb lehet a pusztítás, és annál hosszabb a helyreállítás ideje.

Milyen hálások lehetünk, hogy Isten épp így van velünk, és örülhetünk, ha idejében megkapjuk a leletet. Bármilyen mutasson az, ne dugjuk a homokba a fejünket, hanem kezdjük az előírt kezelést követni. Akkor is, ha fáj.

„A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az ígét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.” (23. v.)

Adathalászat. Biztosan többen találkoztak már ezzel a fogalommal az internethasználat kapcsán. Ezzel kapcsolatban a napokban hallottam, hogy azok, akik valamilyen felületen adathoz jutnak, minél többet gyűjtenek össze, annál pontosabb képet kapnak rólunk. Nem ez történik bizonyos tekintetben bennünk is, amikor egyes ígéket hallva, majd megértve, egyre tökéletesebb képet kapunk Istenről? Ennek pedig látható eredménye van az életünkben, hiszen átformál: más lesz az ember gondolkodásmódja, mások az értékek, és a többi emberhez való viszonyulás. Ez a formálódás persze nem megy egyik napról a másikra, mivel Isten folyamatosan fedi fel kilétét, annak függvényében, hogy az ember szíve mennyire bizonyul jó talajnak. Ahogy az adathalászok az általunk megadott információkból rakják össze a képet, úgy mi is az Isten szavát olvasva juthatunk el az Ő megismerésére. Ez az az ismeret, amivel élni – és nem visszaélni – lehet. Isten áldását kívánom mindannyiunk „halászatára”!

„Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak...” (13. v.)

„Mert a kisfiú tenyerén két szög nyoma volt és kis lábain is két szög nyomát lehetett látni.” Nincs felőle kétségem, hogy tudod, kedves Testérem, hogy kiről van itt szó - jóllehet másfajta történetbe ágyazva. Angoltanárként sokszor olvastattam diákjaimmal Oscar Wilde Az önző óriás című novelláját, bevallom, nem kizárólag azzal a céllal, hogy nyelvismeretüket fejlesszék. Mikor rákérdeztem, hogy szerintük kiről szólhat az idézett sor, tanácstalanok voltak. Rá kellett jönnöm: aki nem tud Krisztusról, az hogy is ismerhetné Őt fel?

Viszont, akikről Jézus az igében beszél, fel kellett volna, hogy ismerjék Őt. Mi akadályozta akkor őket? Nem esett jól azt hallaniuk, amit Jézus mondott? Mást vártak tőle és ezért nem is voltak hajlandók más szemüvegen keresztül nézni Őt? Nem meglepő, hogy Jézus nem akart olyasvalakiknek beszélni, akik meg sem akarják érteni. A kérdés az, hogy mi akarjuk-e Őt tisztán érteni? Ha igen, Ő ennek nem lesz gátja: titkokat tár fel, tanít, és ha kell, int. Vágyhatunk-e ennél többre?

„De amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment.” (25. v.)

„Konkolyt vet a búza közé.” Talán nem ismeretlen, kedves Testvérem, számodra sem ez a mondas. És láttál már konkolyt? Megdöbbentő, hogy ez a gyomnövény valójában mennyire szép, és mennyire ártalmatlannak tűnik. A probléma csak az, hogy magja épp a búzáéval együtt érik, és mérgező, így ha a búza közé keveredik aratáskor, legjobb esetben csak ízetlenné teszi a lisztet, rosszabb esetben mérgez.

Sajnos a két növényhez hasonlóan nem így hathat-e az ember is a környezetére? Mérgezi azt, vagy segíti az életet. Ez jelentős mértékben attól függ, hogy mi, illetve ki táplálja. Ha az élet vizét veszi valaki magához, akkor tudja azt adni, amire a másik embernek szüksége van: türelem, békesség, szeretetteljes, de határozott támogatás, a másik valós szükségleteinek betöltése.

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy a közvetlen környezetünkben élők vajon minek láthatnak bennünket, hogy élük meg a mi jelenlétünket? Búza, vagy konkoly?

„...hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: Példázatokra nyitom meg számat, a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki.” (35. v.)

Tenyérjósítás, horoszkópok: miért van olyan nagy igénye erre az embereknek? Miért akarják tudni a jövőjüket? Hogy lehet megélni egy nap ajándékait úgy, hogy folyamatos várakozásban vagyok, akár valami rossztól való félelemben, akár a jó bekövetkeztét várva?

Istennek nem ez a terve. Ő vezetni akar minket, ami a benne való bizalmat feltételezi. Azonban mégis azt látjuk, hogy időről időre előre vetít történéseket. Miért teszi ezt? A próféciák sok esetben arra irányultak, hogy jelezzék, mi lesz a következménye annak, ha népe eltávolodik tőle. De Jézus maga is előre vetítette halálát, és feltámadását, amit csak később értettek meg a tanítványok.

Isten ma is kommunikál így velünk. Ha szükséges, előre megmutatja, hogy mit fog tenni, hogy utólag visszaneézve is erőt tudjunk meríteni: Ő a kezében tart. De ha kell, azt is láttatja, hogy én mit fogok tenni, azért, hogy figyelmeztessen. Bármelyiket is tapasztaljuk meg, megnyugtató tudni: rajtunk tartja a szemét. Ettől többet kell-e előre tudnunk?

„Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömében elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvesz azt a szántóföldet.” (44. v.)

Kedves Testvérem! Ha 18 éves korodban megkérdezte volna tőled valaki, hogy mi a vágyad az életben, mit választottál volna? Én valószínűleg ezt: családot, és olyan munkát, amit szeretek. És ha tovább kérdezett volna, hogy ha választanod kell, az említetteket szeretnéd, vagy Isten gyermekévé válni, mit választottál volna? Én, félek, 20 évesen az előbbi mellett tettem volna le a voksot. Ma viszont az 50-hez közeledve örülök, hogy nem kellett választanom, és jóllehet családom nem lett, megkaptam Isten legnagyobb ajándékát: kegyelmét.

Sokszor elgondolkodom azon háborúk hírét hallva, halálos áldozatokat szedő vírus közepette, vagy egy megrázkódtató esemény után, hogy hogy lehet Isten nélkül élni. Kedves Testvérem! Tiéd már az az ajándék, amit csak a Békesség Fejedelme adhat? Ha még nem, mit választasz? A vágyaid teljesülését Isten nélkül, vagy Istent, aki minden szükségletedet betölti, ha nem is úgy, ahogy te gondoltad?

„Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül.” (49. v.)

„A mennyországban lesznek olyanok, akikről nem gondoltad volna, hogy oda kerülnek, és nem lesznek olyanok, akikről azt gondoltad, hogy ott a helyük.” – szokták mondani viccesen. De mi is vajon a téves gondolkodásunk oka? A Biblia lapjain sokszor találkozunk a „jó” és a „rossz” fogalmával, amiket hajlamosak vagyunk a jó és rossz emberi cselekedetekkel beazonosítani, és ezek alapján máris eldöntjük, ki kerül a mennyek országába és ki jut kárhozatra. Pusztán a jó cselekedetek azonban senkit nem juttatnak Isten országába, és ki mondhatná el magáról, hogy ki tudja küszöbölni a rosszat magából? Viszont Istennek van egy megnyugtató válasza: Ő nem is a jókat, hanem az igazakat várja. Persze adódik a kérdés: talán igaznak lenni könnyebb, mint jónak? Nem tudom. Egy biztos: egy dolog kell hozzá. „Higgy az Úr Jézusban.” Túl kockázatosnak tűnik: merni hinni? Lehet. Annyira, mint egy zuhanó repülőből ejtőernyővel kiugrani. Azt azonban sejthetjük: az egyik a biztos halál, a másik az élet útja.

36. hét

„Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemben!” (Mk 9,24)

Sokszor nekem is csak ennyi az imádságom, mint ennek az apának, aki a beteg fiát vitte a tanítványokhoz. Uram, tudod, hogy hiszek, de te látod az én gyengeségemet, erőtlenségemet, és sorolom az akadályokat, melyek szerintem lehetetlenné tesznek változásokat. Ugye, kedves olvasó, te is, elmondhatod magadról, hogy hiszel, de sokszor erőt vesz a kétség, a bizonytalanság, a kudarctól való félelem. Mi az oka? Önmagunkra nézünk, a láthatókra nézünk, és csak emberekben bízunk. Jöjj, és: *„Nézzünk fel Jézusra, aza hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelkekben megfáradva el ne csüggedjete.”* (Zsid 12,2-3).

Hajdu Zoltán

“Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz. Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az ÚRban. Rendületlen a szíve, nem fél, végül megvetéssel néz ellenségeire.” (6-8. v.)

Rossz hír mindaz, ami komolyan veszélyezteti, károsan befolyásolja az ember életét, egzisztenciáját, bizonytalanná teszi a jövőjét. Jézus mondta, hogy az utolsó időkben a rossz hírek hatására félelem lesz úrrá az embereken. *“Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljeteek, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.”* (Mt 24,6) Ma sok döbbenetes hír árad a médiából. *“Az igaz ember hitét, meggyőződését nagy katasztrófák sem képesek sarkaiból kifordítani”* - mondta Gárdonyi. Isten gyermekeit is érik sokszor rossz hírek, Egyik testvért megkérdezték, hogy mi lett a szövegetan eredménye. Pozitív lett, - mondta, - és ez rossz hír. De jó hír, hogy szeret az Úr, jó az Úr, és Ő az én szívemnek kősziklája. Tudom áldássá lesz számomra a nyomorúság. Talán te is nehéz időket élsz át, és sötét fellegek borulnak rád, mert nehéz dologgal nézel szembe. Ne feledd: ÉL AZ ÚR! Bízz az Úrban, és higgy ígéretében! *“Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”* (2Tim 1,7)

“És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában. Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.” (57-58. v.)

Nem a csoda támaszt hitet, de aki hisz, az sok csodát él át. Jézus csodatévő ereje nem a mi hitünkötől függ. A hit szempontjából viszont a legfontosabb kérdés, hogy kicsoda számodra Jézus? Nem az, hogy mit tudsz róla, kinek tartod Őt. Kicsoda neked? Sokak számára ma is Jézus nem több, mint nagy ember, bibliai hős, egy történelmi személy, erkölcsi példa. Vannak, akik az „istenek” sorába helyezik, Buddha, és Visnu mellé. Jézus megkérdezte egy embertől: *„Hiszel te az Emberfiában? ...Ki az Uram, hogy higgyek benne? ...Látod őt, és aki veled beszél, ő az. Erre az ember így szólt: Hiszek, Uram. És leborulva imádta őt.”* (Jn 9,35-38). Ez az ember vakon született, de Jézus megnyitotta a szemét, és személyesen kijelentette magát neki. Így lett ő hívő. és krisztuskövető. Csak a hit szemei számára válik láthatóvá Isten dicsősége Jézus arcán! Legnagyobb csoda, ha egy ember megtér. Még a mennyben is öröm van akkor. Aki őbenne gyönyörködik, annak az élete „csodás” lesz. Ma tőled kérdezi Jézus: *„Te kinek mondasz engem?”* Boldog vagy, ha kimondhatod: *„Én Uram, és én Istenem!”* (Jn 20,28).

“Abban az időben Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta, hogy mit beszélnek Jézusról, és ezt mondta szolgálainak: Ez az ember Keresztelő János, ő támadt fel a halottak közül, és ezért vannak benne a csodatevő erők.” (1-2. v.)

Heródest a Jézusról szóló hírek nyugtalanná teszik, mert lelkiismerete vádolja őt. Jézus rókanak nevezi őt, alattomos, sunyi, ravasz természete miatt. (Lk 13,31). Keresztelő János megintti őt parázna kapcsolataért, ezért őt börtönbe záratta. Heródes többször hallotta Isten beszédét Keresztelő János szájából, és gyakran szíven találta őt az ige, mégis inkább ragaszkodott bűnéhez, és parázna életéhez. Tisztelte Jánost, de nem félté az Urat. *“...félt Jánostól, akiről tudta, hogy igaz és szent ember, ezért védelmébe vette; bár hallgatva őt gyakran zavarba jött, mégis szívesen hallgatta.” (Mk 6,20).* Az intést megvetette, ez lett a veszte. Így veszi át a bűn az uralmat az ember életében. *“Intő szóra hallgatni életre vivő út, aki megveti az intést, az eltévelyedik.” (Péld 10,17).*

Te mit teszel, ha egy testvér megint? Mit teszel, ha Isten Lelke rámutat egy bűnödre? A bűnnel ne játsz! *“Mert ha szándékosan vétkezünk, miután megismertük az igazságot, akkor nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.” (Zsid 10, 26).*

*„Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem kell elmen-
niük: ti adjatok nekik enni! Ők így válaszoltak: Nincs
itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk. Ő
pedig ezt mondta: Hozzátok nekem ide azokat!”
(16-18. v.)*

Kétféle kenyér éltet minket. A testi, és a lelki. Mindkettő fontos. *“Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden ígérel, amely az Isten szájából származik.”* (Mt 4,4). Hány ember éhezik, és nélkülözik egyik vagy másik, esetleg mindkettő miatt? Nagy kérdés, megvan-e még a kenyér becsülete? Egy-egy gyülekezeti csoport elmenetele után a szemetesek tele vannak kidobott kenyérrel, és gazdagon megrakott szendvicsekkel. A mai ember természetesnek veszi, hogy van kenyér, tele a hűtő, és esze ágában sincs, hogy hálát adjon ezért, vagy megossza kenyerét azokkal, akiknek nincs. Szoktál-e hálát adni a mindennapi kenyérért? Mint ahogy testi életünk nélkülözhetetlen tápláléka a földi kenyér, úgy a lélek táplálója a mennyei kenyér: JÉZUS, a testté lett ige. Jézus az örök életre tápláló eledel. *“Ti adjatok nekik enni.”* Sokszor engem is nyomaszt ennek súlya, de számtalanszor megtapasztaltam, hogy ha azt a keveset, amim van oda-viszem, és tőle kapom vissza, akkor az több mint elég. Tégy róla bizonyosságot bátran. *“A bizonyágtétel azt jelenti, hogy egyik koldus megmutatja a másiknak, hol lehet kenyeret kapni.” /Cseri K./*

“Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedél? És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: Valóban Isten Fia vagy!” (31-32. v.)

A tanítványok küldetésben vannak, parancsot teljesítenek, és közben kerülnek viharos veszedelembe. Így jönnek a mi életünkbe is a próbák. A próba nem csak azért szükséges, hogy megmutassa mi van a szívünkben, hanem azok által mélyebb istenismeretre jutunk. A csoda láttán jutnak a tanítványok erre a felismerésre: „Valóban Isten Fia vagy!”

Jézus a tengeren jár, mert Istennek minden lehetséges. Egy mustármagnyi hit, és a lehetetlen lehetséges lesz. *„Minden lehetséges annak, aki hisz.”* (Mk 9,23). Péter már megtapasztalta azt, hogy a „te szavadra” való engedelmesség csodát eredményez. Péter képes a viharos szélben, háborgó hullámokon járni, de csak addig, amíg Jézusra néz. Hangsúlyos, hogy Péter képes erre, de Simon már nem. Addig vagyok Péter, amíg Jézusra nézve cselekszem, ha leveszem tekintetem róla, azonnal Simon leszek, és süllyedek. Nem vagy-e süllyedőben? Kiált Jézushoz: Uram segíts!

„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások és istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert. De az, hogy mosatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.”
(19-20. v.)

A farizeusok és vallási vezetők nagy gondot fordítottak a tisztaságra, de csak a külsőre nézve. A Tórában voltak úgynevezett tisztasági törvények. Két problémára mutat rá Jézus. Először is, hogy ezeket a parancsolatokat felhívították emberi parancsolatokkal, amit vének hagyományának neveztek, és egyenlővé tették az Isten által adott törvénnyel. Másodsorban csak a külsőségekre ügyeltek, a szív tisztaságára nem fordítottak gondot. *“Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele vannak rablással és féktelenséggel.”* (Mt 23,25). Nekünk is kísértésünk mindkettő. Jézus Golgotai áldozatával eltörölte a kultikus, a tisztasági, és áldozati törvényeket. Ránk nézve már nem kötelező. A bűneset óta, *“...az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz”* (1Móz 6,5). Dávid, miután felismerte, milyen sötét dolgokra képes, és milyen aljasságra tud vetemedni, ő a hívő, így kiált fel: *“Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!”* (Zsolt 51,12). Kérj te is tőle, új szívet!

“Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.” (28. v.)

„A hit látja a láthatatlant, hiszi a hihetlent, és eléri a lehetlent.” /Witthier/ Ennek az asszonynak valóban erős a hite. Igaz ez még olyan, mint a csiszolatlan gyémánt, amit csiszolni kell, hogy az igazi értékét elnyerje. Ezért próbára teszi az Úr. Milyen az ő hite? Imádságos szívvel Jézusra tekint, neki hatalmat tulajdonít, tőle vár segítséget; kitartó, elszánt, alázatos. Tudja, hogy amit kér az nem jár, hogy ő teljesen érdemtelen, és méltatlan arra, hogy valamit is kapjon az Úrtól, de teljes szívvel bízik az ő könyörületes-ségében.

Milyen a te hited? Ez az asszony nem adja fel, hanem kitartóan kiált, és zörget Jézusnál, mert neki fontos az a másik, aki szenved. Ő ugyan tehetetlen, de tudja, hogy ami *„az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges.”* (Mk 10,27). Biztosan van közeledben meggyötört lelkű, beteg, szenvedő, vagy olyan, akit az ördög köteléke fogva tart. *„Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.”* (Mk 9,29). Jézusnak mindig kedves a másokat hordozó, az erőtlent felkaroló szolgálat. Beállsz-e ebbe a szolgálatba?

37. hét

„Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!” (Zsolt 100,2)

Az életünket Istentől kaptuk ajándékba, és nem semmittevésre, hanem szolgálatra. Személyes hitvallásom, hogy akkor van értelme ennek a földi életnek, ha azt belevetjük az Úr szolgálatába. Úgy, amint módunkban áll, legyen szó bizonyágtételről, igehirdetésről, adakozásról, vagy fizikai munkák végzéséről a gyülekezet közösségében, mindezt imádságos szívvel. Aki ezeket teszi, az minden bizonnyal megtapasztalta, hogy ezek által feltöltődünk magunk is, hiszen írva van: „Aki mást felüdít, maga is felüdül.” S, ha máshogy nem is tudod már szolgálni az Urat, akkor imádkozz. Imádkozz azért, hogy szóljon az ige, és minél többen hitre jussanak. Igyekezzünk mindnyájan, hiszen az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Azt pedig ne feledjük, hogy a tétlen kéz az ördög játékszere.

Hollósi István l.p.

„Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.” (2. v.)

Ez az ige, egy olyan ember bizonyágtétele, akit gazdagon megáldott az Úr. Nem más ő, mint Dávid király. Adott neki Istene gazdagságot, bölcsességet, királyi uralmat, ő azonban azt mondja, hogy mit sem ér a vagyon, a hatalom, az elismertség. Sőt, Istenen kívül nincs, ami jó lenne. Milyen nagy igazságot fogalmaz meg. Bárcsak mind meglátnánk, hogy Istenen kívül nincs, ami jó nekünk. Nem több pénzre, nem nagyobb házra, nem jobb autóra van szükségünk, hanem arra, hogy élő kapcsolatunk legyen a Mindenhatóval. Ezen a földön minden veszendő, semmi sem örök, de Isten és az ő kegyelme igen. Ő pedig a legjobbat akarja adni minden gyermekének, ehhez azonban az kell, hogy Dávidhoz hasonlóan mi is maximálisan az Úrra hagyatkozzunk. Ne féljünk kárnak ítélni e világ hitványságait, hanem tegyük fel az életünket Isten oltárára, és meglesz a jutalmunk. E világ sóvárog a jó után, a boldogság után, de sajnos rossz helyen keresik, nem Istennél. Nem kell semmi különlegeset tennünk, nem kell magunkat megfeszíteni, csak leborulni Isten előtt, és hozzá menekülni, Ő pedig részeltet minket az ő mennyei világának minden áldásában.

„...Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.”
(32b. v.)

Jézust a Galilei tenger mellett nagy sokaság kereste meg, betegeket vittek hozzá, hogy gyógyítsa meg őket. Megváltónk meggyógyította a betegeket, de nem volt közömbös a sokaság iránt sem. Megszánta őket. S nemcsak a lelküket táplálta, hanem a testüket is. Négyezer embert lakatott jól, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva. Jézus nem hagyta figyelmen kívül ennek a tömegnek a szükségét. S Ő ma sem közömbös az emberek iránt. Ma is szánakozik, nemcsak azokon, akik hozzá mennek, hanem szánakozik ezen az egész teremtet világon. Ő ma is be akarja tölteni minden szükségünket. Ő nem küld el senkit, hozzá mindenki mehet. Ennek a világnak pedig rá van a legnagyobb szüksége. Arra, hogy Ő töltsen be ennek az egész világnak minden szükségét. Ő nem lerázni akarja az embert, nem elküldi az Őt keresőket, hanem magához hívja, hogy segítsen, és áldásaiban részesítse mindazokat, akik meghallják az ő szavát, és engedelmeskednek hívásának.

„E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Ezzel otthagya őket, és elment.” (4. v.)

A farizeusok és szadduceusok ismét kísérteni próbálták az Urat, mennyei jelet kérve tőle. Jézus most nem adott semmilyen jelet, nem tett csodát, vagy olyat, amivel elkápráztathatta volna őket. S nem véletlenül, Jézus ugyanis nem azért jött, hogy különféle csodákkal ejtse ámulatba a kíváncsiskodókat, hanem azért, hogy a világot megváltsa. Ő Pilátusnak, és Heródesnek sem mutatott jelet, mert Ő nem szenzációt keresett, hanem nyitott szíveket. Ugyanakkor érthetetlen a farizeusoknak és társaiknak a kérése. Jézus adott elég jelet, amely megerősítette az ő Messiás-i voltát, gondoljunk csak a számtalan beteg gyógyítására, vagy egyéb csodatételekre. Ezekről a farizeusok is tudhattak, ettől függetlenül mégsem nyitották meg a szívüket a Megváltó előtt. Még most is jeleket, bizonyítékokat követelnek. Ma is nagyon sokan vannak, akik Jézusba vetett hitüket szemmel látható, kézzel fogható bizonyítékokhoz kívánják kötni. Az igazság az, hogy mindez kibúvó, az ilyen lélek akkor sem hinne, ha maga Jézus állna elébe. Lásd: farizeusok és társaik. Ugyanakkor Jézus ott kopogtat minden szív ajtaján, és mindaz, aki az ajtót megnyitja, és befogadja Őt, az minden kérdésre választ kap.

„Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.”
(21. v.)

Megváltónk nem az ismeretlenbe vezette tanítványait. Előre felkészítette őket mindarra, ami rá vár. Szólt arról, hogy emberek kezébe adatik, megölik, de harmadnapon feltámad. Azóta tudjuk, hogy minden pontosan úgy történt, ahogy azt Ő előre megmondta. Ezen felül azt is mondta Megváltónk, hogy e világon nyomorúságunk lesz, de nincs okunk a félelemre, mert Ő győzött, továbbá helyet készít számunkra, hogy ahol Ő van, ott lehessünk mi is. Keresztyén emberként minden bizonnyal felismerjük, hogy valóban minden úgy történik ma is, ahogy azt Ő előre megmondta. Nap, mint nap szembe kell néznünk a nehézségekkel, a mindennapok küzdelmeivel, amelyek néha elcsüggesztik az embert, de nincs okunk a kétségbeesésre, mert Urunk győzött, és minket is az Ő győzelmében részesített. Ő nem árult „zsákba macskát”, előre megmondott mindent, a nehézségeket is. Nem ígért, és ma sem ígér könnyű utat, de ígér áldott megérkezést, és örök életet. Bízunk hát benne, legyünk hűek Hozzá és miénk lesz az élet koronája.

„...Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”
(24b. v.)

Kemény beszéd ez, de ebből is nyilvánvalóvá válik, hogy Jézus követése nem csak egy hobbi, nem egy hétvégi tevékenység, hanem teljes elköteleződést kívánó életforma. Olyan út, amit nem lehet félvállról venni, és ami áldozatokkal jár. Megváltónk ugyanis a teljes valónkra igényt tart, nem lehet Őt fél szívvel, igaz elköteleződés nélkül követni. Igen, sokan próbálják így járni a krisztusi utat, de sajnálatos módon nem is érnek célba, mert az első próbatételnél, az első komolyabb áldozatnál, vagy épp a világ nagy csábításainál, meghátrálnak és feladják ezt a drága utat. Jézus azt kívánja, hogy ha Őt akarjuk követni, akkor szánjuk az egész életünket az ő követésére, és ne osszuk meg az életünket, közte, és a mammon között. Ő úgy szeretett minket, hogy az életét adta, még a kínzásoktól, sőt a haláltól sem hátrált meg, hanem véghezvitte megváltásunkat. Ezek után a legkevesebb, hogy élő áldozatként odaszánjuk magunkat neki. S ezzel tulajdonképpen saját magunknak teszünk jót. Az életünk ugyanis mellette, az ő közelében van a legjobb helyen. Az út olykor rögös, de a célba érkezés biztos.

„Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk.” (4. v.)

Péter olyannyira jól érezte magát Jézussal a megdicsőülés hegyén, hogy még sátrat is épített volna a Mesternek, valamint Mózesnek és Illésnek is. Saját magát nem is említi, az már mellékes, a fő, hogy Megváltója mellett van, és ez mindent átható örömet jelent számára.

Te, hogy érzed magad megváltó Urad közelében? Sajnos sok keresztyén ember van, aki néha tehernek érzi a Krisztus követés útját. Fárasztó korábban kelni, hogy Bibliát olvasson, hogy imádkozzon, arról nem is beszélve, hogy csak egy szabadnap lenne, a vasárnap, de akkor is templomba kell menni, pedig olyan jó lenne pihenni. Sok embert megkísértettek már ilyen gondolatok, és sokan el is estek. Aki azonban igazán szereti Jézust, az ragaszkodik hozzá, az igenis jól érzi magát vele. Jól érzi magát minden helyzetben, ahol Jézusról van szó, és nem unja, még akkor sem, ha esetleg fáradt. Az Dávidhoz hasonlóan vallja, hogy Istenen kívül nincs semmi, ami jó lenne. Megtapasztalta ezt Dávid is, Péter is, és még sokan mások. Te megtapasztaltad-e? Ha nem, akkor mihamarabb borulj az Úr elé őszinte imádságban, hogy el ne vesz, hanem mindörökre vele lehess.

„Bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” (20b. v.)

A tanítványok nem tudták meggyógyítani a holdkóros fiút, Jézus azonban azonnal megszabadította. A csodálatos gyógyulást-szabadulást látva a tanítványok megkérdezték a Mestert, hogy ők miért nem tudták az ördögöt kiűzni a fiúból. Ő azt mondta, hogy a kicsinyhitűségük miatt. Majd hozzátette, hogy egy mustármagnyi hittel már hegyeket mozgathatnának a tanítványok, és semmi sem volna számukra lehetetlen. Sajnos sem ők, sem mi nem tudunk a hitünkkel hegyeket mozgatni, sőt még porszemeket sem, és bizony nagyon gyakran mi magunk is csúfosan vizsgálunk a Jézusba vetett hitünk tekintetében. Ebbe azonban nem nyugodhatunk bele. Megváltónk azt mondta, hogy kérjünk és adatik nekünk. Kérjünk hát tőle hitet, mert szükségünk van rá, enélkül ugyanis senki sem lehet kedves Isten előtt. Imádkozzunk hozzá, hogy erősítse meg a mi hitünket. Arra van szükség, hogy maximálisan bízzunk benne és az ő ígéreteiben, szilárdan megállva a hitben, még akkor is, amikor sötétségben van az életünk. Semmi okunk nincs a kicsinyhitűségre, már csak azért sem, mert senki nem szégyenült meg azok közül, akik az Úrban bíztak. Ne féljünk és ne kétségeskedjünk, csak higgyünk.

38. hét

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható!” (Ézs 55,6a)

A héten, ha Jézus segítségével bölcsebben fogsz a körülötted lévőkre nézni, akár e sorok olvasása által, az Úrnak legyen hála. Változó korban élünk. A bezártság és az Isten ellenes hangok világszerte növekednek. Hazánkban ez még nem tapasztalható ilyen mértékben.

Jézus Krisztus már legyőzte a bűnt és a halált, de a gonosz itt van a világban és minden kis rést kihasznál, de csak addig, amíg az Úr megengedi. Ez a mi örömhírünk. Mi viszont legyünk éberek az Úr dicsőségét megélni és hirdetni egy lelki közösséghez tartozva, akár a Betánia C.E.-hez

Karácsonyi-Kis László

„Mi pedig, a te néped és legelőd nyája, hálát adunk neked mindörökké, s nemzedékről nemzedékre hirdetjük dicséretedet!” (13. v.)

Ászáf a fogságban lévő nép mély nyomorát sorolja fel: romokban van a templom és a város, az emberek tömege temetetlen! *„Uram, meddig tart még haragod?”* (5. v.) Isten tudja mindezeket. Az Úr ítélete jogos. Ítéletének végrehajtói az istentagadó pogányok. Bizony nagy és súlyos tanítás ez a személyes életünkre nézve, amikor egy világi felebarát vagy egy hitetlen környezet által történik a bűnös cselekedetem megítélése. Ne felejtjük el, hogy a mi Urunknak bármi és bárki az eszköze lehet a mi hozzátérésünkben és az ítéletben egyaránt.

A zsoltáros is elmondja a pogányok gúnyolódását: *„Hol van az ő Istenük?”* Egyben a nép nevében fogadalmat tesz mindenható Urunknak, hogy örökké magasztalja Őt. Ugye ismerős ez a fogadalomtétel, amikor már szorult helyzetben vagyok és csak felfelé nézhetek. Honnan jön a mi segítségünk? *„A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet teremtette.”* (Zsolt 124,8)

Bárcsak igaz lenne ez a mi életünkben akkor is, ha minden rendben van vagy ha nehéz napok jönnek!

„Amikor pedig Galileában jártak, azt mondta nekik Jézus: Az Emberfia emberek kezébe adatik...” (22. v.)

Jézus beszél tanítványainak a bekövetkező eseményekről. A Mester nem titkolózik. Amikor elvonul az emberektől, az Atyához megy imádkozni. Ő együtt él a tanítványaival éjjel és nappal. Bárcsak sok vezető lenne hazánkban a családi és gyülekezeti közösségek élén, akik Jézus példáját követnék! Akkor Európában is gyarapodnának a Krisztust követők, mint Dél-Amerikában és Afrikában, ahol ébredés van napjainkban.

Jézusra figyelve sok dolgot megtudhatunk ma is a Bibliát tanulmányozva. *„Azért mondtam ezeket nektek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.”* (Jn 16,33)

Az elkényelmesedés, ami korunk egyik fő jellemzője, elveszi a lelki éhséget és a testi erőnket egyaránt. Ezért van nagy szükségünk a mi Urunkra, aki ma is arra biztat, hogy nézzünk fel őrá: *„Nézzünk a hit elkezdőjére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – elszenvedte a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült.”* (Zsid 12,2)

„És aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.” (5. v.)

Jézus mellett nem egyhangú vagy unalmas az életünk, mert mindig történik valami, ami a javunkat szolgálja. Tegnap egy ezüst dénárra csodálkoztunk rá, amit egy hal szájában találtak. A Teremtőnek semmi sem lehetetlen! Most pedig a közvetlen tanítványait igazítja el, ezáltal bennünket is, akik olvashatjuk e sorokat. Hálások lehetünk az Úrnak a feleségemmel együtt, hogy több gyermeket is felnevelhettünk, akik az Urat követik. Napjainkban pedig az unokákért imádkozhatunk hálaadással és könyöröghetünk értük, hogy hitre jussanak!

A tanítványok vetélkedését a Mester nagyszerűen kezeli és feddés helyett egy gyermeki példával állítja helyre a gőgös szíveket. *„De Jézus magához hívta őket, és azt mondta: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.”* (Lk 18,16)

Tudjuk, hogy a gyermeknevelés 24 órás feladat, még akkor is, ha minden rendben van. Ugyanakkor sok öröm forrása lehet a gyermek egész életünk folyamán. Imádkozzunk a fiatal házaspárokért!

„Az Emberfia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.” (11. v.)

Örömteli és nagyszerű olvasni, hogy Istennek mindenkire figyelme és gondja van. Még a gyerekekre is, akikre külön angyali lények felügyelnek. (Mt 18,10) A következő nemzedék közötti lelki munka, sok áldás forrása a szolgáló felnőttek számára. Jézus követendő példának állítja ezt elénk. Ezért szép feladat a közöttük való munkálkodás, ami lehet éneklés, játék és tanítás egyaránt. Ennek a lelki áldását korábban megéltük feleségemmel együtt, amikor gyermekszolgálatban vettünk részt. Az ünnepekre készülve tanítottuk őket a gyülekezetekben vagy játszótéren evangelizáltunk.

Napjainkban gombamód szaporodnak az egyházi intézmények a közoktatás minden szintjén. Jó lenne, ha ez nem csak ” táblacserét ” jelentene. Bárcsak tovább szélesedne és mélyülne a gyermek- és ifjúsági munka a C.E. Szövetségben is! Hívogassunk így bátran mindenkit Jézushoz, a világ Megváltójához. *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)*

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (20. v.)

Jézus Krisztus ismét az emberek felé fordul és felkészíti az övéit a mindennapok nehéz és sokféle küzdelmére. Jól ismeri a bűn természetét, noha Ő büntelen volt. A bűnt gyűlöli, de a bűnös embert szereti, ha megvallja és megbánja a vétkeit. *„Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)*

Ő, aki valóságos Isten, mindenben az Atyja akaratát kereste és követte. Vajon nekünk, akkor nem ugyanígy kellene-e cselekednünk? Bizony, ugyanígy. Hányszor a magam feje után megyek és csak akkor kérdezem meg az Urat, amikor már nem tudok másfelé fordulni, hanem csak őhozzá, Jézushoz.

Az egyéni imaéletünk mellett arra is bízgat, hogy legyünk élő imaközösségben hittestvéreinkkel, mert akkor a Szentlélek az erejét adja, megerősít és továbbküld, mint mai tanítványait és megerősít: *„...munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)* Bárcsak ilyen engedelmes gyermekei lennénk a mi Mesterünknek!

*„Ekkor a szolga térdre esve könyörgött: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked!”
(26. v.)*

Ahol a Szentlélek jelen van, ott Isten mindenható békessége és mindenre elégséges türelme is megjelenik, mint a Lélek gyümölcse. Tudom és tapasztalom, hogy erre mindnyájan vágyakozunk. Sajnos a mindennapi életünkben gyakran elveszítjük ezeket, magam is békétlen és türelmetlen vagyok nagyon sokszor. Az ó-emberem előtérbe akar kerülni minden élethelyzetben. Ezért szükséges minden napon elkérnünk az Urtól, hogy ne legyek a gonosz szolga, hanem bátorító és megbocsátó, ahogyan nekem is megbocsátott Jézus Krisztus. *„Ekkor Péter odament hozzá, és azt kérdezte: Uram, hányszor vétkezhet az én atyámfia ellenem, és hányszor kell megbocsátanom neki? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem még hetven-hétszer is.”* (21-22. v.)

A bűneset óta az ember elvesztette a békességet és a türelmes szeretetet, de Jézus Krisztus ma is kínálja ezeket, csak kérnem kell tőle. A feltétele az, hogy a szívem bűnbánó és alázatos legyen és Ő adni kész ma is személyválogatás nélkül.

„Ő pedig így felelt: Nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfit és asszonnyá teremtette őket, és ezt mondta: ezért az ember elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté?” (4-5. v.)

Elérkeztünk a mindennapi életünk legfontosabb kerekéjéhez, a házassághoz, ahol Isten egy férfi és egy nő kapcsolatát akarja megáldani ma is. *„Azután azt mondta az ÚR Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni. Szerzek neki hozzá illő segítőtársat.” (1Móz 2,18)*

És ez így jó, mert Isten hozta létre ezt a jó kapcsolatot. Ő tud adni olyan társat, akire a Biblia azt mondja, hogy derék asszony (Péld 31,10-31). Elrontani az ember ezt is el tudja, ha csak önzően önmagára néz és kihagyja életéből a Teremtőt, és akkor legtöbbször szétválás lesz belőle. Egy keresztyén pszichológus szerint, az elvált szülők gyermekei olyanok, mintha temetésre járnának a minden napokban.

Ezért komoly és felelősségteljes feladat a gyermeknevelés. Isten segítséget kínál ebben is az ő ígében minden házaspár számára a békeesség megőrzéséhez: *„Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek, a nap le ne menjen haragotokkal...” (Ef 4,26)*

Ezért nézzünk fel Jézusra, keressük Őt minden napon és megtapasztaljuk, hogy egyre örömtelibb lesz az életünk.

39. hét

„Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, amint Isten mondta: Lakozom bennük és közöttük járok, leszek nekik Istenük és ők népem lesznek.” (1Kor 6, 16)

Amikor Jézus engem megtalált, és én övé és Ő enyém lett, átélhettem az ige igazságát: Isten templomának, nekem nem lehet közösségem a bálványokkal és azt is, hogy Egyházaként sok-sok testvérem lett, akikkel másságukkal együtt lehetünk Krisztus képe, népe, egy csodálatos nagy család. Nekem, akinek vér szerinti testvére nincs. És az is nyilvánvalóvá lett számomra, hogy Urunk bennünk lakozva, köztünk jár, és úgy lehetünk az ő népe, hogy nekünk egyedüli Istenünk, Atyánk, Urunk Ő lesz. És életem/életünk nem egy polgári palota, vagy kunyhó, “édes otthon”, “az én házam, az én váram”,- hanem bűnbánat, dicsőítés, istentisztelet, hálaadás, dicsőítés felékesített, ünnepi helye, ahol semmi profánnak, alantasnak, félelmetesnek, szemétnak, kétértelműségnek, szeretetlenségnek, bűnnek, gyalázatosságnak, pletykának, világinak nincs helye. A hívőnek a semmit érőhöz, hitetlenhez, gonosz-sághoz, a Sátánhoz nincs köze. Akárcsak Krisztusnak Béliál-lal. A templom állandó használata, a templomot alkotók közösségének keresése, gyakorlása azóta is életem értelme, célja, öröme. Így élhetünk Krisztus jó illatakénk, küldetésben járva.

Berke Sándor l.p.

„Mikjor Izráel népe kijött Egyiptomból, Jákób háza népe az idegen nyelvű nép közül, Júda lett az ő szent népe és Izráel a királysága.” (1-2. v.)

Mint egy létesítési alapító okirat állítja elénk a zsoltáros Isten népe országának valóságát. Az Egyiptomból való kivonulással, lett Júda és Izráel, Jákób háza népe egységesen és teljesen Isten népe valamennyi nép között: “papok birodalma”, “szent nép” és “királyi papság”. (2 Móz 19,6; 1Pt 2,9). A kiválasztás jelentőségét három mozzanattal emeli ki a zsoltáros, - ebben a természet és a történelem engedelmeskedik a Kiválasztó akaratának - a Vöröstengeren való átmenetel Mózes irányításával, a Jordánon való átkelés Józsué vezetésével, és a Sinai-hegy földrengésének, vulkánkitörésének átélése. A szabadító, kiválasztó, felüdítő, megtartó, megszentelő, a jelenvaló és életre, öröme teremtő Istent csak úgy lehet megjeleníteni, mint a Kádes-i vízfakasztás csodájára való emlékezésben: a szikla tóvá válik, a kő forrásvízzé, a szomjas lelkek belemerülnek az Úr jelenlétének boldog tapasztalásába. Isten gyermekei ezeket a történeteket személyesen is átélhetik az Istenhez való megtérésben és az újjászületésben.

„Jézus pedig így szólt: Engedjétek hozzám ezeket a kis gyermekeket és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa. (14. v.)

Különösen divatos korunkban a gyermekeket a legjobb iskolába járatni, különórákra vinni és óriási áldozatot hozni azért, hogy a tanulmány következő szintjét simán “vegye” a gyermek. Az áldás kérése Jézustól a kicsinyek számára a szülők részéről, nagyon fontos. Ez a szerető, felelősen gondolkozó szülők igénye az Úr helyeslésével találkozik. De van ellenvélemény is. Akár a tanítvány szájából is hangozhat az. Zsörtölődés, hogy az értékes időt ilyen “semmiségre” pazarolja a Mester. Akadály görgetése az áldás kérők útjába, mintha ezt a történetet el lehetne hagyni. Miért van bennünk ez az “áldás- böjt”? Miért pont a jövő nemzedékét fosztanánk meg az áldástól, a Jézustól való személyes érintés csodás élményétől? Jézus kiáll az áldást váró/ kérő szülők és gyermekeik mellett: kijelenti, hogy Ő várja a kis gyermekeket, - noha azok még semmi “ellenszolgáltatást” nem tudnak fizetni, és semmi érdemük sincs. Ők még nem tudnak a szülőktől, nevelőktől független életet élni. Fejlődésük csak a szülők jelenlétében és Jézus áldást közlő szeretetében biztosított.

„Mi fogyatkozás van még bennem?” (20b. v.)

Vajon, a mi történetünk a gazdag ifjú esetének melyik narratívája? Mert hogy nagy vagyona volt, hogy az ember-társai iránti kötelezettségeket megtartotta, ahogy azt tőle Jézus számon kéri, amikor az örök életre való bejutás után kutat, - és valami jót akarna cselekedni, hogy az az övé lehessen, - nem zárja ki azt, hogy még mindig van egy fogyatkozása. Jézus nemcsak rátekint, szóba áll vele, hajlandó kérdésére válaszolni, de meg is kedveli őt, a Márk evangéliumának változata szerint. És Ő közli ezzel a megkedvelt ifjúval, hogy három lépcsős a tökélyének megtalálása: - amiye van, a vagyona eladása, - a szegények közti elosztása, aminek következménye, hogy kincse lesz a mennyben, - és: „Azután jöjj, és kövess engem.” Hogy a mennyekbe való bejutás gátja lenne a földi nagy gazdagság, eszébe nem jutott az ifjúnak. Milyen jó, hogy Jézus annál inkább látja ezt a fogyatkozást és ismerteti is az ifjúval. A földi kincs konvertálása, átváltása mennyekre, minden gazdag lehetetlenül nagy nehézsége. De Istennél minden lehetséges: még az is, hogy a gazdag ifjúból mennyei gazdag, „örökifjú” legyen, és nem egy Mesterét, Urát megszomorodva elhagyó “fogyatékos”.

Szóval, a történet melyik narratívája az enyém, ...a tied?

„Akkor megszólalt Péter és azt mondta: Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Mi lesz hát velünk?” (27. v.)

Akárcsak a tanítvány Pétert, a jövőnk minket is érdekel. “Mi lesz velünk?”, mert “mi mindent elhagytunk és követtünk téged.” És ez nem a pogányok “mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk?” kérdése. Az egész életet átfogó, sőt az örök életre is figyelő kérdés. Jézus felelete is ilyen konkrét. Felülírhatatlan, meg nem kérdőjelezhető az a három “kárpótlás”, nyereség, amit a mindent elhagyók kapnak: - Jézussal együtt 12 trónon ülve ítélik az Izrael 12 nemzetségét. Az elhagyott házért százszor annyi házat kapnak, a testvérekét, a szülőkét, - minden idősebb testvér atyánk és anyánk - az elhagyott élettársért és gyermekekért, lelki társakat, - az elhagyott javakért minden testvér minden javát. A Jézus nélküli régi világ nem is hasonlítható az ő világának társaságához vagy gazdagságához. És ráadásul, - bónuszként - “örök életet nyer örökségül”, Annak a megújult világnak, Isten országának az az alaptörvénye, hogy akik itt mindent elveszítettek, abban a világban mindent megnyernek. Ennél boldogabb jövőkép nem lehetséges. És ez a mi perspektívánk!

„Hát nem szabad-e nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz mert én jó vagyok?” (15. v.)

Isten jóságáról, és a mi hamis-, eredményekre és teljesítményre alapozó értékítéletünkről szól ez a mennyek országát a szőlősgazdához hasonító példázat. A Gazda többször kimegy, hogy szőlőjébe munkásokat fogadjon, - nemcsak egész napszámra, de akár egy órára is fogad munkásokat. - Az utoljára fogadottak is teljes napi bért, egy dénárt kapnak, mint azok, akik reggel hat óra óta a nap terhét és hőségét szenvedték. Ez a bérezés az elsők zúgolódását váltotta ki.

Az őskeresztyén gyülekezetekben felütötte fejét az érdem: valaki előbb csatlakozott az egyházhoz, nagyobb tiszteletet, megbecsülést, fontosságot kapott. Isten országában maga a munka kegyelmi ajándék. Aki tizenkétszer többet szolgált, az tizenkétszer gazdagabb ajándékot kapott Urától, a szolgálat biztonsága, bizonyossága felettébb nagy érték. Isten országában a kegyelmi rend uralkodik. Isten értelem feletti, szabad és el nem számolható jósága és igazsága ez. Nem az, ami az egyiknek igazságos, következik a másikra nézve is, vagyis Isten a "mindenkinek a magáét" elv alapján ajándékozik. Ne merjük a magunk érdek- és érdem elvét a kegyelem Urának és országának valóságához szabni.

„...aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az Emberfia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.” (27-28. v.)

Jézus háromszor is jelenti halálát és feltámadását. Ekkor a Zebedeusok anyja, a legjobbat akarva két fiának, Jézus eljövendő országában az Úrhoz legközelebbi két helyet kívánja megszerezni. Az uralom legmagasabb szintjét kívánja fiainak már előre biztosítani. Meg is értjük az anyai szív vágyát. Jézus keserű poharát véleményük szerint megihatják, és a keresztségében is részesülhetnek, de a hatalmi pozíciókat nem Ő adja, az Atya adja majd azoknak, akiknek elkészítette. Isten országának jellemzői a szeretet, a szolgálat, a kegyelem, az áldozat. A világi, pogány birodalmaké a hatalom, az uralkodás, és a jog. A tanítványok szeme a bekövetkező dicsőséget vállalja, még a mártíromságra is készek, de még ez sem érdem. A hit és a megdicsőülés vonatkozásában egyedül Istené a döntés. Jézus “pályakorrekciót” hajt végre tanítványai tudatában, amikor Messiásként, Emberfiaként, közénk jötteinek célját a szolgálatban és élete váltságul adásában jelöli meg. Követőinek sincs más lehetősége a naggyá válás, az első helyre törekvés útján, mint szolgálni a többieknek, a tanítványtársaknak. Ebben nyugszik meg a mi jövőbe néző szemünk, szívünk.

„Jézus megállt, megszólította őket, és ezt kérdezte: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek? Azt Uram – felelték -, hogy megnyílják a szemünk.” (32-33. v.)

Az áldozati halál felé haladó Jézust, Jerikón kívül, két vak kiáltozása állítja meg. Ez volt az utolsó esélyük a vakságból való gyógyulásra. Az, hogy Dávid Fia, a Messiás könyörüljön rajtuk. És ők minden viselkedési szabályt felrugva, kiáltottak is, ahogy az a torkukon kifért, ...mint a társadalomból kivetett, az istentiszteleti közösséghez nem tartozható fogyatékosok. A sokaság csitítása eredménytelen volt. Annál hangosabban ordítottak, könyörületet koldulva Jézustól. Nekik semmilyük sem volt, amit a csodás gyógyulásért ajánlani tudtak volna... De Jézus megállt. Vele együtt a sokaság is. És elhangzott a feleslegesnek tűnő kérdés: “Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?” Kérhettek volna több és állandó alamizsnát, társadalmi megbecsülést, a szereteteik érvényesülését... Akit Uruknek neveztek - messiási címen szólítva Őt meg - attól szemük megnyílását kérték. Ezt senki mástól nem kérhették. Bár személyes hiányosság volt vakságuk, most mégis a többes szám első személyben kérték a gyógyulást, vállalva a hátrányos fogyatékoság közösségét.

És ekkor minden jelenlevő, velük együtt lelki szemünkkel mi is, csodát láthattunk: Jézus megszánva őket visszaadta nekik látásukat. És ők követték a halálba menő Jézust.

40. hét

“Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak még ez egyszer, óh Isten!”
(Bir 16,28b; Károli)

Amikor úgy érzed, hogy minden hullám a fejed fölé tornyosul és nem hiszed, hogy ebből a fennálló helyzetből ki tudsz mászni. Amikor azt látod, hogy talán nem így kellett volna, talán a másik irányt kellett volna választani, de már minden hiába, akkor Isten jön és feléd nyújtja a kezét és kihúzza a sárból, felemel a mélységből és azt mondja, hogy még nem túl késő számodra. Milyen jó, hogy nem mi mondjuk meg, hogy mikor van vége mindennek, hogy mikor van már túl késő javítani, kilépni egy adott dologból. Milyen jó, hogy Isten sokkal jobban tudja, hogy mikor mire van szükségünk. Milyen jó, hogy ő megmutatja hatalmát és az utolsó utáni pillanatban is ki tud menteni minket. Lehet, hogy éppen mélységekben vagy, lehet, hogy valamit nagyon elrontottál, lehet épp azt gondolod, nincs már esély, nincs már visszaút. De van! Mert, ami nekünk lehetetlennek tűnik, az Istennek még mindig lehetséges. Ezt ne felejtjük soha. Soha sem túl késő Istenhez fordulni. Még nem késő eljőnni bármilyen elesettek is vagyunk. Ő felemel, kiemel és mellénk áll mindig. Ad lehetőséget a szebbre és a jobbra!

Kiss Eszter l.p.

“Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, a míg vagyok!” (33. v.)

„Aki énekel, kétszeresen imádkozik.” - mondja ezt Szent Ágoston. Énekkel dicsérni Istent olyan, mintha imára kulcsolnánk a kezünket. És tulajdonképpen mi is kell leginkább az imádsághoz? Az, hogy megnyissuk szívünket Isten előtt, hogy őszintén szóljunk hozzá, hogy nyitott szívvel, átéléssel és odaadással álljunk meg előtte. Ugyanezt kell tennünk, amikor éneklünk az Úrnak. Nyitott szívvel, odaadással kell zengedezni azt az éneket, legyen az ifjúsági ének, gyülekezeti, énekeskönyvi ének vagy bármi. Beleélés és átélés nélkül minden csak üres szavak mormolása vagy zengése lesz. Isten iránti nyitottság és hit nélkül énekünk, zenélésünk nem marad más, mint egy szépen elénekelt dal, tulajdonképpen tartalom nélkül. Ahogyan az imáink mögött is csak a napi imaadag teljesítését könnyelhetjük el, de éppen az, amitől ima lesz az ima, az Istenhez való őszinte odafordulás hiányzik szavainkból. A zsoltáros tehát az őszinte, átélt és nyitott dicsőítésre hív minket.

„A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra. Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, a ki jó az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban!” (Mt 21,8-9)

„Hozzád száll énekünk, szívünkben szeretünk,

nincs köszikla senki más, csak te vagy a mi Istenünk.”

Így szól egy énekünk refrénje, mely éppen Jézus Krisztus hozsánnás dicsőítéséről szól. A nép dicsőíti Jézust, mert éppen ennek van itt az ideje. Mindennek rendelt ideje van, így hát meg volt az ideje az örömködésnek is, még akkor is, ha Jézusnak ezzel az útjával kezdődik szenvedése. A mi életünkben is megvan az ideje az ünneplésnek és megvan az ideje a nehézségek, a próbák és a gyötrődések elcipelésének is. Jézus Krisztus, ahogyan mindent, úgy azt is pontosan tudta, hogy mi vár rá, mégsem ebben a hangulatban indult el Jeruzsálembe, mert nem a szomorúság ideje volt ez. Mi sem sírunk, amikor éppen az öröm pillanatában vagyunk, és nem nevetünk, amikor éppen sírni kell. Tudunk-e örülni, amikor örülnünk kell és meg tudjuk-e élni a nehézséget és a szomorúságot, amikor arra van szükség? Azaz el tudjuk-e fogadni, amikor Isten betölti életünkben az ő terveit?

“És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítja őket.” (14. v.)

A nagyheti események folytatódnak és mondhatjuk úgy, hogy Jézus most sem vesztegeti az időt, hanem hasznosan tölti és igyekszik minél több tanítást átadni a körülötte lévőknek. Jézus szavai megérintik az embereket, hatással vannak rájuk. Kire így, kire úgy, de semmi esetre sem maradnak közömbösek Jézus iránt az emberek. Vannak, akik isszák a szavait és vannak, akik legszívesebben eltávolítanák őt a színről. Igénk azt mondja, hogy vakok és sánták mennek hozzá, akik hisznek benne, és meg is mutatja hatalmát az ő életükben és meggyógyítja őket. Mert Ő ezért jött, hogy megtartsa, megmentse, meggyógyítsa az arra vágyó embereket. Jézus Krisztus a mi életünkben is képes csodákat, gyógyításokat véghez vinni. A kérdés az, hogy hagyjuk-e és engedjük-e mindezt neki. Melyik táborot erősítjük? Azt, amelyik benne hisz és tőle várja a gyógyulást, őt keresi mindenkor vagy a farizeusi táborba, akik csak fogást keresnek Jézuson, semmi mást. Kinek mondunk igent és kinek nemet? Egy biztos, valakit, valamelyik irányt választanuk kell. Tegyük meg még ma ezt a lépést.

“És a mit könyörgétekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.” (22. v.)

A hitnek hegyeket mozdító ereje van. Nem csak szóbeszéd ez, hanem valóság és ezt Jézus Krisztus is alátámasztja, amikor a fügefa példázatáról beszél. Mindent, amit hittel kérünk és egyezik az ő akaratával, azt meg is kapjuk. Jézus Krisztus nem olyan, mint egy automata, aki akkor ad, amikor kedvünk tartja és odamegyünk megnyomva egy gombot. Jézus mindig ott van számunkra, mindent megad, amire szükségünk van és javunkra válhat. Az ő hatalmát senki és semmi sem korlátozhatja, ő mindenre képes és mindent meg tud nekünk adni. De nem tesz semmi olyat, aminek számunkra nincs értelme, ami ne lenne a hasznunkra, amit nem ő tervezett javunkra. Hisszük-e, hogy Jézus Krisztusnak minden lehetséges? Hisszük-e, hogy ő megszabadíthat mindentől, ahogyan meg is tette ezt nagypénteken az ő kereszthalálával? Teljes szívvel, őszintén tudunk igennel felelni az ő szavára? Ha igen, akkor legyen a mi igenünk igen, és feleljünk ma is így az ő hívó szavára.

“És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat?” (23. v.)

És itt vannak azok, akik nem hisznek. Akiknek nem számít, hogy Jézus mennyi csodát tett, hogy mit cselekszik, továbbra is kételkednek, továbbra is keresik azt a pontot, azt a tettet, azt a mondatot, amivel végre megvádolhatják Őt. Milyen kitartóak. Pedig mennyivel jobb lenne, ha épp az ellenkezőjében volnának kitartók, ha Jézus követésében lennének ennyire odaadók és elszántak. De nem, nekik nem kell a csoda, nem kell az Istentől jövő tanítás és nem kell a megváltás, az igaz megváltás sem.

Nekünk szükségünk van rá? Akarjuk ezt a megváltást? Mi az, amiben kitartóak vagyunk? Kitartóan kételkedünk vagy inkább kitartóan és szikla szilárdan állunk a hitben és járunk Jézussal? Melyik a mi utunk? Melyikben vagyunk jók és hűségesek? Ezt kell végig gondoljuk!

“Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a kik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki.” (31b-32. v.)

Ne legyünk elbizakodottak! Ne higgyük, hogy minden, amit teszünk, minden, amit mondunk az jól van, az helyes. Szoktuk mondani, hogy a legmagasabbról lehet a legnagyobbat esni. És nem is butaság ez. A farizeusok, akik azt gondolták magukról, hogy mindent jól csinálnak, hogy ők maguk a jó példák és a minták mindenben, hogy náluk hűségesebb, igazabb és törvénytisztelőbb ember nincs, azoknak most Jézus elmondja, hogy mindez nem így működik, s nem ezen múlik. Nem elég sok mindent tudni, nem elég néhányszor jót tenni, hiszen hit nélkül mit sem ér mindez. És nem az számít, hogy milyen ember voltál, hanem az számít, hogy kinek adtad át az életed. És hogyan?: Teljesen, őszintén és igazán vagy csak kifelé mutogatva, látszattól tettük?. Hol van Jézus Krisztus az életünkben? Milyen szerepet tölt be? Mennyire biztos a hitünk? Mindenünk az övé vagy csak az eszünkkel tudjuk, mi a helyes? Legyen ott a szívünkben is és Ő töltsse be az egész életünket!

“Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni.” (37. v.)

Milyen sok jóindulat van ebben a szőlős gazdában, aki a sok rossz után még mindig ad esélyt a munkásoknak. Nem kell messzire menni, elég csak magunkra gondolni, hogy egy ilyen helyzetben mi biztosan nem így döntenénk. Biztos, hogy nem adnánk ennyi esélyt, de legfőképpen nem küldenénk el a gyermekünket is azok után, hogy láttuk mi történt a korábban odaérkezőkkel. Ez a szőlősgazda mégis megtette, és megtette Isten is. Annyi rossz volt és van ebben a világban, és Ő annyi újabb és újabb esélyt és lehetőséget adott nekünk, amivel az emberiség nem tudott élni. Aztán Isten az egyszülöttjét küldte és adta nekünk és értünk, hogy talán Őt megbecsüljük. De Őt sem becsültük, Őt is megöltük. Jézus Krisztus előre látta és vállalta mindezt, érettünk, hogy megváltson minket, és legyen lehetőségünk mellette dönteni, vele járni már itt a földön, hogy aztán vele lehessünk majd odaát is.

Úgy szeret bennünket az Atya, hogy Egyszülöttjét is értünk adta. Jézus Krisztus, mint az Atya küldöttje emberré lett és végtelen nagy szeretettel végig járta a szenvedés útját érted, értem, és elszenvedte: „Lent a via dolorosa a halált, ó a halált.” Ámen

41. hét

„Ha e világból valók volnátok, a világ szeretne titeket, mint az övéit, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én kiválasztottalak titeket magamnak e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” (Jn 15,19)

Félünk a nehézségektől, amelyekben fájdalmak, veszteségek érhetnek bennünket. Nem gondolunk azzal, hogy mi nem e világból valók vagyunk, ahogyan Jézus meg is mondta. Itt akarjuk jól érezni magunkat, egy pusztulásra rendelt világban? Ezért fontos ebben a tudatban élni az életünket, mert akkor meglátjuk a nehézségek okozóját az ördögöt, vagy éppen saját hibáinkat esetleg másokét. Annál inkább tudjuk várni az eljövendő, számunkra készített világot, ahol mindez nem lesz, mert nem lesz ott, aki keresztbe akar tenni nekünk, és valami csoda - kegyelem folytán - mi magunk is hibátlanok leszünk, és csak a szeretet cselekedeteit fogjuk cselekedni, az Urat magasztalni örök örömben. Örvendezzünk hát már most is ebben a szomorodó világban!

Takács Ferenc

„Tarts meg engem, Istenem, mert benned bízom!”
(16,1b. v.)

Minden olyan időszakban, amikor a körülmények megrendítik az embert, az emberek keresik azokat, akiknél választ remélnek az érthetetlenre. Arra, hogy miért éppen azok halnak meg, akik szerintük nem érdemelnék meg, vagy miért engedi Isten a borzalmasabbnál borzalmasabb dolgokat?

Persze fájdalmat, értetlenséget, kárt okozó dolgok voltak, vannak és lesznek. Hiszen maga az Úr mondta: *„Ne rémüljetez meg, amikor háborúkról és háborúk híreiről hallotok, mert ezeknek meg kell lenniük, de ez még nem a vég.”* (Mk 13,7) Ha szívből elmondhatod a zsoltáríróval a kiemelt ígét, akkor te vagy az az ember, aki meg tudja válaszolni a hozzád fordulónak, hogy Isten hosszan tűr azokért, akik még nem hallották az evangéliumot. Ehhez nagy bizalom kell az Úrban, nem megrendülni, amikor minden mozog, csak feltekinteni Jézusra, túl látni a láthatókon, mint Mózes, akiről ezt olvashatjuk: *„Hit által hagyta ott Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mintha látta volna a láthatatlant.”* (Zsid 11,27)

„Menjetek azért a kereszttutakra, és akiket csak találtok, hívjátok el a menyegzőre.” (9. v.)

Kedves Olvasóm, reménykedem, hogy Krisztusban testvérem! Neked szól ez a felszólítás, hiszen ez a missziói parancs egyszerű formája, amely így szól a Mt 28-ban: *„Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet...”* (19a). Vagyis Jézus Urunk kiküldi megváltott gyermekeit, mint szolgáit a világba, ahol jövés-menés van, ahol kereskedelem, gyártás, termelés, termesztés, tenyésztés és feldolgozás folyik a munka frontján, de van szórakozás, pihenés és sok egyéb hasznos időtöltési forma is. Ahol családban vagy más közösségben vannak együtt az emberek, épülnek és építenek, pusztítanak és rombolnak is. De közben találkozhatnak veletek, akiket kereszttől szól a Király hívó szava a menyegzőre, ahol minden kész, amiért nem kellett senkinek semmit tenni, hogy úgy legyen, hanem „csak” elfogadni, és a közös örömben részt venni.

Ha pedig nem vagy még Jézus gyermeke, akkor éppen itt e sorokon kereszttől hív téged az Úr, fogadd el Őt bűnöd Megváltójaként, aki elszenvedte a halált, ami neked, nekem járt volna, ezzel utat nyitva nekünk a mennyei menyegzőre.

„Amikor ezt meghallották, elcsodálózkodtak, majd otthagyták, és elmentek.” (22. v.)

A mai világban élők közül sokakra igen jellemző lehet ez a mondat. Sokan elcsodálózkodnak. Még többen azt sem, csak ott hagyják Jézust és elmennek. Ott hagynak bennünket a hétköznapi csodáinkkal. Nem tudnak vele mit kezdeni. Nem mondhatják, hogy nem csodálatos módon oldódnak meg a dolgaink, Istenre mutat minden az életünkben, mert neki valóban van válasza a nehézségekre, amelyek érnek bennünket. Jönnek a furmányosnak gondolt kérdéseikkel, de mi egyszerű válaszokat tudunk adni ezekre, akkor csodálózkodnak és elmennek. Fáj a szívem ilyenkor, hogy látom, viasszal be van öntve a fülük, eltakarják a szemüket, hogy ne lássanak, és a lelkük meg van kötve, hogy meg ne értsenek semmit Isten hatalmából, erejéből, mindenhatóságából. Bármit, a leglehetőlenebb magyarázatokat is elfogadják, a kézenfekvő Istenre mutatót pedig nem, mert Istent kellene meglátni ezekben, és akkor kiderül, hogy van - lesz - számonkérés, tehát akkor felelősen kell élni az életet, és megadni Jézusnak az imádatot, a magasztalást megváltásáért. Imádkozzunk értük!

„Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát.” (29b. v.)

Megtérésem után 33. évemben járva azonnal igyekeztem egy olyan gyülekezetet találni, ahol épülhetek a Jézus Krisztusban való hitemben, bibliaismeretben, és a hit dolgaiban, amelyek közül szinte mindenben hiányt szenvedtem eladdig. Emlékszem, hogy mikor először ültem a Pasaréti református gyülekezetben és elkezdtek énekelni a kiírt kezdőéneket, sírva fakadtam, látva a körülöttem ülőket, hogy milyen sokan úgy tudtak énekelni, hogy ki sem nyitották az énekeskönyveiket. Mikor lehetek én ilyen, hiszen semmit sem ismerek? Átláttam, hogy milyen óriási ismerethiányom van, bepótolhatatlannak éreztem. Beláttam addigi ismereteimről, mint Pál, hogy mindent kárnak és szemétnak tarthatok az én Uram, Jézus Krisztus gazdagságának ismeretéért. Azóta már az Úr kegyelméből egyre jobban ismerem az Írásokat, látom és hirdetem az Isten hatalmát, és telve vagyok örömmel, mert bizonyosságot kaptam az örök életem felől Jézus kereszten kiomló vére által. Sok éneket már én is úgy énekelhetek, mint akiket láttam az első alkalommal Pasaréten. „Az Úr csodásan működik...”

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus pedig így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. Ehhez hasonló a második: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”
(36-39. v.)

Isten türelme valóban csodálatra méltó, még akkor is szelíden, szeretettel válaszol, amikor nyilvánvaló, hogy nem jó indulattal kérdezik a kérdezők. Szeretettel, de határozottan válaszol, és mintegy halk figyelmeztetésként több a válasz, mint amire a kérdező számít. Jézus tanított akkor és tanít ma is. Jó, ha tükörbe nézünk és megkérdézzük, hogy vajon az Úr iránti szeretetem minden döntésem alapja? Lelkem mennyire szánom az Úrnak? Az értelmem tekintetében pedig az Úr iránti szeretet felülír minden olyan ismeretet, amelyet hamis tanítások tömegeiként tanítottak nekünk az iskoláinkban? Vagy pedig a „tudomány” jelenlegi állása szerinti ismereteknek hagyjuk, hogy megkérdőjelezzék azt, amiről így ír a zsoltáros: *„Igéd mécses a lábam előtt, és ösvényem világossága.”* (Zsolt 119,105). Számunkra érvényes parancsként kezeljük-e a mai napon is az ige üzenetét? Mert csak akkor tudjuk szerető Istenünket jól megjeleníteni ebben az Őt minden téren tagadni igyekvő világban. Jézus mondja: *„Aki titeket hallgat, engem hallgat,...”* (Lk 10,16a)

„Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (12. v.)

Mai világunk nem ezt a törvényt tanítja. A boldogulás, az előbbre jutás, a „fenntartható fejlődés”, a többre törekvés alaptana mind arra tanítja az embert, hogy te vagy a fontos, ha nem a legfontosabb, esetleg a hozzád tartozók szűk köre még valahogyan beleillik ebbe a képbe. Nem beszél Istenről, aki szerető és ítélő egyben, aki törvényadó, de kegyelmet is ad. Az ember maga szab törvényt magának, – még ha ezek alapja az Isten törvénye is – kénye kedve szerint csúri-csavarja saját jól felfogott érdeke diktálásában. Más az, amire Jézus tanít: nem most, nem itt, nem te kell, hogy kiharcold magadnak, amit szeretnél, hiszen a legfontosabbat már Ő odaadta neked. Minden a tiéd, mert a Király gyermeke vagy, de nem kell ezt neked érvényesítened, hanem lehetsz jó, mert a jövő embere vagy, nem neked kell a túlélést biztosítani, mert Jézusban örök életed van. Ezért lehet adni, bátran lehetsz második vagy utolsó is, átengedheted másnak, ami neked jár, hiszen olyan vagy, mint amikor egy király rejtve, álruhában jár a nép között. Talán nemsokára nyilvánvaló lesz mindenki előtt, ki is vagy igazán.

„Hogyan menekülhetnétek meg a gyehenna ítéletétől? Azért, íme, prófétákat, bölceket és írástudókat küldök hozzátok...” (33b-34a. v.)

Jézus küldött mindeddig lelkével megáldott embereket, és Ő küld ma is. E küldetés mögött az ő menteni akaró szeretete van, hogy a küldöttek bizonyágtétele által, igéjén keresztül meghallhassa a világ – Jeruzsálem, – hogy nincs más út, csakis Ő, ha valaki az Isten ítélete elől ki akar menekülni. Már a csillagászat tudománya is eljutott arra a végeredményre, hogy az univerzum pusztulásának egyik lehetséges változata a minden megégése olthatatlan tűzzel, ahol az elemek megégve felbomlanak. A gyehenna, a sosem kialvó tűz helye, az örök szenvedés helye, ami elől ki akar menteni Isten úgy, hogy még a küldöttei földi élete sem drága, csakhogy némelyek megmeneküljenek. Beletudsz-e Atyánk akaratába állni ilyen módon is? Vállalod-e, hogy próféta, bölcs vagy írástudóként megvetnek, megosztoroznak, talán meg is ölnek? Mennyire drága neked a küldő Jézus akarata? Az idő közel, éppen mai hír, hogy Angliában az utcán némán imádkozó embert letartóztattak és börtönbe vetettek a hatóság emberei egy új törvény alapján.

„Itt van helye a szentek hosszútűrésének és hitének.”
(Jel 13,10b)

42. hét

*„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.”
(Zsid 13,5)*

„Ha visszanezék a megtett útra,
Mit jártam eddig beléd fogódzva:
A szívem hálás, magasztal Téged.
Köszönök mindent Jézus, Tenéked!”

(371. Halleluja!)

Életemben voltak mély völgyek, gyász időszak; voltak kihívások, sziklák, amelyeket meg kellett másznom. Voltak időszakok, amikor mindig fáradt voltam. Voltak idők, amikor erős kísértések, aggodalmak gyötörtek. Volt, amikor kínozott a bűntudat, mert már nem tudtam helyrehozni, jóvátenni, és aludni sem tudtam. Voltak könnyed időszakok, amikor olyan tiszta és frissítő volt a levegő, de volt, amikor köd borult a szívemre... Sok mindent átéltem, de ha ezekre visszatekintek egy mindig állandó volt: Az ÚR jelenléte. Ő soha nem hagyott magamra. Őbenne sohasem csalódtam! Áldom örökké az Ő Nevét!

Lengyelne Csapkovics Éva

„Ajkam fölsorolja szád minden döntését. Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek.” (13-14. v.)

A zsoltáríró szenvedélyes szeretettel ír az Úr törvényéről. Csodálatos irodalmi költemény ez a zsoltár! Alfabetikus akrosztichon: A verssorok első betűi a héber ábécé sorrendjében következnek egymás után. Továbbá egy betű 8 sorban kezd végig a 22 versszakon át.

Ahogy tudatosan és elmélyülten szerkesztette meg a szerző a művet, olyan tudatosan és eltökélten igyekszik is betartani a rendelkezéseket. Kiváló tükröt tart neked ezzel. Te mennyire ragaszkodsz Isten törvényéhez? Általában az ember nem szereti a törvényt, mert annak betartása mindig fáradsággal jár és általában a törvényszegés esetében foglalkozunk vele. De be kell látni, hogy még a világi, alkotmányos törvények is azért íratnak, hogy azok védelmünkre legyenek és a békés együttélést erősítsék. Mennyivel inkább javunkra van az Úr törvénye! Aki annyira szereti övét, hogy mindent értünk odaadott! Törvénye csakis kizárólag a javunkra íratott! Magasztaljuk szenvedélyes szeretettel Isten szavát! Ahogy a szerelmes epekedve hallgatja szerelmét, úgy figyelj Urad hangjára!

„Teljes örömnék tartsátok testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudva, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.” (2-3. v.)

Meglátásom szerint legtöbbször nem szeretjük, ha kísértésbe esünk. A kísértés alatt elsősorban itt külső nehézségekre, fájdalmakra utal az apostol. De mi nem szeretünk szenvedni, nem szeretjük a fájdalmat és nem szeretjük a nehézségeket! Minél inkább szabadulni akarunk a fájdalomtól. Még egy átlagos fejfájástól is minél gyorsabban akar szabadulni az ember, azért készíti a gyógyszeripar az egyre gyorsabban ható pirulákat. Így meglehetősen ellentmondásos Jakab tanácsa, miszerint örömnék tartsuk a kísértést. Ráadásul nemcsak a kísértés elviselésére biztat, hanem még arra is, hogy örömnék tartsuk! Nehéz ezt a mély tanítást befogadni. Ugyanakkor, ha végigtekintünk a megpróbáltatás folyamatán, megláthatjuk, hogy abból mennyi jót hozott ki Isten! Mennyien tesznek arról vallást, hogy nem gondolta volna, hogy ezt a nehézséget így el tudja viselni. Kitartást, hitben való megerősödést hozhat a kísértés! Ebből is látható, hogy az Úr tervei és gondolatai mennyivel magasabbak az emberi elménél! Hidd el: az Úr tudja mi történik veled, és erődön felül nem terhel!

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.” (17. v.)

Ennek az igeversnek nagyon fontos kijelentései vannak. Leszögezi, hogy minden jó, minden tökéletes Istentől van. Tehát, ami igazán jó, ami tényleg szuper, az csakis Istentől jöhet. Ugyanis vannak olyan dolgaink, amiket mi jónak értékelünk, de az nem az Úrtól van. Gondolj itt egy kedvtelésre, lustálkodásra... ami neked kedves. Úgy gondolod, hogy ez jó, mert te jól érzed magad benne. (Nekem például ilyen a tévzés. Úgy gondolom, hogy lazítok, pihenek, de aztán rosszul alszom, zaklatott érzelmekkel ébredek, mert rosszat álmodtam.) Amikor végiggondolod, hogy mindez, a javadra volt-e, akkor - sokszor utólag – belátod, hogy nem volt rád jó hatással, sőt, inkább rombolt. Meglátásom szerint itt erről is szól ez az ige. Be kell látnunk, hogy ami tényleg jó nekünk, az egyedül az Úrtól jöhet. Ne hagyd magad becsapni az ellenségtől! Nem akar tőled Urad semmi jót megvonni! Ami tényleg jó, az kizárólag Istentől származik! Már a legdrágábbat odaadta érted: egyetlen Fiát! Miért fosztana meg bármi jótól?

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.” (22. v.)

Óriási felkiáltójel ez a vers a mai keresztyénségnek! Nagyon szívesen elmegyünk hallgatni az igehírdetéseket ide is, oda is. Örömmel részt veszünk bibliaórán, szeretetvendégségen... De ugyanilyen buzgón cselekszük-e az ige tanításait is? Készséggel meghallgatjuk, hogyan kellene csinálni, majd hazamegyünk, elkezdődnek a szürke hétköznapok, és már nem is olyan lényeges, amire az igehírdető buzdított. Pedig, éppen arra kellene nyomatékosan odafigyelnie Jézus követőinek, hogy minden napon fények, ízek tudjanak lenni a világban! Akinek a cselekedete követi a hitét, azt meg fogja kérdezni a környezete! Akinek a viselkedése összhangban van a meggyőződésével, az az ember hiteles, igaz. Így bizonyosság hozzáállása a próbákhoz, nehézségekhez. Sőt, még ha bűnt követ is el, de utána tudja, hogyan kell azt rendezni, még az is bizonyosság Jézusról! Ne félj, légy bátor és éld meg hitedet! Amit meghallasz és megértesz az igéből, azt cselekedd meg! Az Úr ad erőt hozzá, a többit pedig bízd Rá!

„De ha személyválogatók vagytok, bűnt követtek el, és a törvény mint törvényszegőket marasztal el titeket.” (9. v.)

Teljes mértékben igaz rám a fenti ige. Folyton, minden nap beleesem a személyválogatás bűnébe! Mindig értékelek, skatulyázom. Magyarázom magamnak, hogy „szakmai ártalom” – mivel családsegítőként dolgozom, és többször kell egy találkozás után véleményt alkotnom. De tudom, hogy ez csak kifogás. Számomra nagyon nehéz úgy nézni a másik emberre, hogy ne gondoljak, vagy mondjak róla véleményt. Nagyon hamar megvan az első benyomás, és azt nehéz később átformálni. De mióta komolyan „beszéltem” velem Uram, azóta igyekszem pozitívan, kedvesen tekinteni a másokra. Továbbá a legjobb látásmódot is sikerült már néha alkalmaznom: Isten szemüvegén keresztül nézni a másikat! Istenem úgy tekint rá, hogy elveszett ember, akit meg kell menteni! Ő úgy tekint rá, hogy kész volt érte áldozni egyetlen Fiát! Akkor nekem sincs jogom erkölcsi, emberi mérlegen mérgetni az illetőt! Hála az én Uramnak, hogy annak idején engem sem mérgettek az övéi, hanem befogadtak és hívtak a kegyelmes Istenhez! Ezek után én sem tehetek másképp!

„Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.” (17. v.)

Jakab apostol súlyos nyomatékkel írja le, hogy a hitet cselekedet kell, hogy kövesse! Együtt kell, hogy járjon a kettő. Ábrahámnak meg kellett kötöznie Izsákot és fel kellett emelnie a kést; Ráhábnak el kellett rejtenie a kémeket. Így mutatkozott meg hitük az egyetlen élő Istenben. A bibliai hithősök életében is a cselekedetük láttatta meg hitüket.

Arra biztat az ige, hogy tedd láthatóvá hitedet! Ezáltal nemcsak környezeted fog megbizonyosodni hitedről, hanem te magad is megerősödsz azáltal, ha cselekszed, amire Urad buzdít. Gyermekekalkalmakon több misszionárius életét tanítottam már. Ami mindegyik misszionárius életében jelen volt, az az, hogy a hitüket megélték a gyakorlatban a közösségek előtt. Sokszor nem az ékesszólásuk győzte meg a pogányokat, hanem ahogyan éltek. Ahogyan átéltek traumákat, kudarcokat. Ahogyan befogadtak árvákat, ahogyan működött életük hitbeli meggyőződésük szerint.

Neked miről tanúskodik az életed?

„...a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel.” (8. v.)

Milyen szigorú tükröt tart elénk Jakab! Pedig nagyon igaza van. Rendkívül sok gonoszság jön ki az ember száján napról napra. Burkolhatjuk, szépen becsomagolhatjuk, vagy kertelve, vagy egyenesen, vagy foghegyről mondván... Több színtéren vétkezünk kimondott szavainkkal. Meg vagyok győződve, hogy a legtöbb konfliktus, veszekedés és válás a nyelv bűnei miatt van. Ha magamra nézek, azt látom, hogy minden nap bántok, sértek, fájdalmat okozok szavaimmal.

Nincs olyan emberi lény, aki tud beszélni, és nem vétkezett volna a beszédében! Olyan könnyen siklanak ki a szitokszavak, a gúny, a kritika, a megjegyzés az ember száján. De miért, honnan ered ez? A szívből! *„...amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj”* (Lk 6,45b).

Neked mi van a szívedben? Elégedetlenség, kritika, keserűség, irigység, harag? Könnyen megtudhatod. Figyeld szavaidat, megjegyzéseidet, és lásd meg, mi az, amit meg kell (!) bűnként vallanod az Úr Jézus előtt! Törekedj szíved megtisztítására, és fékezd nyelvedet!

43. hét

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” Gal 2,20

Pál apostollal együtt vallom, hogy Krisztushoz tartozom, őbenne és általa van életem. Ez a legmeghatározóbb dolog, amit elmondhatok magamról, nehézségekben, döntéskérdésekben a legbiztosabb kapaszkodó. Ezért a nagy kegyelemért hálából Isten dicsőségére és neki szolgálva szeretnék élni, ebben Ő újra és újra megerősít és megtart. Különösen szeretem azokat az alkalmakat, amikor úrvacsorával élhetünk a gyülekezet közösségében, mert akkor hitvallást teszünk és ígérjük, hogy háládatosságból az egész életünket az Úrnak szenteljük, hogy megváltottaiként az ő dicsőségére éljünk.

Lengyel Anna

“Csak a te intelmeidben gyönyörködöm, azok az én tanácsadóim.” (24. v.)

A mai igeszakasz arról szól, hogy milyen jó Isten igéjével élni. Az Újszövetség embere is gyönyörködhet a törvényben? Igen, tarthatjuk azt csodálatosnak, hiszen tükör is a törvény, abból tudjuk megismerni magunkat. Beláthatjuk, hogy nem tudunk eleget tenni a törvénynek, nem tudjuk megtartani Isten intelmeit. Cselekedeteinkkel rendre eltávolodunk Istentől. A törvény csodálatos, mert beláttatja velünk megváltásra szoruló voltunkat, azt, hogy Krisztus nélkül elvesznénk. Isten intelmeiben gyönyörködni annyit tesz, hogy abban a kegyelemben is gyönyörködünk, amit Istentől kapunk, és vágyakozunk arra, hogy a Lélek által megújítva Isten akarata szerint éljünk. Ha az Úr intelmei, az ő igéje válik tanácsadónkká, akkor közelebb kerülünk Istenhez. Isten igéje a nehézségekben, kiszolgáltatottságban is rendelkezésünkre áll, vezet minket általa az Úr és kapaszkodónkká válhat. Az ige tanulmányozása, az Úr intelmeinek, szavának szívünkben forgatása Életben tart minket, kapcsolatban a mennyei Atyánkkal.

“Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg a magatartásával, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz!” (13. v.)

A mai igeszakaszban kétféle bölcsesség kontrasztja rajzolódik ki. Leírja Jakab, hogy mit eredményez, miről ismerszik meg a mennyei bölcsesség: szelídséggel és irgalommal teljes, Isten igazságossága hatja át és jó gyümölcsöket terem. Ezzel szemben a földi bölcsesség ismérve az irigység, a viszály és a kérkedés. Saul király példájára gondolhatunk, akitől eltávozott Isten lelke és bölcsessége, féltékenységgel volt tele. Az Istentől való bölcsesség nélkül közösségeinket megkeseríti az irigység és viszálykodás. Keressük hát az igazi bölcsességet, amit az Úrtól kérhetünk el. Ezzel a bölcsességgel nem kérkedni kell, hanem a cselekedetek hangján kell megszólaltatni. Törekedjünk arra a bölcsességre, amely meglátja és megláttatja a nála nagyobb, Istent, az ő dicsőségét hirdeti. Kérjük Istent, hogy áldjon meg minket bölcsességével, nem a magunk, hanem egyházunk javára, hogy e bölcsességnek gyümölcsei legyenek.

“Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket.” (10. v.)

Isten elé kicsoda állhat? Az alázatost megtartja! Az alázatos ismeri saját állapotát, ismeri bűnét, ismeri kiszolgáltatottságát és azt is tudja, hogy hol a helye. Az alázatos elfogadja azt a helyet és feladatot, amit Isten rendelt neki, aláveti magát az Úr akaratának. A kevély magát tartja nagyra az Istentől kapott feladatért, pozícióért. Nem az Urat dicséri érte, hanem önmagát magasztalja fel. Aki önmagát helyezi Isten helyére, az a lehető legtávolabb kerül Istentől és az élettől. Elveszett lesz. Ezzel szemben, aki Istent keresi, az bízhat abban, hogy közeledni fog hozzá az Úr, találkozhat vele, aki lehajolt hozzánk, hogy megmentsen. Az ige buzdít, hogy törekedjünk az alázatosságra, Isten akaratának elfogadására, követésére. Arra szólít, hogy magunkat ne saját cselekedeteink szerint értékeljük, hanem Isten szemén keresztül tekintsünk magunkra. Bízhatunk Isten ígéretében, hogy felmagasztal: a saját mennyei dicsőségébe von mindenkit, aki Krisztus keresztye előtt megalázza magát.

“Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.” (15. v.)

Az élet kiszámíthatatlansága, a jövő beláthatatlansága félelmetes dolog, szorongással tölt el. Az ember szeret tervezni, próbálja a bizonytalanságot megszüntetni. Nehéz elismerni, hogy a legátgondoltabb terveink is gyengébbek, mint egy szalmaszál, nem birtokoljuk a jövőt, bármennyire is megnyugtató volna. Erre emlékeztet a mai igeszakasz. De nem félelemben akar tiporni minket Jakab e szavakkal, hanem arra figyelmeztet, hogy Isten kezében van az életünk. Az Úr dönti el, hogy mi lesz velünk. Jó, ha így tekintünk a jövőnkre, hiszen tudhatjuk, hogy az Urat szeretőknek minden a javukra szolgál, sem élet, sem halál nem választja el a benne bízókat az ő szeretetétől. Az alázat egy formája belátni, hogy a jövő dolgaival előre nem kérkedhetünk. Tervezni nem alapvetően rossz, de terveinknek Isten előtt van a helye. Ha az Úrtól kérjük azt, akkor reménykedhetünk benne, hogy megajándékozik a beteljesülésünkkel, de Isten kezéből azt is el tudjuk fogadni, ha másként alakul életünk. Isten az élet Ura, a jövőnk is az ő kegyelmes kezében van.

“Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok, az égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának a fülébe.” (4. v.)

Az igeszakasz nem a gyülekezet tagjainak szól, az ítéletet a szegényeket elnyomó gazdagoknak hirdeti. Ézsaiás prófétához hasonlóan azokat ítéli el, akik mások kihasználásával gyarapítják vagyonukat. E sorokkal Jakab vigasztalni akarta az elnyomott keresztényeket: az Isten igazsága győzni fog, az igazságtalanok felett ítélni fog az Úr. Isten büntetését nem kerülhetik el azok, akik az utolsó napokban is a vagyonuk gyarapításával vannak elfoglalva, akik mások verejtéke árán akarnak meggazdagodni, akik a kiszolgáltatottakkal igazságtalanok. Ez vigaszul szolgál mindenkinek, aki igazságtalanságot kellett elszenvedjen. Ugyanakkor megóv az irigységtől, hiszen láttatja, hogy nincs áldás az istentelenül elért sikeren. Felszabadít a szomorúságtól, haragtól is, hiszen Isten haragszik a könyörtelen, kapzsi életvezetésre, övé a harag, övé az ítélet is. Aki benne hisz bízhat az ő igazságában. A rozsda és elmúlás kincset, életet is megemészt, de a Krisztushoz hú élet megtartatik.

“Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.” (7. v.)

A földművelő szánt, vet, előkészíti a földet a termésre, és várja az életet hozó esőt, hogy bő termés növekedjen. Ezt a képet használja a szentíró a mi várakozásunkra is. Az életünket élhetjük úgy, hogy készek legyünk befogadni az Úr áldásait, amelyek növekedést hoznak, mint az eső a földön. Ugyanakkor az Úr visszajövetelére való várakozás is meghatározó része a keresztyén életnek. Erre emlékeztet ez az igeszakasz, és buzdít a várakozásban a türelemre, a szenvedésekben pedig a kitartásra. Jób példáját állítja elénk, aki jót és rosszat, áldást és veszteséget is az Úr kezéből tudott elfogadni. Bátorít és reménységet fakaszt bennünk, hiszen Jób is minden vesztesége és szenvedése után Isten bőséges áldásában részesült, de legfőképpen bizonyos lehetett abban, hogy életében jelen van az Úr. Mi is tudhatjuk a szenvedésekben és a várakozásban is, hogy Isten ígérete szerint Szentlelke által mindig velünk van.

“És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.” (15. v.)

Imádságra buzdít az ige minket. Minden dolgunkat, örömeinket, szenvedéseinket jó Isten elé vinni imádságban. Életünk minden intenzív kérdésébe érdemes bevonni Istent. Ha az Úr elé visszük a szenvedést, az örömet, a betegséget, az ő jelenlétében új perspektívából kezdjük el látni életünket. Az imádságos élet összekapcsol minket a mi mennyei Atyánkkal. Az imádságban a bűnvallásnak, bűnbálatnak is helye van, és Isten óriási kegyelmét, felemelő szeretetét tapasztalhatja meg az, aki így borul le az ő lábához.

Az igeszakasz másik fontos üzenete a közbenjáró imádságra szólít minket. Egymásért imádkozni szolgálat. Közösségeink egyik fontos pillére a közös imádság. Bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten ott van, hallja az Ő Fia nevében elmondott imákat, a könyörgésnek ereje van. „Imádkozzatok egymásért”!

44. hét

„Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn.5,6b; Károli)

Éles lett ez a kérdés újra ebben a félévben a szívemben, amit korábban már annyit forgattam magamban. Újra olvasva, élve ezt a történetet, megvallom, még soha ilyen világosan nem láttam, mint most: Jézus nem csinált ezzel az emberrel semmit. Annyit mondott neki, amit nekem is: „Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj!” (Jn.5,8)

És megtörtént. És megtörténik ma is, hogy Jézus nem csinált velem a világon semmit, csak szólt és az Ő szava elég lett a lelki gyógyuláshoz. Áldott legyen az Ő neve!

Parti Ferenc és Judit

„...szívem gondolatai előtted legyenek” (15b. v.)

Különleges zsoltár ez, olyan, mint ha valaki egy dombon ülve szemlélné a nyári hajnalt, rácsodálkozva, ahogy az éj sötétsége kezd foszladozni, dereng már a világosság, majd felbukkan a látóhatár mögül a ragyogó nap. Első sugarai még csak a fényt, majd egyre inkább a meleget is szórják a világra, végül elviselhetetlenül ontja a forróságot. Miközben ezt szemléljük, magunk is rácsodálkozhatunk a földi élet forrásának tökéletesen rendezett működésére, végtelen rendjére. A zsoltár második fele pont ugyanerről tesz tanúságot, az Úr törvénye ugyanúgy megeleveníti a lelkünket, ahogy a nap fenntartja a földi életet. Biztos, rendezett; pont annyira számíthatunk rá, amennyire természetesnek vesszük, hogy a nap minden reggel be fogja világítani a napunkat. Mégis, az Úrral kapcsolatban sokszor megjelenik a kétségem: vajon biztos, amit személyesen nekem mond? Nem értem mégis félre? Ő ismeri a bizonytalanságaimat is, s bátran rábízhatom magam, hiszen észreveszi tévedéseimet, s megtisztít belőle! (13. v.)

„Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent?” (9b. v.)

Azt mondják, hogy a keresztyénségnek a legnagyobb károkat azok a prédikátorok okozzák, akik az Istenhez való megtérést a gazdag földi kincsek, szerencse, boldogság, békesség megkapásának ígéretével teszik vonzóvá. Isten sohasem zárja ki ezeknek a földi áldásoknak az átadását, de ha csak ezért megyünk hozzá, keserves csalódásban lesz részünk. A Sátán pont ezzel akar hamis útra terelni bennünket is, felhasználva önzőségünket, nagyravágásunkat, hatalmi törekvéseinket. Ha jóságos, mindent elnéző gazdag nagybácsinak tudja beállítani előttünk a teremtető, igazságos, értünk mindenét odaadó Istent, nyert ügye van, mert nem hódolni fogunk előtte, hanem üzletelni vele.

Jób életét figyelve az alap nem ez az üzleti szemlélet, hanem a valódi istenfélelem, ami jó sáfárként kiterjedt a gyermekei által esetleg elkövetett gonosz gondolatokra is. Igénk azt mondja, hogy a gyermekek minden egyes találkozására után Jób az Úr elé viszi az esetlegesen megfogant gonosz gondolatokat, bocsánatot kérve értük.

Tudom-e én is így hordozni a rám bízottakat?

„Az Úr adta, az Úr vette el.” (21b. v.)

Sátán is jól tudja, hogy a puding próbája az evés, mi pedig hajlamosak vagyunk túlbecsülni magunkat; sőt vannak testvéreink, akik azt a mondást is (talán kimondatlanul) alkalmazzák: „Ide nekem az oroszlánt is!”

Sokszor tapasztaltam már hívő életemben, hogy ha a hitem megpróbáltatik, kiderül, hogy nem akkora, mint azt a próba előtt gondoltam magamról. Amíg jól megy sorom, s csak kisebb próbákat kapok, addig szülői szememmel jól kellene látnom, hogy ez nem lehet véletlen: úgy látszik, csak ennyire terjed ki a hitem az Úr szerint.

Jóbot más fából faragták, Isten úgy látta, hogy mindaz, amit a Sátán tervezett ellene, abban Isten szerint meg fog állni. Ugye furcsa is lenne, ha a Mindentudó Isten olyan fogadást kötne teremtményével, amiben veszít? Ez azonban semmiben nem csökkenti Jób odaszánt, hűséges, teherhordó gondolkozását, sőt! Aki jól ismeri Urát, az még inkább meghajtja fejét az érthetetlen történések előtt, s kérdőn, de alázatosan áll meg az Úr előtt.

Bennünk milyen gondolatok forognak a próbák során?

„...ott ültek vele...” (13a. v.)

Komoly hitpróba a testi nyomorúság, a fájdalmak viselése. Korunkban talán még inkább nehezebb, mert hozzászoktunk a modern gyógyszeripar fájdalomcsillapító szereihöz, rendkívül hatásos kenőcseink, piruláink vannak. Istentől származó, jó, az életet megkönnyítő, elviselhetőbbé tevő szerek ezek, mégis a tűrőképességeinket radikálisan lecsökkentő hatásai vannak. Lelki problémáinkra viszont nincsenek ennyire jó tablettáink, bár az antidepresszánsok forgalma, valamint a tudatmódosító szerek használata vésszesen emelkedik. Mennyire tud fájni, ha a hozzánk legközelebb állótól csak elutasítást kapunk, vagy olyan tanácsot, ami tökéletesen ellenkezik a meggyőződésünkkel. Mennyire nagyszerű, ha ilyen helyzetben mellénk áll valaki, és „csak” együttérez velünk. Jób barátai istenfélő testvérek, s a Lélek indítja őket arra, hogy útra keljenek. Isten gondoskodik Jóbról, bár majd kiderül, hogy a barátok sokszor a maguk elgondolásaiban járnak. Kérjük a Lélek vezetését, hogy a szenvedő mellett az Úr szerinti módon tudjunk megállni!

„Mert amitől nagyon rettegetem, az szakadt rám, és amitől féltem, az esett meg velem. Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyugtalanság jön rám.” (25-26. v.)

Van-e olyan hívő, aki nem tart semmitől? Nem arra gondolok, hogy rettegetve élénk az életet, hanem arra, hogy Isten felé talán van egy titkos, sokszor magunk előtt sem nyilvánvaló tiltó listánk: ezt nem teheted velem, Uram. Nem veheted el ezt, vagy azt az embert az életemből. Nem történhet meg velem, hogy munkaképtelen leszek, társ nélkül maradok – a legfontosabbakat le sem merem írni. Amikor kíváncsian várjuk Isten terveinek a kibontakozását az engedelmesség útján, abba azt hiszem, a legkevésbé sem szeretnénk belekalkulálni a szenvedést, a bajt, a fájdalmat, a betegséget, a magányt, a veszteséget, a gyászt. Leírni is szörnyű – miért is akarnánk vele számolni?! Lelki beszélgetés során azt is tapasztaltam, hogy a rosszul rögzült istenkép oda vezethet egy embert, hogy azért nem megy közel Istenhez, hogy el ne vegye a szeretteit. (Ábrahám példáján.) A hiedelmeinktől függetlenül bármilyen csapás elérhet bárkit.

Számomra az a kérdés - úgyhogy azt adom tovább - : Meg merem-e nyitni a szívemnek ezeket a zárt kamráit ma Isten előtt, egész lényemmel benne bízva?

„Most, hogy rád került a sor, zokon veszed? Ha téged ért a baj, megrettensz?!” (5. v.)

Azon gondolkodom, mit jelent a valódi közösség 2023-ban. Gyülekezeteinkben a Krisztus-test megannyi tagja hogyan tartozik össze? Hogyan ragaszkodunk a főhöz, Jézus Krisztushoz és hogyan éljük meg az egymáshoz való kapcsolódást? Hányan vannak a gyülekezetekben olyan imaközösségben, hogy vállat vállnak vetve harcolnak a közösség ügyeiért? Vajon hányan vannak, akik merik megnyitni egymás előtt a saját életük kérdéseit, kétségeit, mélységeit?

Ha egy lelkész rossz irányba visz egy közösséget, vannak-e bátor őrállók, akik Jézus Krisztushoz ragaszkodnak inkább, mint a földi tekintélyhez? A valláskárosultak feltűnnek-e valakinek a gyülekezetekben? Tudjuk-e, hogy az a kedves, fiatal lány, aki még köztünk volt pár éve, sőt, szolgált is, hova tűnhetett? Tud-e róla valaki? Vannak-e fontos és kevésbé fontos tagjai a gyülekezetnek? Még élesebben: Ha baj érne, mernék-e szólni bármelyik gyülekezeti testvéremnek? Vagy tudom, hogy Elifáz mondataival van telve a másik szája és szíve is, akárcsak az enyém?

“Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23-24).

“Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.” (18. v.)

Ebben a versben látom a feltámadás örömhírét a mindennapokra nézve. Jézus Krisztusnak a kereszten kinyújtott karja elég nekem és neked gyógyírként, vigasztalásként, egyedüli szabadítóként fájdalmaink és betegségeink között is. De vágyom látni a Krisztus arcára formálódó gyülekezeteinket is, amelyek ugyanúgy az ő sebei árán gyógyulnak meg, ahogy a kapcsolataink és egyéni életünk is. Kapcsolatokban sérülünk és kapcsolatokban gyógyulunk – főként, ha a legfontosabb kapcsolat, a transzcendens helyreállhatott Krisztus egyszeri és tökéletes áldozata által. Aki találkozott már a Feltámadottal, annak van esélye olyan szavakkal vigasztalni, amelyek nem sebeznek, hanem hozzákapcsolnak Krisztus beszédéhez, emlékeztetnek és elevenítenek. Sokszor nincsenek ilyen szavaink – adja meg olyankor mindannyiunknak az Úr a hallgatás bölcsességét. Jézus nem gyógyított nagy szavakkal és látványos mozdulatokkal.

45. hét

“Mózes tehát készített egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmart valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” (4Móz 21,9)

Januárban Marosvásárhelyen több vállalkozás telephelye leégett. Egyik falon, kézírásos öles betűkkel ez állt: „Jézus ma is él!” Később egy imaórán megismertem azt, akié volt az a műhely. Elmondása szerint, kapuja előtt korábban állt egy kereszt, amelyet önkényesen eltávolítottak. Ezért hitét felírta a falra. A fal túloldalán viszont műtrágya volt, amelyet, ha a tűz elér, felrobban és veszélyezteteti a város egyharmadát. Műhelye megsemmisült, kivéve ezt a falat meg egy kis széket, amelyen a tüzeset előtti napon imádkozott... Van, amikor eszközök, tárgyak Istent dicsőítik, „élő” bizonyágtételekké válnak ...

R. Szabó István l.p.

„Mert az ÚRÉ a királyi hatalom, ő uralkodik a népeken.” (29. v.)

Hallottál-e arról, hogy az I. világháború után nem sokkal két Magyarország volt? Lajtabánság/ Nyugat-magyarország 1921. november 5-én, egyhónapos lét után, megszűnt – az amúgy senki által el nem ismert - államként létezni.

A történelem fogaskerekei forognak, birodalmak és országok létrejönnek, majd sokuk átalakul vagy akár megszűnik. A történelem indítékokat, eseményeket rögzít és értelmez. Azonban a döntő tényező mindezek mennyei perspektívája: Isten terve és a népek élő Istenhez való viszonya. Nem mellékesen: *„...az emberek királyságán a Felséges uralkodik, és annak adja, akinek akarja.” (Dán 4,22b)*

A 22. Zsoltárban Dávid saját megélésein túl az Úr Jézus Krisztusról szóló próféciát ír le. Milyen felemelő és biztató, hogy noha kiszolgáltatott volt a Megváltó és átokká, bűnné lett érettünk, mégis *„Ő uralkodik a népeken. Csak előtte borulnak le a földi hatalmasságok ...” (Zsolt 22,29-30).*

Testvérem, borulj le előtte már ma ... és hadd könyörögjünk, hogy népként, nemzetként is ebben gyakoroljuk magunkat.

„Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát! Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni...” (9-10.a. v.)

Milyen is, mikor együtt vagy a családdal vagy épp dolgozol... és egyszerre teherautókból katonák ugrálnak le, elszakítanak szeretteidről, mindennapi rutinodból kiemelnek és a szinte biztos halálba vezényelnek... 1944-ben, Szálasi utasítására, ezen a napon sok tízezer zsidót hajtanak gyalogosan kényszermunkára. Túlnyomó többségük sose tért haza.

Bárcsak... bárcsak... amint a kész rongyszőnyeget levágják a szövőkeretről, úgy vágná el az Úr életem fonalát! Mintha Jób a vádlottak padján ülve rímáncodna: „bárcsak úgy döntene Isten...” Nem is a fájdalom a legelviselhetetlenebb neki, hanem fél, hogy eltorzul a gondolkodása, elhomályosodik előtte az Úr arca ...

Egy atyafi halálán volt és arra kért, hogy győzzem meg, hogy akkor is vele lesz az Úr, amikor ő már nem lesz magánál. Jóbnak is több kell annál, hogy - „...aki testileg szenved, az elszakad a bűntől...” (1Pt 4,1b) - minden körülmények között Isten szeretetében, dicsőítésében akar maradni. És te?

... Isten a Jézus élete fonalát vágta el, hogy mi éljünk.

„... csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót.”
(7b. v.)

680-ban ezen a napon összeül a konstantinápolyi zsinat, amely eretneknek minősíti (a már korábban meghalt) Honoriusz pápát és kiközösíti az egyházból. „Pápai tévedhetetlenség” (1870-től) egyfelől, pápai eretnekség másfelől.

Jób is nehéz eset. Hiszen kimondja, hogy *„az Úr adta, az Úr vette el, legyen áldott az Ő neve”* (Jób 1,21), aztán néhány verssel odébb mintegy megátkozza születése napját... Mi rejtőzik az emberben, ha Jób egyfelől *„feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűn-gyűlölő”* (Jób 1,1), majd felszínre tör belőle sok egyéb is a gyász, a veszteségek, a fájdalmak hatására?

Avagy a mai hívő ember különb? Bárcsak rólam is elmondhatná az Úr azt, amit a könyv első versében Jóbról. Másfelől: van olyan helyzet, hangnem, döntés, hajlam stb., amire nem vagyok büszke. A legvégén Jób visszavon mindent, bűnbánatot tart porban és hamuban (Jób 42,6), és Isten megáldja őt.

Hadd legyen ez a réménységünk: *“...bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud.”* (1Jn 3,20).

„Meghamisítja-e Isten a jogot, elferdíti-e a Mindenható az igazságot?” (3. v.)

Jók a Bildád illusztrációi, értelmes ember, aki ismeri a természetet és a dolgok rendjét. Mond az Úrról is találó gondolatokat. Azonban van egy nagy gond: egy halálosan megsebzett, lelkileg padlón és testileg nagy fájdalmakban fetrengő embernek tart előadást... az igazságról. Előfeltételezésére épít, megvádolja Jóbot és - mintha nem volna elég neki a gyász! -, még a gyermekeit is felelőssé teszi halálukért: azért van annyi csapás rajtatok, mert a (rejtett) bűnt az igazságos Isten már nem nézhette tovább!

Az Úr óvjon az ilyen hívőktől és attól, hogy mi magunk ilyenek legyünk. Bildád nem figyel az Úrra. Tudása tudálékossággá satnyul. Milyen egy beteglátogatás együttérzés, csend, alázat, több kérdés nélkül? Így viszont: a szenvedő szenvedését fokozza!

1887-ben ezen a napon szabadalmaztatta Emile Berliner a gramofont. Így sok helyre, akár otthonokba is eljuthatott immár a zene vagy egy szónoklat, előadás. Bárcsak gramofon-élet lenne a miénk is, hogy maga az Úr szólalhatna meg általunk.

„Igaz, tudom, hogy így van: hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben?” (2. v.)

Jób nemcsak az őt oktató barátjával, hanem Istennel is párbeszédben van. Tisztában van Isten előtti esélytelenségével, ha ...perre kerülne sor. Hova, kihez apelláljon, amikor Isten a vádlottak padján ül? Márpedig Auschwitzban is elhangzott a vád az egyik barakkban: „Isten bűnös!” Ha pedig bűnös, akkor most mit csináljunk? ...Imádkozzunk (ehhez a „bűnös”) Istenhez!

Miközben keressük a szenvedés értelmét és már-már megkérdőjelezzük a jogosságát, ...ezt csak annak elismerésével lehet tenni, hogy az igazunk és „a mi legjobb cselekedeteink is... mind tökéletlenek és bűnökkel beszenyyezettek.” (Heidelbergi Káté). Azaz: egyedül Isten igaz és egyedül neki van igaza; egyedül Ő lát minden összefüggést és egyedül Ő tudja, hogy akár szörnyűségekből is miként hoz ki jót és, hogy mi az a jó, amit Ő annak nevez.

Van ebben valami nagyon nagy vigasztalás: nem az igazam kell keresnem Isten előtt, hanem Őt, az Igazat! Mert lehet, hogy próbára tesz vagy megsebez, de be is kötöz ... és jól tudja mit csinál!

„Akkor megtudnád, hogy Isten elnézi bűneid egy részét. ...Hiszen ismeri a hitvány embereket, látja az álnokságot...” (6. 11. v.)

Annyira megszoktunk már mindent úgy, ahogy van, hogy nem gondolunk sebezhetőségünkre, kiszolgáltatottságunkra. Egy példa: 1965. nov. 9-én ÉK Amerika teljesen áram nélkül maradt, 30 millió ember teljes zűrzavarban élt hosszú órákig. Majd 2009-ben, ezen a napon, Brazíliában és Paraguayban mintegy 60 millió ember járt ugyanígy. Isten humora!? Mintha időnként lekapcsolná a villanyt, hogy emlékeztesse az embert: nélküle sötétben botladozunk!

Cófár „olvasott ember”, de nem ismeri az Úr szívét és nem érti Jób hitét... Sőt: a maga álnokságára sem jön rá. Igazsága *“zengő érc és pengő cimbalom”* (1Kor 13,1), ráadásul vádol, itt-ott csúsztat, kitalál, hogy érvelése meggyőzőbbnek tűnjön. Hiteles-e az ilyen ember?

Az ige arról beszél, hogy a bűnnek büntetése van, nem (részleges) elnézése. Hála az Úr Jézus Krisztusért, akiben bűnbocsánatunk is van. (Ézs 53,5 / Ef 1,7). Mégpedig: teljesen! Mi ebből élünk.

Vizsgálj meg, Uram, és kérlek, segíts rálátnom, van-e bennem cófári lelkület ... és téríts magadhoz!

Ajánlott igeszakasz: 4Móz 24.

„Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai. ...a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a facsemete.” (7. 9. v.)

A remény ... bizony meghalhat! Ha rossz lóra teszel, ha elszámítod magad: köddé válhat. Így járt a milánói udvar és hercegnője is. Ui. Mátyás király igyekezett mindent megtenni, hogy fia, Corvin János követhesse őt a trónon. Ebben reménykedve Bianca Maria Sforza férjhez is ment Jánoshoz, hogy majd királyné lehessen. Azonban ma van 530 éve annak, hogy a milánói udvar kérésére a pápa érvénytelenítette kettejük házasságát, mert ...János nem lett király és minden oldalról megghiúsultak az elképzelések.

A kivágott fa viszont a reménység mintapéldája. Vízközelben megveti az elmúlást, szembeneveti a pusztulást és életre kel.

Melyik az a fa, amelynek hajtásai nem fogynak el, és amely az örökkévalóságra pályázik? Jézus beszél a jó fáról és a jó gyümölcsökről, miközben követőire, tanítványaira és szolgálatukra gondol. Az 1. zsoltár a víz mellé ültetett fát állítja elénk. Az élő és éltető víz forrása: maga az Úr Jézus Krisztus. Ő a titka a friss hajtásnak, a gyümölcsstermő életnek! Halleluja!

46. hét

„Mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a porom fölött.” (Jób 19,25)

Nagymamám sírján olvasható a fenti ige, ő maga választotta ki. Hosszú távon mind halottak leszünk, mondta Keynes, a híres közgazdász. Ha csak ebbe a világba helyezzük bizalmunkat, nehéz nem megkeseredni, ahogy öregsünk. Lassan mindent elveszítünk, legyen az szépség, egészség vagy erő. Mi lehet bátorítóbb, mint tudni azt, hogy újra élünk majd? Ez a biztos reménység sejlett fel a szenvedő Jób előtt is. Tudta, hogy Megváltója szereti és nem hagyja a holtak között. Nagymamám bízott benne, hogy aki Jézust követi életében és halálában, az feltámadásában is követni fogja Őt.

dr. Bodonyi-Kovács Gábor

„Mert nem veti meg és nem utálja meg a szegény nyomorúságát. Nem rejti el az arcát előle, és mikor hozzá kiált, meghallgatja.” (25. v.)

"Üres a hasuk, töltsük meg szuronyokkal" - mondta a francia forradalom egyik vezetője, Louis Antoine de Saint-Just a nyomorgó és a forradalmi rendszer ellen is lázadó emberekre utalva. Sajnos Isten kegyelme nélkül ilyen érzéketlenek vagyunk a szenvedőkkel szemben. Isten azonban nem ilyen, Ő nem rejti el arcát a szegények előtt és meghallgatja azt, aki hozzá kiált. Bár sokszor sokan úgy érezzük, hogy Isten elhagyott minket, ez nem igaz, hiszen Isten nem hagyja el a benne bízókat. Az Istenben bízók közül csak egy mondhatja, hogy Isten elhagyta, és ez nem más, mint Jézus. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” - idézte zsoltárunk 2. versét a kereszten Jézus. Az igazságos Istennek őt el kellett hagynia, hiszen bűnünk már Jézus vállán volt. De épp az, hogy Isten Fia magára vette a mi bűnünket, tette azt lehetővé, hogy az igazságos Isten bűneink ellenére se hagyjon el minket soha.

„Ti azt mondjátok: „Hogyan üldözzük?“, merthogy a dolog gyökere bennem rejlik.” (28. v.)

Humberto Durant 2023. január 11-én szabadlábra helyezték, miután 30 évet töltött a San Diego állami börtönben egy olyan bűncselekmény miatt, amit nem követett el. Jóbot barátai vigasztalni akarták súlyos gyászában, veszteségében és betegségében. A barátok bár vigasztalással kezdték, hamar vádlóvá váltak, úgy érveltek ugyanis, hogy mivel Isten igazságos, a csapások Jób bűne miatt kellett, hogy érjék őt. Jób eközben ártatlanságát hangoztatta. Mi tudjuk, hogy Jóbnak volt igaza. *„Az ÚR pedig azt kérdezte a Sátántól: Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Bizony nincs a földön olyan, mint ő: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és kerüli a rosszat. Még most is állhatatos feddhetetlenségében, noha fölingereltél ellene, hogy ok nélkül sújtsam.”* (Jób 2,3). Ha csapások érnek, érdemes önvizsgálatot tartanunk, mások életére nézve viszont, ha nincs elég bizonyíték, hogy valamit egyértelműen megállapítsunk, akkor adjunk inkább pozitív értékelést a helyzetnek.

„Ó, bárcsak volna valaki, aki meghallgatna engem! Íme, ez a végszóm: a Mindenható válaszoljon nekem, és írjon vádiratot ellenem az én vádlóm.” (35. v.)

Népi bölcsesség szerint Isten azért adott két fület, de csak egy száját nekünk, hogy ezzel is emlékeztessen arra, hogy fontosabb meghallgatnunk másokat, mint elmondani a magunkét. Jóbnak különösen nehéz volt szenvedésében, hogy környezete egyre a titkos bűnöket kutatta életében. Pedig Jób különb ember volt, mint legtöbbünk, például törődött az árvákkal (19. v.), sőt ellenségeinek sem kívánt rosszat (30. v.). Személyében vágyott rá, hogy valaki meghallgassa és arra, hogy Isten szóljon hozzá. Isten nem is hagyta Jóbot válasz nélkül. Jób barátaihoz is szólt az Úr: *„Miután az ÚR mindezt elmondta Jóbnak, így szólt a témáni Elifázhoz: Haragom fölgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok rólam olyan igaz módon, mint Jób, az én szolgám.” (Jób 42,7)*

Mikor vigasztalunk valakit, biztos jót teszünk, ha csak csendben hallgatunk. Mielőtt szólásra nyitnánk szánkat, kérjük Isten bölcsességét, hogy ne járjunk úgy, mint Jób barátai.

“Vajon semmivé teheted-e az én igazságomat; kárhoztathatsz-e engem azért, hogy te légy igaz?”
(3. v.)

Sokszor megüti egyik gyermekem a másikat, miután a másik valami rossz fát tesz a tűzre. Mikor számon kérem rajtuk ezt a viselkedést, gyakran hallom, hogy azért ütötték meg a másikat, mert én nem fegyelmeztem meg a testvérüket. Tehát kárhoztatnak engem, hogy ők maguk igazak legyenek. Jób nem fordult el Istentől vagy a jó keresésétől, ahogy a Sátán tévesen jósolta, de elkezdett Isten jóindulatában kételkedni. Istent nem barátjának, hanem ellenségének látta. *„Kiáltok hozzád, de nem felelsz; megállok előtted, és csak nézel rám. Kegyetlenné váltál irántam, kezéd erejével harcolsz ellenem.”* (Jób 30,20-21). Szenvedésében Jób is Istent kezdte el hibáztatni. Nagy kísértés mindannyiunk számára, hogy Isten irántunk való szeretetét változó körülményeink alapján mérjük, ne pedig azon változtathatatlan kinyilatkoztatás alapján, amit a Bibliában olvasunk: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16)

„Akkor én is dicsőítlek, mert jobbod téged megsegített!” (9. v.)

Münchhausen báró ingoványba keveredett, majd lovát és magát úgy „szabadította ki”, hogy saját haját húzta felfelé jobb kezével. Isten szarkasztikus megjegyzése Jób felé a 9. versben arra mutat rá, hogy Jóbot is csak annyira tudta megsegíteni jobbja, mint Münchhausen bárót. Mi százféle módon is megpróbálunk bajunkból szabadulni, de nem akarjuk elismerni, hogy Istenre szorulunk. Szorult helyzeteinkből Isten olyan menekülést tud számunkra adni, ami rejtve marad előttünk mindaddig, míg Istenhez nem fordulunk. Ha az a cél, hogy rászorultságunkat felismerjük, akkor a gyengeség tulajdonképpen előny. Pál apostol ezt így fejezte ki: *„Ezért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatgatásokban Krisztusért, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”* (2 Kor 12,10). A gyengeség sohasem kellemes, de lássuk meg, hogy Isten még ezt is a javunkra használja fel.

„Ki az, aki tudatlanságból elhomályosítja az örök rendet? Megvallom hát, hogy nem értettem; csodás dolgok ezek nekem, nem tudom fölfogni.” (3. v.)

Ha Isten mindenható és jó, akkor nem szabadna, hogy a rossz jelen legyen a világunkban. Mivel mégis van, ezért Isten nincs, vagy nem mindenható, vagy nem jó - hangzik a klasszikus filozófiai probléma. De ha a rossz átmeneti és valami nagyobb jóhoz vezet, már nem is vetnénk el. Például lehet, hogy egy kisdíák nem akar iskolába járni, de mi, szülők mégis rákényszerítjük. Csak az értelmetlen szenvedés szolgálhat Isten ellen való érvként. De melyikünk olyan okos, hogy meg tudja különböztetni, hogy egy adott szenvedés valami nagyobb jóhoz vezet-e vagy értelmetlen? Hasonlítsuk csak össze a mi erőnket a Teremtő erejével. A futógépen egy edzés során annyi energiát termelek, hogy a hűtőnk jó néhány órát működhetne vele. Közben csak a napunk egy másodperc alatt annyi energiát termel, amennyiből 500000 évig lehetne működtetni civilizációkat. Ha az erőm úgy aránylik Istenéhez, mint az én bölcsességem az övéhez, tényleg elvárhatom, hogy minden tervét megértsem?

„Az ÚR pedig jobban megáldotta Jób életének a végét, mint a kezdetét, mert lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer iga ökre és ezer szamara.” (12. v.)

Minden jó, ha a vége jó, mondja a közmondás. Jób a próbában elvesztette vagyonát, gyermekeit és egészségét. Miután kiállta a próbát, gazdagabb lett, mint korábban: lett 10 másik gyermeke és hosszú életet élt jó egészségben. *„És öregen halt meg Jób, az élettel betelve.”* (17. v.). Isten nem sokszor emeli fel a függönyt és magyarázza el, hogy milyen jutalom jön a próba után. Jób könyve egyike ezeknek a ritka alkalmaknak. Látjuk, hogy Jóbbal kedves volt Isten és elégedetté tette őt a próba után. Másik ilyen ritka függöny mögé betekintést adó alkalmak egyike Jézus élete. Jézus magányosan halt meg, mégpedig kínhalált, miután mind a tömegek mind barátai elhagyták. De Jézust is elégedetté tette Isten, *„Mert lelke szenvedése nyomán látni fog, és megelégedett lesz. Az ő megismerése által igaz szolgám sokakat igazzá tesz, mivel ő hordozza vétkeiket.”* (Ézs 53,11) Jóbot már életében elégedetté tette az Úr, másokat csak a túlvilágon fog, mert Isten szeret jó ajándékokat adni.

47. hét

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,13)

Gyülekezetünkben az újévi istentiszteleten ez az ige volt a textus és számomra ez az ige az évem vezérigéje lett.

Mikor írom e sorokat még az év negyede sem telt el, és már látom ennek az igének erejét és vezetését. Január második fele óta óvodákban, iskolákban és középiskolákban a látássérültek életét bemutató előadások tartására kértek fel a Látássérültek Egyesületétől.

Ezek az alkalmak annyira felszaporodtak, hogy már missziós alkalmakat kellett lemondanom miattuk. Elkezdtem gondolkodni, hogy nem jó ez így, mert mégis csak az Isten dolgait kezdem feladni a világ dolgaiért.

Mondták nekem: „Nemet is kell tudni mondani.” Igen, ez történt, és március második felétől ismét meg tudom a missziós alkalmakat tartani a Vakok Intézetében, és így békességet leltem. Az Isten igéje ebben is segítségemre volt és biztos menedékké lett ez az ige.

Szakáll Zsombor

„Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Isten!” (5. v.)

Dávid zsoltára van előttünk és ez a néhány vers olyan könyörgés, melyet mi is meg tudnánk tanulni még kívülről, de belülről is. Mert ha fejből is tudjuk, az nagyszerű, és még ha szívben érik az ige üzenete, akkor még mélyebbé válhat az áldása. Ebben az átok zsoltárok közé tartozó imádságban az ellenségeire átkot vagy inkább ellenségei megszegyenülését kéri Dávid. De Isten népéről sem feledkezik meg közben és számukra a szabadulás reménységét sugározza.

Egy olyan személyes könyörgés ez, melyet emlékeztetőül írt Dávid, és a kiemelt vers kiterjed a hívőkre. Mindenkor örömmel keressük az Urat, mert szabaddá tesz bennünket. Ez mindnyájunk vágya kell legyen. Szabaddá pedig csak akkor lehetünk, ha bűneinktől, rossz szokásainktól, megkötöttségeinktől meg tudunk válni. Ez pedig minden ember vágya, mert akkor tudja az Isten nevét nagynak mondani. A mi számunkra a Krisztushoz való menekülés lehet a legnagyobb örömünk a szorongattatás idején.

Örvendezve keressük a mi Urunkat és a vágyott szabadulást megadja nekünk!

„...küzdjetek a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott.” (3b. v.)

Judás levele számunkra érdekes, mert a korai kereszténység idejében íródott. Az a Júdás írta, aki feltehetően Jézus Krisztus testvére volt Jakabbal együtt.

Szolgának is mondja magát, mert valóban Isten szolgája, hiszen az Ő ügyében munkálkodik, és így ír az akkori hívőknek, akik a sokféle tanítás és filozófia között meggyengültek a Jézus Krisztusban való hitben.

Ebben a félmondatban sok biztatás van. Küzdjetek: Harc az élet. A hit harcosai vagyunk most a mi időnkben is, mert annyiféle vallás, felekezet van világunkban, hogy nem csak a korai de a mostani szenteknek (hívőknek) is harcolnia kell a hitért. A mi feladatunk azt cselekedni, amit a mi Urunk Jézus Krisztus ránk bízott s ez a hit szép harca.

Szép harc: Soha sem szép és mégis, mert ha hitemről bizonyosságot teszek vagy éppen képviselnem kell az Úr ügyét, akkor igenis szép. Legyünk harcosok, akik tudjuk, kiben hiszünk és az Úr Jézus Krisztus mellénk fog állni küzdelmeinkben!

„Ti azonban, szeretteim, épüljetek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által.” (20. v.)

A levél utolsó szakaszában az istentelenekről és Szentlélek nélkül valókról ír a hívőknek és megmaradásra buzdítja őket. A levél befejezése kezdődik e verssel.

Arra kéri Judás a szenteket, akik Jézus Krisztusnak elkülönített követői, hogy harcos és Jézus Krisztusban alapozott hitükben épüljenek. Arra biztatja őket, hogy gazdagodjanak az ige ismeretében, hogy megállhassanak a tévtanítókkal szemben. Ehhez egy igazán hathatós fegyvert ajánl nekik: a Szentlélek által való imádkozást. Fontos imádkozniuk a megmaradásért, a tévtanításokkal szembeni megállásért, a tévelygőkért és a Lélek munkájáért mindenki életében.

Van-e nekünk is imaharcunk, vagy csak imádkoztam és letudtam a napi kötelességemet az Úr előtt?

Ne elégedjünk meg azzal, hogy néha imádkozunk. Pál azt mondja a thesszalonikai gyülekezetnek: *„Szüntelenül imádkozzatok!”* (1Thessz 5,17). Mindenkor és bárhol imádkozhatom és kell is, hogy ezt megtegyem, hiszen lelkem és hitem erősödéséhez ez nagyon fontos.

„Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (14. v.)

A templomról mondott jövődölése Jézusnak beteljesedett, hiszen ma mindössze egy fal áll a templomból: a Siratófal.

Azt mondja: *„Vigyázzatok, nehogy valaki megtéveszsen titeket”* (4. v.). A különféle felekezetek, szekták ellepték világunkat és az önjelölt megváltók hemzsegni mindenfelé. Jézus azt mondja: maradjunk meg megismert hitünkben és ne ingadozzunk a tévtanítások pergőtüzében ide-oda, mert ott valami más, valami lazább vagy éppen szabadabb van. Maradjunk meg Jézus Krisztusban és akkor a következő intése Jézusnak nem fog váratlanul érni minket: *„Vigyázzatok, ne rémüljete meg!”* (6. v.) Mitől is? A háborúktól és háborús hírektől, mert ez még nem a vég.

„Aki mindvégig kitart, az üdvözü.” (13. v.) Hiszen a keresztyéneket üldözik, gyűlölik, megvetik. Az utolsó időkben a szeretet sokakban meghidegül.

Aki megmarad Jézus Krisztusban, az Ő tanításaiban, az Ő szeretetében, nyugalmaiban és békességében az, de csak az üdvözü. A végén az evangélium hirdetteti az egész világon, mert a keresztyének viszik mindenfelé és hirdetik.

„Íme, előre megmondtam nektek!” (25. v.)

Igeszakaszunk folytatása a tegnapinak és az eljövendőkről szól Jézus Krisztus és ismét a tévtanítók és hamis krisztusok ellen beszél.

Nagyon figyelniük kell erre a kiemelt versre és mindegyikre, mely így kezdődik: „Íme”, mert itt valami nagyon fontosat és lényegeset akar velünk közölni az Úr.

Megmondta, mi fog történni a jövőben és így gondoskodik rólunk, mert mindig a saját fejünk után akarunk menni és ez az útmutatás nagyon lényeges.

Megmaradásunk benne csak tudatos odafigyeléssel lehetséges. Mikor a debreceni teológián megalakult a Szektaellenes Ifjúságvédelmi munkacsoport, csak olyan lelkészek, teológusok hitoktatók és testvérek kapcsolódtunk be, akik biztos szilárd hittel álltunk az Úr Jézus Krisztusban és semmilyen tanítások szele vagy elsöprő vihára el nem sodort.

Így tudtunk lelkeket menteni a szekták markából. Legyünk meggyökerezve a Krisztusban, hogy meg ne tévesszenek a hamis krisztusok és hamis próféták!

”...és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.” (30.b. v.)

A természeti erők, a világítótestek kihunynak, az ég megrendül, a kereszt feltűnik az égen és minden nép jajgat. Jézus Krisztus eljövételéről van szó, és a kiemelt szakasz konkrétan tanít erről.

Várjuk az Urat, de mikor itt lesz, talál-e hitet a földön. Bizonyára, mert lesznek olyanok, akik végig kitartottak.

Nekünk nem azt kell várni, mikor jön el az Úr, hanem végeznünk kell azt a szolgálatot, melyet ránk bízott, hogy amikor eljön, szolgálatban találjon minket. Mint Luther mondta: „Míg visszajön az Úr, elültetek egy almafát.”

Milyen fontos lenne ezt megfogadnunk! Mindenkor készen kell állnunk és ha szolgálatban vagyunk, akkor az Ő eljövele biztos tudatában lehetünk és nem azzal törődünk, hogy miként jön. Mert hiszünk neki, tudjuk, hogy az övéi vagyunk. Minden szolgálatunkat vagy dolgunkat úgy kell végeznünk, hogy ha jön készen álljunk vele menni. „Milyen jó lenne már ott lenni a Te országodban és hallani hangodat és örökéletet élni veled!” (Waft)

Úgy várom azt a napot, mikor az angyalokkal együtt dicsérhetjük Jézus Krisztust és az Atyát.

“Az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el.” (35. v.)

Tanuljátok meg, tudjátok, meglátjátok, bizony mondom néktek, vigyázzatok, jegyezzétek meg, legyetek készen! Ezekből a felszólításaiból Jézusnak láthatjuk, hogy mind az, amit mond és üzen, számunkra fontos és komolyan veendő, mert oly dolgokat mond, melyeket megérteni nehéz és ezért használja Jézus a figyelemfelkeltő szavakat. Mi könnyen felületesekké válunk és ebből aztán figyelmetlenség, lazaság, nemtörődömség fakadhat. Jézus említett szavai mind ezt meg akarja változtatni és éber ráfigyelő tanítványokká kíván tenni minket.

Nekünk meg kellene jegyezni ezeket az igéket, hiszen ismernünk kellene az ő szavát! Mennyire jó lenne, ha igeismerő, a Jézus szavára adó és azt követő emberek lennénk! Olvassuk és ha még megy, akkor tanuljuk meg ezen igeszakasz ígét vagy legalábbis az Úr Jézus figyelmeztető szavait!

„Ígéje szól, ígéje hív,
értse meg ezt minden hű szív.
Kegyelme kész, áldása vár,
tárd ki a szíved, ó tárd ki már.”

48. hét

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

Húsvét napjaiban végzek az adventi áhítatok megírásával. Eszembe jut: sötétségben világító fénysugaraknak kell ezeknek lenniük. Márpedig sötétség van, amolyan nagypénteki, amikor szembesülök azzal, hogy fáradozásaim nem mind „az Úrban” való fáradozások – ahogy hitvallásunk, a Heidelbergi Káté mondja: „legjobb cselekedeteim is mind bűnnel fertőzöttek.” Sötétséggént kísértenek családi gondok, szív keménysége, kedves ismerősök, atyafiak betegség- vagy halálhíre. Nagy szükségét érzem, hogy az igék, amiket fejtegetek, előbb belém világítsanak.

A Feltámadott és Eljövendő fénye biztat, hogy méginkább benne legyek, benne tegyek. Őt fogadó és váró szeretettel,

Adorján Kálmán l.p.

„Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr...” (1a. v.)

Nagy öröm, amikor Isten kegyelmet gyakorol, jóra fordítja népe sorsát. Letelt a fogság hetven esztendeje: a hazatérés jele Isten bocsánatának, és noha Ő azt már korábban megígérte, szinte hihetetlen, amikor bekövetkezik: „olyanok voltunk, mint az álmodók.” Igazi sorsfordulót Krisztus szerez: kihozva magunk szerezte poklainkból és a végső rettenetesből önmaga és az ő országa felé fordít. Nem felejtsem soha azt az első, igazi örömet, amit átéltem, megértve, hogy bűneimet Krisztus vére eltörölte, sem azokét, akiket hasonlóképpen megszabadított, helyreállítva gondolkodásukat, egészségüket, családjukat!

Aki így örül, könnyörög azokért, akiknek sorsa még nem fordult jobbra, úgy, mintha saját magáért esdekelne: „Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat...” (rev. Károli). Ezért nem idegen tőle a könnyhullatással való vetés, a sírás sem: egyszerre örvend a megtapasztalt kegyelemnek, és bánkódik, sír azokért, akik még Isten nélkül sínylődnek. Így fér meg egymás mellett Isten országában a nevetés és a könny.

*„Ki tehát a hű és okos szolga, akit azért rendelt szolgái fölé az úr, hogy a maga idejében eledelt adjon nekik?”
(45. v.)*

Szeretnék a kérdésre lelkesen jelentkezve válaszolni: „Én, én!” Olyan lelkesen, mint amilyen lelkesen szólt Ézsaiás: „Itt vagyok, engem küldj!”, amikor az Úr megkérdezte: „Kit küldjek el, ki lesz a követünk?” (Ézs 6,8)

Szeretném úgy érteni a szolgák fölé rendeltséget, mint Jézus maga, amikor így szólt: „Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.” (Lk 22,27) A szolgák szolgája lett, amikor megmosta tanítványai lábát, amikor megtörte a kenyeret, és amikor engedte megtöretni testét érettünk.

Szeretném azzal etetni szolgatársaimat, amit „az Úrtól vettem”, szóban, gesztusban, bármiben, amit azért ad, hogy osszam.

Szeretném, hogy azokat, akiknek szolgálnom kell, az Ő szeretetével lássam: bennük Őt magát lássam, rájuk tekintve Őt várjam!

Szeretném, hogy mindez ne kegyes vágyálom maradjon, hanem valóság az Ő Lelke erejével, mert különben csak az maradok: hűtlen, oktalan, gonosz szolga.

„Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!” (13. v.)

„Megvan az ideje minden dolognak az ég alatt,” – mondja a prédikátor (Préd 3,1). A példázat nyilván jelzi, hogy a vásárlás ideje nem az éjfél, nem az utolsó pillanat. Valószínűleg Jézus idejében a kereskedők ajtaján nem volt kitéve a nyitvatartási idő, de azért tudni lehetett, hogy éjfélkor zárva a bolt. Ha meg is szánta őket egy szolgálatkész kereskedő, hiába tette, ha így lekésték a vőlegény fogadását!

Az okosság a készenlélet biztosító körülmények gondosságát, figyelmességét jelzi, az idő célnak megfelelő kihasználását. Ezek pedig annak belátásán és átérzésén alapulnak, hogy nagy megtiszteltetés ezen a menyegzőn részt venni, nagy ajándék részesülni a vőlegény és menyasszony örömében, kiváltság gondos szeretettel fogadni az Érkezőt. Mindezek elmúlásztása pedig nem pusztán emberek előtti megszégyenülést, hanem kemény isteni elutasítást von maga után: *„Nem ismerlek titeket!”*

Tudjam a felkészülés napját és óráját, hogy érkezésekor örömmel fogadjam Jézust: *„Kész a szívem!”* (Zsolt 108,2a)

„...aki az egy talentumot kapta, ezt mondta: Uram, tudtam, hogy könyörtelen ember vagy...” (24. v.)

Mennyire igaz a mondás: Ki mint él, úgy ítél! A gazda igazi gazdaként: nem csak vagyonát tekinti kincznek, hanem szolgálait is. Odafigyel szolgálai jóllétére – képességeire, teherbírására is: a megbízásban irgalmas, nem könyörtelen, a számokérésben igazságos, a hűséget megjutalmazza.

A hűséges szolgák? Ők nem ítélik meg sem gazdájukat, sem szolgatársaik felett. Teszik dolgukat, amivel megbízták őket. Engedelmességük jó lelkiismeretet teremt, örömmel számolnak be munkájukról. Ajkukon az „uram” tényleg azt jelenti, hogy magukra is úgy tekintenek, mint gazdájuk tulajdonára. Aki örömmel szolgál, Ura örömeiben részesül!

Az egy tálentumos? Nem képességével, készségével van baj! Restsége miatt rossz a lelkiismerete, fél, és emiatt urát látja és ítéli könyörtelennek, igazságtalannak. „Itt van az, ami a tied,” – mondja. Urának nevezi ugyan a gazdát, de magatartása alárulja: én a magamé vagyok!

Bizonyára segített volna neki, ha még az elszámolás előtt feltárja szívét és gondolatait szolgatársai előtt!

„Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára.” (31. v.)

Biztos dologként állítja Jézus: „az Emberfia eljön az ő dicsőségében,” mint ahogyan biztosan állította, hogy megérkezik a vőlegény, és hogy hazatér a gazda. Mikor? Amikor... A számíthatás nem az én dolgom, de az igen, hogy megfontoljam, hogyan élek most. Sűg, féltő szeretettel, határozottan, hogy ne az örök büntetés, hanem az örök élet legyen a részem. Ehhez pedig szem kell, helyes látás: hogy lássam Őt.

Most az ideje a szemgyógyító ír beszerzésének (Jel 3,18), hogy kigyógyulva vakságomból, meglássam a rászorulót, akiben Jézusnak szolgálhatok.

Az igazak látása sem teljes, hiszen azt mondják: „Mikor láttunk téged, hogy enned adtunk volna?” – azaz „nem láttunk”. Mégis elég ahhoz, hogy Jézus ezt mondja nekik: engem láttál, nekem szolgáltál a rászorulóban. A gonoszok látása pedig vakság, mert nagyon is számon tartják jótéteményeiket, mintegy azt állítva: egy alkalmat sem mulasztottunk el. Magukat látják csak!

Őrizz, Uram, az önteltség vakságától! Őrizz a szeretetlenségből fakadó tétlenségtől!

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek.” (1. v.)

Nincs nagyobb vigasztalás annál, hogy Isten megbé-kélt velünk, megbocsátja bűneinket Krisztusért, aki tökéle-tesen megfizetett azokért a kereszten! A fogságban levő jeruzsálemieknek és júdaiaknak ugyanis nem csupán arról szól a vigasztalás, hogy megszűnik egy fájdalmas és szegyeteljes külső, emberi körülmény, a rabság, hanem arról, hogy le van róva Isten felé való tartozásuk. Immár nem haragszik rájuk, hanem jön dicsőségesen, hatalommal, de pásztori, gondoskodó, szelíd szeretettel. Isten elfordít-hatja rólunk fenyítő eszközeit, de békességünk csak a Krisztus váltságában, az általa szerzett bocsánatban és pásztorlásában teljes. Ezt érdemes és szükséges szívhez szólóan, de akár kiáltva is hirdetni, hogy megszűnjön minden akadály: felemelkedjen a kétség völgye, lesüllyed-jen a hitetlenség vagy büszkeség minden hegye és halma.

És ha meg is kísértene e szolgálat értelmetlensége és kilátástalansága a múlandóság láttán (6. v.), a mennyei hang biztat: „...*Istenünk igéje örökre megmarad.*” (8b. v.)

„Miért mondod ezt, Jákób..., Hát nem tudod, hát nem hallottad? Örökkévaló Isten az Úr, ő a földkerekség teremője! Nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen.” (27-28. v.)

„Mennyi mindent megtanultam, mikor kellett mégsem tudtam,” – sokak tapasztalatát fogalmazza meg ez az énekrészlet. Nem egyszerű lapszusról van szó, mint a felelő diáknál: egy helyzet könnyen elfeledtet fontos dolgokat, amiket tudtunk, hallottunk, még Istenről is, főleg, ami az ő hatalmát és irántunk való jóindulatát illeti. Eszembe jut-e bármilyen szükségemben Jézus ígérete, miszerint aki kér, az kap? Hogy jelenléte, segítsége, védelme felől biztosít? Vagy intése, útbaigazítása, ami segítene, védne?

A babiloni fogságot egy örökkévalóságnak élte meg Izráel (Jákób), úgy gondolva, hogy üggye nem kerül Isten elé. Ezért mondja a próféta: „Örökkévaló Isten az Úr...!”

Izráelnek meg kellett ismerni azt, akiről a próféta mondja: „Az én Uram, az Úr jön...!” (10. v.) Itt és a következő fejezetekben Isten vitázó hangon beszél önmagáról népének: Ő a földkerekség teremője, és hogy rajta kívül nincs más Isten! Biztat, hogy benne bízva megújul a lankadónak ereje, és hozzá hasonlóan „nem fárad és nem lankad el!” (31. v.)

49. hét

„...legyen gondod a Szentírás felolvasására, az ige-hirdetésre, a tanításra. Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot...” (1Tim 4,13-14a)

Áldás békesség, testvéri szeretettel köszöntöm kedves hittársaimat az úton, Jézus Krisztusban. Tokodi Konrád vagyok, 26 éves, 11 éve Isten szolgája. 15 évesen hoztam a döntést arról, hogy komolyan akarom venni az Igét és meglátni, milyen az élet Krisztus követésében. Ennek mostani állomása a jelenlegi szolgálatom. Ócsán vagyok beosztott lelkész, illetve félállásban iskolalelkész a Szenczi Molnár Albert Református Általános Iskolában, Pestszentimrén. Feleséggel együtt szolgáljuk Istent legjobb tudásunk szerint a fenti ige alapján.

Tokodi Konrád l.p.

”Mert nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart. Dicsérjétek az URat!” (2. v.)

Az istendicséret a legősibb vallásmegélési mód, legalábbis az eddigi kutatások ezt igazolják. A biblia legrégebbnek vélt két szakasza a 2Móz 15,21b: „Énekeljétek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”; illetve a Bírák könyvének 5. fejezete, Debóra győzelmi éneke. Mind a kettő Istent dicsőítő ének. Bár talán a 117. zsoltár a legkisebb és a legrövidebb bibliai rész, mégis minden megvan benne, ami kell egy zsoltárhoz: dicsőíti Istent, erre fel is szólít minket, majd megokolja, hogy miért tegyük. A dicsőítéssel bizonyosságot teszünk Istenről. Mindezt két igeversben. Ennek van egy gyönyörű üzenete: elég egy rövid és egyszerű megfogalmazás is, hogy szívből tudjuk Istent dicsérni, és az ő jó illatát elvinni a világba. Bármilyen egyszerű és igaz kijelentés hatalmas mélységet rejt magában, ha Istenről beszélünk. Nagy az ő szeretete, sőt, Pál apostol szerint megmérhetetlenül nagy! (Ef 3,17-19). Az Úr hűsége örökké tart, olyannyira, hogy előbb szűnik meg minden anyagi világ, minthogy Isten megváltozzon (Mt 5,18; Mt 24,35). Mit mondjunk tehát erre? Dicsérjük az Urat!

*„Új és éles fogú cséplőszánná teszek. Hegyeket csépelek és törsz össze, halmokat zúzol pozdorjává.”
(15. v.)*

Rendkívül erős és bátorító ez az igeszakasz, hiszen ki ne akarná hallani Istentől, hogy megsegíti, ellenségeit elnémitja, erőssé teszi és egy férgecske...(14. v.) Álljunk csak meg! Férgecske?! Igen, a maroknyi jelzővel meg is erősíti. Nem tűnik szépnek, hogy ezt írja a Biblia Izraelről és általa az örököseiről, Krisztus Egyházáról. Azonban Isten őszinte. Nem olyan, mint az emberek, akik közül sokan hallani sem akarnak arról, hogy vannak gyengeségeik. Isten igenis látja a kicsi, gyenge, féltett részét belső lényünknek, azt a részt, amit mások megvetnének, A mai igerészből két üzenet segítsen bennünket: egyrészt Urunk ezzel együtt fogad el, sőt így, leggyengébb részünkkel együtt erősít és segít meg! Másrészt pedig ez a férgecske egyben hegyeket cséplő és zúzó vas tud lenni Isten kezében. Olyan eszköz, aki előtt leomlanak az akadályok, melyek gátolják Istentől rendelt célja elérésében, aki előtt Isten nevében ledől Góliát. Miért teszi mindezt? Mert ő választott ki magának az ő dicsőségére.

Bátran éljünk hát, bízva Istenünk örök érvényű segítségében!

„A megrepedt nádszálát nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja ki, hűen hirdeti a törvényt.” (3. v.)

Volt már sok nemes küldetés a történelem folyamán. Gondoljunk csak Julianus barát nagy útjára, Kinizsi helytál-lásaira a déli határon, vagy akár Bonhoeffer egyházi és kém-szolgálatára a II. világháborúban... Azonban minden emberi nemesség eltörpül amellett a küldetés mellett, amit az emberiség megmentése megkövetelt. Ki alkalmas erre? Ki lehet az, aki a lelkeket a haláltól, az elméket a szolgaságtól, a közösségeket az elmúlástól megmenti? Arra számítanánk, hogy egy olyan hős, aki a legfontosabb feladatát szem előtt tartva, semmi/senki mással nem foglalkozik. Azonban Krisztus Urunk olyan, aki a legkisebbekkel és a legtörekényebbekkel is foglalkozik. Jézus a vakok, a lelki foglyok, a megtört életek reménye. Hiszen küldetése éppen az, hogy megmutassa Isten szeretetét, ami a törvény lényege. Nemcsak helyreállít, hanem célt is ad: kövessük a példáját! A hiteles keresztyének ezzel a Krisztusi szeretettel tudnak fordulni embertársaikhoz. Így lesznek a törött nádszálakból Krisztus kinyújtott karjai, akik elérik a megmentésre szoruló embert!

“Mivel drágának tartalak, és becsesnek, és mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket.” (4. v.)

A keresztelésnél elhangzó talán egyik leggyakoribb igeszakasz a mai. Remekül összefoglalja a Krisztushoz tartozás lényegét: Isten elpecsétel magának. A miertre pedig érthetetlen, de mégis egyszerű a válasz: mert kiválasztott. Mire választott ki? Arra, hogy becses, szeretett, őt képviselő helytartói legyünk e földön. Emlékszünk a hétfői igeszakaszra? A férgecske Isten népére, akiből hegyeket cséplő és halmokat őrlő erőt formál? Ezek Isten választottai. Isten hűsége az, ami elkísér és mindenben átsegít minket, és ez az a hűség, mely formál át minket. Isten hűsége pedig nem a mi teljesítményünkön, de még csak nem is a döntésünkön alapul, hanem az ő kiválasztásán és elhatározásán. Elhatározta, hogy kitart az ő drága és megbecsült választottai mellett. Ennek a kiválasztásnak a legnagyobb és legegységelműbb kifejezése Krisztus eljövetele és kereszthalála. Hajlamosak vagyunk a saját teljesítményünkhöz mérni Isten szeretetét... Most azonban merüljünk el abban a tudatban, hogy Isten becsesnek tart minket, mert így döntött, mert szeret!

„Ti vagytok a tanúim - így szól az ÚR -, és az én szolgám, akit kiválasztottam, hogy megismerjete, higgyetek bennem, és megértsétek, hogy csak én vagyok. Elöttem nem lett isten, és utánam sem lesz.” (10.v.)

Az előző három nap igéi ebben a mondatban nyernek célt: „Ti vagytok a tanúim... és az én szolgám, akit kiválasztottam, hogy megismerjete, higgyetek bennem...”. A tanú egyrészt természetéből fakadóan az, aki tapasztalt, látott, megélt valamit, így potenciálisan tanúvá válik. Azonban tényleges tanú akkor lesz belőle, ha tanúskodik. Isten oka arra, hogy kiválasszon, megváltson és megdicsőítsen az, hogy szeret, emiatt becsesnek tart minket. Azonban kiválasztásának nem csak oka, hanem célja is van. A célja az, hogy erős és tetterre kész tanúkat alkosson belőlünk, akik hirdetik az Ő dicsőségét. Pusztán azzal is, amilyen az életük, de akár szavaikkal is.

Ez természetesen történik: ahogy megismerjük Jézust, járjuk, megéljük a hit útját. A feladatunk az, hogy ezt hirdessük, ne titkoljuk el! Isten dicsőségének fénye sugároz-zék rajtunk! Egy lámpást nem kell hirdetni, az világít magától. Elrejtteni viszont nem szabad. Ismerjük hát meg Istennünket, járjunk hűségesen a hitben, hogy élő, világító tanúbizonyosságai legyünk!

*„Én, én vagyok az, aki eltörölöm mégis álnokságodat
önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”
(25. v.)*

Az Istentől való elidegenedésnek mindig megvan a következménye. A büntetésünket Krisztus elhordozta a kereszten, ezért nem kell a halál rabságától félnünk. Ugyanakkor kisebb büntetések vannak, Isten ugyanis nevel. Hogyne nevelne, hisz szeret, becsesek vagyunk neki és célja van velünk! Isten azonban minden helyzetben, így a nevelésében is hűséges. Nem hagyja, hogy belefulladjunk bűneink – céltévesztéseink – következményeibe. Sőt ezeket felhasználja arra, hogy jó úton tartson, visszavezessen minket. Az, hogy nem emlékezik többé a vétkeinkre azt jelenti ebben az esetben, egy percig sem tart tovább büntetése, mint amennyire az a javunkra van. Izraelnek a babiloni fogság több értelemben is a javára vált. Persze a büntetés mértékét mindig utólag látjuk meg. Pont ezért maradtak ránk Ézsaiás próféciai is: Amikor még nem látjuk a nevelés végét, és azt gondoljuk bűneink Isten előtt vannak, már tudjuk és higgyük el: vétkeinkre többé nem emlékezik!

„Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a száraz tájra. Kiárasztom lelkemet utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.” (3. v.)

Isten Lelkének a kiáradása az a privilégium, amit az Egyetemes Anyaszentegyházban lehet megtapasztalni. Ez a legnagyobb áldás és jutalom azoknak az életén, akik Krisztus követésében élik a mindennapjaikat: Isten Lelkének a működése hatja át az életüket. Nem vagyunk egyedül sem a kiválasztottságban, sem a megváltásban, sem a tanúságtételben, de még bűneink büntetéseiben sem: a Szentlélek bennünk van és dolgozik. Olyan ez, mint a víz a szomjas földnek: megelevenedik, erőre kap minden, ami a földben nő és szunnyad. Igazából Isten Lelke az, aki megtölti erővel, áldással és hűséggel tanúságunkat. Akire egyszer Isten kiárasztja a Lelkét, az meg akar maradni benne. Még ha nem éreznénk is, akkor sem hagy el bennünket. Isten a kezdetektől fogva Lelke által gyümölcsöző, gazdag és őt dicsőítő életet készít elő bennünk. Imádkozzunk azért ma, hogy érezzük és lássuk meg együtt Isten jóságát, Szentlelkének munkáját az életünkön és adjunk érte hálát!

50. hét

„Seregek URa, Istene...” (Zsolt 80, 5a)

13,5 évesen tértem meg az Úrhoz, és azonnal elkezdtem olvasni Isten Igéjét, a Bibliát. Számomra az egyik legérdekesebb neve Istennek a „Jahve Elohim Cebaót”, azaz a „Seregek Úristene”, amit többször olvasunk Ézsaiás könyvében is.

Legelőször Annának, Sámuel édesanyjának imájában tűnik fel ez a kifejezés, és vagy kétszázszor olvassuk még a későbbiekben. A „cebaót” nemcsak „seregek”-et, hanem „erő”-t is jelent, mert minden teremtett hatalom és erő Isten parancsának és vezetésének van alávetve. Gyermeki lelkülettel olyan jó volt ebbe a névbe belecsodálkozni, hogy Isten egy hatalmas Úr, neki nemcsak földi-, mennyei seregek, de minden hatalom és erő engedelmeskedik. Az evangéliumok feljegyzéseiben olyan sokszor látunk erre az engedelmességre példákat: Jézust körülvevő sokaság, embereket megszálló démoni seregek, tengeri szél stb.

Jó ezt ma is tudni és látni.

Vankó István

„Ó, Seregek Istene! Kérlek, térj vissza hozzánk, tekints alá az egekből, lásd és vedd gondjaidba e szőlőtőt! És a csemetét is, amelyet jobbod ültetett, a fiút, akit fölneveltél!” (15-16. v.)

Adventben az Úr eljövételét várjuk (Adventus Domini = az Úr eljövele). Egész pontosan a visszaérkezését, mert már eljött 2000 évvel ezelőtt.

Az első érkezését zsidó emberek tömegei ma is várják, mint ahogyan azt tették az elmúlt évezredek során. Aszáf is ezt fogalmazza meg zsoltárában majd 1000 évvel Jézus a Messiás születése előtt. Habár a „szőlőtő” a Zsoltárban egyértelműen Izraelt jelképezi (vö. 9. vers), Jézus tanításában a vele való kapcsolatot is ezzel példázza (vö. Jn 15,1-6). A „csemete” (Zak 3,8) pedig az Isten jobbán lévő fiú, vagyis a Messiás (vö. Zsolt 110,1; Jn 14,2; Zsid 1,3).

A Jézus által kiszabott feltétel beteljesülése kell ahhoz, hogy visszatérése megtörténjen: Izraelnek nemzeti szinten el kell fogadnia Őt Messiásnak (vö. Mt 23,39). Isten előre a tudomásunkra hozta, hogy ez a nagy nyomorúság végén lesz majd, amit a Gyülekezet nem fog megtapasztalni, mert előtte elragadtatik a Földről.

Az elragadtatásnak nincs előjele, bármikor bekövetkezhet, ezért a várakozásunk állandó (kell legyen).

„Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs Isten!” (6b. v.)

Amellett, hogy ez a vers Isten örökkévalóságát, és felsőbb(rendű)ségét hirdeti, a legegységelműbben tanítja Jézus Krisztus istenségét!

Ézsaiás könyvében háromszor olvassuk, hogy a terem-
tő Isten ezen a néven nevezi önmagát (vö. Ézs 41,4; 44,6;
48,12). Ugyanis Ő az emberiség történelmének kezdete és
vége. Ézsaiás könyvében úgy olvasunk a Messiásról, mint
Jahve szenvedő szolgájáról. A Jelenések könyvében úgy
látjuk Jézust, mint a megdicsőült Emberfiát, aki többé már
nem szenved, és ugyancsak háromszor olvassuk, hogy ezen
a néven nevezi önmagát (vö. Jel 1,17; 2,8; 22,13). A héber
gondolkodás szerint, ha valamit kétszer megismételnek,
akkor azt azzal nyomatékosítják. Ezekből a versekből
láthatjuk, hogy egy túlfokozás van azzal kapcsolatban, hogy
ki az „első”, és ki az „utolsó”.

Hogy a történelem folyamán valaki „első”, és „utolsó”
is legyen, az csak úgy lehet, hogy Istenről van szó. És
kétségkívül csak egyetlen „első”, és csak egyetlen „utolsó”
lehetséges. Két személy csak úgy foglalhatja el ugyanezt a
két helyet, ha egylényegűek.

„Én vagyok, aki megrontom a hazugok jeleit, és bolonddá teszem a varázslókat, megszegyenyítem a bölcseket, és tudományukat bolondsággá teszem.”
(25. v.)

Ennek és a következő részeknek a mondanivalóját akkor értjük meg helyesen, ha figyelembe vesszük, hogy az Ézs 44, 9-20 részben a bálványimádás hiábavalóságáról beszél az Úr, majd azt szembe állítja az élő Isten cselekedeteivel. Ezt mindvégig tartuk szem előtt.

Az egész Héber Bibliának a leghosszabb mondatából (24-28. versek) emeltem ki ezt a részt, amelyben a „hazugok” (héberben „baddim”), szó szerint „gagyogók”-at jelent. Arra utal ez, hogy a démon világgal kapcsolatot tartva (bálványokon keresztül – 1Kor 10,20), mint jövőmondók megkísérelnek információt kapni a jövővel kapcsolatban. Ha kapnak is „kijelentéseket”, amelyek valósághűnek tűnnek, mégsem lehetnek teljesen igazak, mert a hazugság atyjától (Jn 8,44), és nem az egy igaz Istentől származnak. Tehát Isten útját állja az okkult praktikáknak választottjai érdekében!

Ez olyannyira kézzelfogható lesz, hogy a babilóniai király bölcseinek tanácsát és tudományát is meghíúsítja, hiábavalóvá teszi. Azaz Jeruzsálem és a templom nem marad romokban, hanem egy jövőbeli pogány király újjáépíti.

„Így szól az ÚR fölkentjéhez, Círuszhoz, akinek megfogtam a jobb kezét, hogy népeket hódoltassak meg előtte...” (1a. v.)

Közhelyként ismert, hogy „Isten a történelem ura”. Mégis, sokan a kereszténység körében is úgy gondolják, hogy nem az Ezékiás király idejében élt Ézsaiás írta le ezeket a sorokat...

Ezekben a versekben ugyanis Isten bebizonyítja, hogy mennyire a kezében tartja a világ eseményeit a bálványokkal ellentétben. Nemcsak, hogy születése előtt 150 évvel korábban névre szólóan megnevez egy pogány uralkodót, akit „messiásának” nevez (ez a héber szó áll itt; fizikailag valóban megszabadítja Izraelt a babiloni fogságból), hanem elmondja, hogy Isten támogatását élvezve sikeres hódító lesz. Olyan városok estek el viszonylag komolyabb ellenállás nélkül, mint Szárdisz, a lüdiai Kroiszosz király (ismertebb nevén Krőzus) székhelye, melyet más uralkodók soha nem tudtak bevenni.

Josephus Flavius leírása szerint Círus (II. Nagy Kurus) éppen annak hatására vette kegyeibe a zsidók visszatérésének ügyét, hogy Dániel próféta megmutatta neki ezeket a 1,5 évszázaddal korábban róla lejegyzett sorokat.

„Bizony te elrejtőzködő Isten vagy, Izráel Istene, szabadító!” (15. v.)

A közvetlen megelőző versekben néhány pogány nép van felsorolva, akik bálványimádásukat szégyenkezve felhagyják majd, és Izraelnek hódolnak az ő igaz Istenének felismerése miatt. Az idézett vers Ézsaiásnak egy zárójeles közbevetése, amelyben az „elrejtés” Isten tervére és útjaira vonatkozik, melyek felfoghatatlanok, kikutathatatlanok lennének, ha az Úr nem jelentené ki őket.

Azért nevezi „szabadító”-nak, mert megértette, hogy minden, amit a próféta leírt Izrael megváltásának isteni tervét jelenti ki. Pál apostol a Róm 9-11-ben többször idézi Ézsaiást jelezve, hogy számára is ugyanaz a Lélek jelentette ki a benne leírtakat. Izrael hitetlensége a Messiásban Isten tervének része volt, hogy a pogányok lehetőséget kapjanak az üdvösségre. És mindig lesz a zsidóságból egy maradék, akik nem utasítják el Jézust, mint Messiást. Mindez pedig annak a nagy tervnek a része, hogy amikor visszajön az Úr, akkor az egész Izrael megtérjen majd.

Pál egy dicshimnusszal zárja ezt a részt, amelyet Ézsaiás gyakran használt (pl. Ézs 44,23; 45,8; 48,20-21).

„Térjetez hozzám a föld minden határáról, hogy megszabaduljatok! Mert én vagyok az Isten, és nincs más! ...Előttem hajol meg minden térd, rám esküszik minden nyelv!” (22. 23b. v.)

A mai igerészünk a megváltásról szóló üzenet két csoport számára: Izrael (18-21) és a pogányok (22-25. v.). Bibliai értelemben a pogányok azok, akik nem Jákób leszármazási vonalába születtek.

A pogányok azonnal eljöhettek hitben Istenhez, és üdvözülhettek, mert az üdvösség egyetlen feltétele az élő Istenbe vetett hit (bizalom). Kegyelemből, ingyen! Jézus Krisztus váltságshalála óta ez még nyilvánvalóbbá vált, ugyanakkor a Golgotán látjuk azt, hogy ez egyáltalán nem volt olcsó! Mi se tegyük azzá! Ahogy a Krisztus-himnuszban olvassuk (Fil 2,5-11), ha nem jönne nek hitben, míg tart a kegyelmi idő, akkor később, az ítéletkor meg kell hajolniuk majd a Messiás előtt. (Itt is utalást látunk Jézus istenségére: Jézus előtt meghajolni = Isten előtt hódolni.) Azonban a meghódolásnak ezzel a formájával nincs már lehetőség az üdvösségre. Isten választási lehetőséget adott a pogányoknak.

Amit Isten ezekben a versekben elrendelt, az bizonyosan be fog következni, mert ő maga esküdött meg rá, és az igazságban kimondott szava nem tér vissza üresen.

„Vénségeetekig ugyanaz vagyok, megőszülésetekig én hordozlak titeket. Én alkottalak, én hordozlak, én visellek el és én szabadítalak meg.” (4. v.)

Ahogy a keddi tanításban jeleztem, ezekben a részekben Isten szembe állítja magát a bálványimádás hiábavalóságával. Az Ézs 46 1-2 versekben a babiloni főistenek vannak megemlítve (Bél = Bél Marduk a későbbi Zeusz – görög, illetve Jupiter – római; Nebó, aki Marduk fia, a későbbi Hermész – görög, illetve Merkúr - római), akiket alapvetően hordozni kell, és Babilon bukásakor elvisznek perzsa tulajdonba...

Míg a babiloni isteneket hordozni kell, addig Izrael Istene egy olyan Isten, aki hordoz! Nem egyszeri alkalommal megtart, vagy időszakosan cipel. Ha az egyént nézzük, akkor Ő már az anyaméhben történő fejlődéstől fogva az utolsó lélegzetvételig hordozza azt. Ha pedig Izrael nemzetét tekintjük, akkor a történelmén keresztül hordozta a múltban, hordozza a jelenben és a jövőben is hordozni fogja.

És nem változik meg, ellentétben a babiloni istenekkel, akik szép lassan átalakulnak majd római istenekké. Ez pedig egy újabb olyan tulajdonság, amiből láthatjuk Jézus istenségét, aki *„...tegnap és ma és örökké ugyanaz.”* (Zsid 13,8).

51. hét

„Ne bánkódjatok, mert az Úr előtt való öröm erőt ad nektek!” (Neh 8,10b)

Az előző félévben arról tettem bizonyosságot, hogy bár munkanélküli lettem, mégis a legnagyobb ajándékom az életben az, hogy Isten gyermeke lehetek. Mindent elvehetnek tőlem ezen a világon, de az Úr Jézus által nyert identitásomat nem! Nagyon hálás vagyok, mert lett új munkahelyem, ami azzal is jár, hogy sok próba és kihívás elé is állított az Úr, hiszen a beilleszkedés és az újrakezdés nem könnyű. A hívő ember ezen a földön mindig kicsit idegen marad... Amikor elkeseredtem, a férjemtől kaptam a fenti igét, ami sokat segített. Ez a földi vándorút mégis örömeikkel teli, mert erőt az ad, hogy láthatjuk az út végét, láthatjuk a láthatatlant, miénk lehet az Örök élet reménysége! „Kincset, életet, Hitvest gyermeket, Mind elvehetik, Mit ér ez őnekik! Mienk a menny örökre! (Luther éneke)

Tokodiné Baji Tímea

„Hadd halljam meg, mit hirdet az Úristen! Bizony, békességet hirdet népének, híveinek, hogy ne legyenek újra oktanak.” (9. v.)

Ennek a zsoltárnak az a címe, hogy „vigasztalódás elnyomatás után”. Milyen nagy szüksége van minden embernek vigasztalásra, bátorításra, főleg egy nehéz, próbás időszakban. Mégis oktanak vagyunk, haragszunk, leszóljuk, bírálgatjuk egymást. A jó szó nem kerül pénzbe, miért spórolunk vele? Pedig az emberi szó – még ha jó szó is – elszáll, erőtlen, nem ad igazi vigasztalást az elkeseredett lelkű embernek. Miért? Mert egyik ember sem tudja megmenteni a másik ember életét, sőt életének idejét sem tudja meghosszabbítani még egy arasznyival sem. A véges embert egyedül a végtelen Isten tudja megvigasztalni. Hogyan? Ma is szól igéje és Szentlelke által minden emberhez. Bűnbocsánatot ad a bűnösnek, szabadulást ad a „világ fejedelme” által megkötözött embernek. Tudsz örülni Isten megújító, megelevenítő szavának, amely élő és ható ma is? Olyan jó, hogy még tart Isten kegyelmének ideje! Szava békességet hirdet, vigasztalást, örömet és új életet akar adni ma is, most is, neked is! Okulj belőle!

„Én, én mondtam meg, el is hívtam őt, vezettem, hogy sikerrel járjon útján.” (15. v.)

Többször előfordul a Bibliában a siker szó, mégis hívő körökben „nem illik” használni, mert gyakran a pénzzel és a csillogással, a világi élettel kapcsolódik össze. Nézzük meg mégis, hogy lehet-e sikeres a keresztyén ember, és ha igen, mi a siker útja? Abban lehet sikeres az ember, amiben motivált, ami leköti, amiben el tud mélyülni. A Bibliában a legnagyobb parancsolat a szeretet kettős parancsa, nem véletlenül: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* (Mt 22,37) – mondja Jézus a törvénytudóknak és mondja nekünk is. Tehát a keresztyén ember számára a siker útja, a szeretet útja. A golgotai kereszt sokak számára a kudarcot, a sikertelenséget, a fájdalmat, a halált jelentette és jelenti még ma is... A keresztút mégis a szeretet, reménység, a győzelem, a siker útja lett, mert Jézus feltámadt a halálból! Legyőzte a Sátánt és aki hisz Őbenne, annak örök élete van. Ez a legnagyobb siker az életben!

„Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.” (4. v.)

Hívó életem során többször hatalmába kerített az az érzés, hogy mennyire erőtlen vagyok magam is és milyen keveset tudok tenni másokért, Isten országának növekedéséért. Főleg a közvetlen környezetemben, rokonságban, szomszédságban, munkahelyen. Lehet, hogy évekig nem hallgatnak meg, de nem adom fel! Talán tudok mondani egy olyan mondatot, ígét, amely a másik ember szívéig ér... A lényeg, hogy ne gondolkozzak, ne méricskéljek, szeressem annyira a másikat, hogy beszéljek neki Jézusról, hogy Ő a Megváltóm és csakis általa lehet Istenhez menni és a mennybe jutni. Bizonyára mindenkinek van olyan családtagja, akiről soha nem mondana le és naponta imádkozik érte, még akkor is, ha úgy érzi hasztalan az imádság. Isten még ennél is jobban szeret minket! Már akkor szeretett, amikor nem hittem benne, bűnös életet éltem, sőt már anyám méhében gondja volt rám. Ha már te is átélted ezt a határtalan szeretetet, járj közben másokért! Hidd el, nem hiábavaló, hisz Jézus életét adta érted, megváltott, jutalmad az örök élet!

„Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!” (15. v.)

Az a gyermek, aki apa nélkül nő fel, nagy hátránnyal indul el a saját életében, de a hátrány behozható. Az a gyermek viszont, aki az anyai szeretetet is nélkülözi, többszörösen sérült és kicsi a valószínűsége, hogy normális életet fog tudni élni, hacsak nem csecsemő korban kerül befogadó, vagy örökbefogadó családba. Szakmámból kifolyólag sok, szülők által súlyosan veszélyeztetett, családjukból kikerült, sérült, traumatizált gyermekkel kerülök kapcsolatba. Akkora hátrányból indulnak, hogy emberileg szinte lehetetlen, hogy később, felnőttként, normális családi életet élhetnek majd. Igen, emberileg lehetetlen, de Istennek minden lehetséges! Van valaki, aki meg tudja gyógyítani, helyre tudja állítani a lelkileg sérült, elhagyott, megalázott embert. Magához hívja, megöleli, meghallgatja, megsegíti, megőrzi és helyreállítja. Ez a valaki Jézus Krisztus! *„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”* (Lk 19,10). Hálás vagyok, hogy közénk vezetett az Úr és imádkozhatok értük (is)...

„Az én Uram az Úr, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként.” (4. v.)

Annyira jó hinni, tudni, látni, érezni, hogy az én Uram Jézus, és általa Isten az én Atyám! Szeretek így ébredni és már reggel keresni az én Urammal a kapcsolatot, olvasni az igét és imádságban beszélgetni vele. Még nagyobb öröm, amikor a férjemmel együtt tudunk imádkozni. Jézus a szenvedő szolga, aki életét adta értünk, az én bűneimért (is)! Hagyta, hogy verjék, gyalázzák és köpdössék, mert el akarta végezni az Atya akaratát, megváltásunkat. Jézus nem maradt a gyalázatban, halálban, mert feltámadt és dicsőséggel fog megjelenni a maga idejében. Mikor írom e sorokat húsvétra, a feltámadás ünnepére készülünk, most a karácsonyi örömezenet felhangzására várunk. Hálás vagyok, hogy Jézus az én mesterem, én pedig tanítványa lehetek! Szólok az igéjét otthon, a közösségben, a nevelőszülők és gyermekek között, ahová ő állított engem. Hagyd, hogy az Úr „ébresszen”, megnyissa füledet, hallgasd őt, beszélj róla és élj dicsőségére! Legyen minden napod (öröm)ünnep Ővele!

„Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, mely szívébe zárta tanításomat! Ne féljete az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljetek meg!” (7. v.)

Olyan jó, hogy megismerhettem az igazságot, a szívembe zárhattam Jézust. Sokan keresik ma is a (maguk) igazságát, de nem keresik Istent. Még Pilátus is megkérdezte Jézustól, hogy mi az igazság, de nem ismerte fel, hogy Jézus, aki a Krisztus, Ő az igazság! Félt az emberektől és féltette a nehezen megszerzett hatalmát, gazdagságát... Sokan félnek ma is attól, ha megvallják hitüket, akkor kigúnyolják, kinevetik, lesajnálják őket. Néha még én is félek a bántástól, a leszólástól és kerülöm a káromkodó embereket. Urunk erre is adott példát, tanítást. Arra gondolok ilyenkor, amit Jézus mondott az őt gyalázóknak, megfeszítőknak: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”* (Lk 23,34) Meg kell bocsátanunk az ellenünk vétkezőknek, hisz Isten is megbocsátotta a mi vétkeinket! Imádkoznunk kell a hitetlenekért, áldást kell mondanunk, hiszen áldást örököltünk. Nem félni kell tőlük, hanem féltetni kell őket Isten haragjától. Ez a lélek mentés szolgálata, ez Krisztus követése! Készen állsz?

„Elfelejtetted alkotódat, az Urat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek? Miért rettegsz szüntelen, mindennap az elnyomó izzó haragjától, mellyel el akar pusztítani?” (13. v.)

Igen, sokszor annyira belemerülök a feladatokba, a hétköznapi gondjaiba, hogy elfelejtkezek feltekinteni Istenemre, aki teremtette az eget, a földet, a tengereket és mindent. Ő teremtette az embert is, ő adott életet, ezért egyedül neki van joga visszavenni azt. Sokszor fél és szorong, görnyedezik az elvárások alatt a mai kor embere is. Fél, hogy elveszíti az állását és nem tud megélni, nem tudja eltartani családját. Igen, a Sátán félelemben, rettegésben akarja tartani az embert, de Jézus azért jött, hogy lerontsa a Sátán által felépített, félelmetes erődítményeket. Szabadulást akar adni minden megkötözöttségből. A legnagyobb megkötözöttség, hogy nincs Isten és a halál után mindennek vége... A többi félelem is mind ebből fakad. Az Úr pedig vigasztal: Minden gyötrelem elmúlik, de az örök élet, az örök öröm, a boldogság számodra is nyitva áll! Ne felejtsd el alkotódat, naponta nézz Jézusodra fel!

„Ne félj, ne aggódj, ne sírj, ne bánkód!

Ha tiéd Isten, tiéd már minden!” – hangzik az ének.

52. hét

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” 1Kor 1,18

Saját életemben évekig ott lapult, mint egy rejtett erőforrás, míg egy nyári estén megtapasztaltam erejét. Ez az erő nem a beszédben rejlett, az eszköz volt a korábbi évekből és ma is az, ám vele együtt munkálkodik a Szentlélek. Ő juttatta eszembe aznap este Istent, aki joggal elítélhet a haragom és a gyermeki engedetlenségem miatt, de eszembe juttatta azt is, hogy Isten haragját Jézus elszenvedte, hogy békességem legyen a megbocsátás által. Isten megbocsátott nekem és én is teljes szívemből megbocsátottam. Ekkor átéltem az ő békességének a nagyságát, amely minden háborgást megszüntetett bennem. Hiszem, hogy a keresztről szóló beszéd máskor is eléri az Isten által kitűzött célt. Lassan két éve, hogy édesapám már nincs közöttünk, de akkor, amikor a halálos ágyán volt és imádkoztam érte azt kérve, hogy akkor vegye el tőlünk az Úr, amikor magához viszi, ismét megkaptam Jézus békességét. Tudom, hogy a keresztről szóló beszéd Istennek ereje. Egyedül Istené a Dicsőség!

Kohn Zsolt Mihály l.p.

„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetédért és hűségédért! ...akik félitek az Urat, az Úrban bízzatok! Segítségetek és pajzsotok ő.” (1.;11. v.)

Fontos-e neked Isten dicsősége? Kálvin szerint az ember szíve egy bálványgyártó műhely. Ismerve a vallástörténetet valóban megalkotott az ember mindenféle dolgot és mai kabalákat, hogy azokba a bizalmát vesse az élő Isten helyett vagy mellett. A legjobban becsült bálványa pedig önmaga és a saját dicsősége. A zsoltáríró viszont többre tartja az ÚR szeretetét és hűségét. Ezt a szeretetét mutatta ki Isten, amikor egyszülött Fiában eljött hozzánk, hogy megváltson és üdvözítsen. Hogyan szerez dicsőséget Isten? Úgy, hogy Ő a tettei által mindenk fölé nő. Neki bennem is növekednie kell, nekem pedig alább szállanom. Le tudsz-e tenni a magad dicsőségéről, hogy Isten nevét illesse? Tudsz-e órá mutatni, aki cselekedett még ha általad tette is? Az Úr Jézus amíg itt járt e földön, azt tette ami Istennek kedves volt, és tanácsolta, hogy a meggyógyítottak dicsőítsék az Istent. A gadarai meggyógyítottak is azt mondta: Menj és mondd el, hogy mit tett veled az Isten. Aki nem feledkezik meg arról, hogy kiben bízik és ki az aki oltalmat, segítséget és szabadítást ad, az megtapasztalja, hogy Isten minden bajban ott van vele és megoldalmazza. A végső szabadítása az, hogy a halálon át az örök életbe visz Jézus Krisztus a Szabadító által.

“...irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön.” (50. v.)

Isten amikor megvalósítja ígéreteit, mindig láthatunk olyan embereket vagy más teremtményeket akik annak folyamatába az Úr akaratából felvétetnek. Ne gondoljuk, hogy a kiválóság alapján hanem sokkal inkább az Isten kegyelme folytán történik mindez. Az elhívást megelőző kegyelem munkálkodott már pl. Jákób, József, Mózes, Sámson, Sámuel, Dávid, Jeremiás, Keresztelő János, Erzsébet és Mária valamint mások esetében is. Isten nem unja meg az irgalom cselekedeteit, sőt kitartóan alkalmazza azt rajtunk embereken, akiről tudja, hogy csak por vagyunk. A „pislogó gyertyabél” vagy a „megrepedt nád” nem az elvetést és az értéktelenségbe taszítást váltja ki belőle, hanem azt, amit a vak Bartimeus kiáltása vagy a naini özvegy néma fájdalma: az irgalmat! Azonban vigyázunk, nehogy az elbizakodottság kerítsen a hatalmába és azokat emlegessük, akik őseink -mint Izráelnek Ábrahám- mert Isten ma is tud magának őt félőket támasztani a kövekből, ha az elődeink istenfélelme helyett már csak az emléük lelhető fel bennünk. Legyen Jézus Atyja a mi Atyánk nemzedékről-nemzedékre!

“Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel...” (29. v.)

Nem éppen egy kimondottan a halálba készülő ember tipikus szavai ezek, amiket az agg Simeon mondott midőn karjaiba vette a pár hetes csecsemő Jézust. Neki ez így is volt természetes, hiszen bár megöregedett, de nem a halált várta, hanem a neki adott személyes isteni ígéret beteljesedését. Bizony nem mindegy, hogy az ember a halála előtt „több fényt” kívánna testi szemeihez, vagy a dicstelen halál miatt aggódik, vagy éppen a dicső halálba menést óhajtja, esetleg még mindig a földi javak vagy más tartja bűvöletben. Simeon tudja, hogy látta az üdvözítőt és azt a békességet kapta meg, amit mások évek alatt és sok jel és csoda után sem vettek át az Úrtól. Vajon nem csengenek a fülünkben Jézus Urunk szavai, amelyeket mondott a volt leprás samáriainak és még pár embernek? „Menj el békességgel.” Bizony nem mindegy, hogy hová és nem mindegy, hogy békességgel vagy békétlenséggel távozik az ember ebből a világból. Tudjuk, hogy Isten irgalma nemzedékről-nemzedékre megmarad az Őt félőkön. Add hát át magad irgalmának és Jézus a maga békességét adja neked!

“Íme, eredményes lesz a szolgálom! Magasztos lesz és felséges, igen magasra emelkedik.” (13. v.)

Mi akik kétezer évvel Megváltónk születése után élünk, már tudjuk, hogy objektíve milyen igaz az, amiről Ézsaiás próféta Jézus születése előtt többszáz évvel írt. De vajon nem mond ennek ellent az 53. rész, amely az ÚR szenvedő szolgájáról jövődől? Hogyan teljesednek be vagy illenek össze ezek a „magasra emelkedő szolgáról” és a „megvetettről” szóló próféciák? Talán ismerjük a tanítást, hogy: „Aki magát megalázza, felmagasztaltatik!” Így volt ez az engedelmes Fiú esetében is. Lássuk most az igazságot az Ézs. 53,5 igeverse fényében. Az első mondatot személyesen elmondhatta akár Barabbás is, akit Pilátus szabadon engedett, míg Jézust megfeszítettette. Akár elmondhatta a 2. mondat tagmondatait is, ahogyan te is elmondhatod, ha felismered Jézus szenvedésében a helyetted bemutatott áldozatot és megkapod békességét, hogy meggyógyulva folytasd életedet, de nem úgy mint addig, hanem úgy, hogy bűneidet egyre jobban gyűlölöd és kerülöd azokat, hogy többé ne vétkezz. Ekkor a te életedben is eredményes lesz Isten Fia, mert Ő magasra emelkedik, te pedig alább szállsz.

„Lelki gyötrelmeitől megszabadulva, elégedetten szemléli majd őket. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket.” (11. v.)

A prófétai jelen nem minden esetben azonos a próféta jelenkorával, amelyben él. Tudjuk, hogy János, amikor Pátmosz szigetén mennyei jelenéseket lát, azok majd a mienknél is későbbi korokban válnak láthatóvá az akkor élők számára. Ilyen prófétai jelen kapcsolódik Ézsaiás próféta jelenkorához is, amelyben élt. Habár vannak elképzelések, hogy ki lehetett Ézsaiás korában az, akit a népe nem értékelt és kiirtották a földön élők közül, a prófécia lényegére mégis Filep mutat rá, amikor az etióp kincstárnoknak az Írás eme helyéből kiindulva hirdeti a megfeszített és feltámadt Jézust. Ilyen egyszerű konfirmációt, vagyis - a hitről megerősítést - talán csak a Jézus jobbjára felől megfeszített bűnös tett, amikor azt mondta: *„Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor visszajössz királyságodba!”* (Lk23,43). A kincstárnok szeretett volna megkegyelmezni, ahogyan a Szentlélek kitöltetésekor mindazok, akik hittek Jézusban. Ő is hitte, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia! Így tesz ma is igazzá az igaz szolga, aki bűneinket felvitte magával a keresztre és elszenvedte a büntetést.

„Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok megignoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.” (10. v.)

A deuteró Ézsaiásként emlegetett próféta által leírtak azt a célt szolgálták, hogy a babiloni fogságban élő elnyomott népet biztassák, bátorítsák és az ősatyák Istenével kötött szövetség megtartására és annak felismerésére elvezessék, hogy a Teremtő és szövetséges Isten hatalmasabb, mint Babilonnak és a világnak összes bálványa. Ismeretüket annak meglátására irányította, hogy Isten nem vetette el örökre népét, hanem szövetségét megtartva megbüntette ugyan őket a nekik kijáró csapásokkal, de szeretetét és irgalmát nem vonta meg tőlük! Isten hűséges! Az Újszövetség több helye is figyelmeztet erre. Nem, mintha Isten részéről lenne szükség ennek folyamatos kinyilvánítására, hanem sokkal inkább az ember számára fontos ez, aki a múlandó világban azt látja, hogy: „Semmi sem örök.” „Minden relatív.” Vagyis nincs semmi itt, ami változhatatlan és örök volna. Pedig, „Jézus Krisztus tegnap ma és mindörökké ugyanaz.” Ő az Isten békessége szövetségének az alapja és letéteményese. Vele az igazi Béke Fejedelme lesz az életed része.

„Figyeljetelek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert a Dávid iránti hűségem rendíthetetlen.” (3. v.)

2022 március elején a beiktatási istentiszteletemen arról tettem bizonysgot, hogy Isten szövetsége az emberrel örök szövetség. Az emberiség történetében ezt látjuk az édenkerti ígéretről - az asszony utóda a kígyó fejére tapos - a Noé látta első szivárványon, Ábrahám és Mózesen keresztül mindaddig, amíg be is teljesíti ígérését Jézus által, aki ezzel a szóval az ajkán halt meg: „Elvégeztetett.” Feltámadása után és mennybemenetele alkalmával pedig miután kijelenti, hogy övé minden hatalom a mennyen és a földön, elküldi apostolait, hogy minden népet tegyenek tanítvánnyá, hogy megtartsák parancsolatait, hogy egymást szeressék. Jézusban valóban a föld minden népe áldást nyert. Ő hív mindenkit, minden időben, hogy megfáradt és megterhelt életükbe nyugalmat adjon. Mindenki, aki hallja tőle beszédeit és cselekszi azokat, annak az élete a kősziklára épült fel. És lehetnek bármekkora viharok, amelyek próbára teszik és kikezdi emberi életünket, de nem omlik össze, mert a kősziklára - az Isten szövetségét a Krisztusban reánk is kiterjesztő Jézusra - van rendíthetetlenül felépítve!

„Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember!” (7a. v.)

Az Isten keresése nem hasonlítható a céltalan lödörgéshez. A porból formált bűnös embernek tudatos-ságot és elhatározást kell belevinnie az istenkeresésbe. Sokszor hiába keresünk valamit, ha nem koncentráljuk a figyelmünket. Máskor azt sem vesszük észre, ami az „orrunk előtt van”. Netán meglátjuk, de akad más, ami számunkra fontosabb. Hogyan állsz a bűnös út elhagyásával? Gondolataidat szégyenkezés nélkül tudod vállalni Megváltód előtt?

Vajon Atyánknak igéi elérték azt a célt, amiért Urunk közölte velünk? Bizony az evangélium az a kétélű éles kard, amely szétválasztja a hívőket és a hitetleneket. A célját eléri, mert ugyanazt a Szabadítót és evangéliumát hallják. De igaz, hogy annak hirdetése által a mennyek országa a hívők előtt megnyílik és a hitetlenek előtt bezárul. Van-e helye benned az Isten Igéjének? Az Ige számára megnyitott szívű ember előtt megnyílik a menny kapuja, de amíg bezárod értelmed az Ige előtt a menny kapuja is zárva marad. Szívleld meg az intést, mert nem tudjuk, meddig tart a kegyelmi idő. Ma van az üdvösség napja!

Ajánlott igeszakasz: Jn 10,1-21

Bevezetés Máté evangéliumához

Máté evangélista Jézust úgy ismerteti meg velünk, mint a rég előre megígért Megmentőt (1,22, és köv.). Jézus egész élete az Ótestamentumban leírt ígéretek mentén folyt le, a középpontban azonban nem a győzelmes király, hanem „Isten szenvedő szolgája” (26,54) áll, aki gyengeségeinket magára vette és betegségeinket hordozta (8,17). Ez a kijelentés nemcsak kulcs Jézus életének megértéséhez, hanem elutasítása mindazoknak, akik elfogták és elítélték, noha Őt mint Messiást kellett volna üdvözölniük. A konfliktus középpontja Jézus egyedül álló igénye, amit az evangélista világosan ismételtén kimond: „Dávid Fia” (9,22 és kk), melyet az Ő tettei és élete igazoltak (11,2), és amit nemcsak tanítványai hangoztattak, hanem még a démonok is elismerték, amikor „Isten Fiának” kényszerültek kijelenteni őt (8,29; 14,33).

Jézus és Isten népe:

Máté evangéliumában nyomatékosan utal a párhuzamokra, ami Jézus élete és Izráel történelme között látható: Ahogyan Izráel népe történelme kezdetén Egyiptomban tartózkodott, ugyanez történt Jézus életének kezdetén (2,13-23), majd hasonló volt a történet a pusztai úton is (4,1-11). Ellentétben azonban az ótestamentumi zúgolódó néppel, Jézus megállt a kísértésekben. A „hegy” ahol Jézus tanított, párhuzamot mutat a Sinai hegygel, ahol Isten tanította Mózeset. Jézus maga is idézi ennek, az isteni törvénynek szavait: „Hallottátok, megmondatott a régieknek” és állítja szembe azzal amit ő mond: „*Én pedig azt*

mondom néktek,, (5.21 kk). Jézus isteni tekintélyével szólal meg és magyarázza, hogyan kell értelmezni az Isten által adott törvényt. Érthető, hogy „a sokaság álmélkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van” (7,28 kk).

Jézus tanítása:

Máté írásában jelentős, ahogy Jézus tanításait közli. A hegyi beszéd (5-7), a 12 tanítvány kiküldése (10), a példázatok fejezete (3), az utolsó időkről és az ítéletről szóló leírás (24-25), mind meghatározott részek, amivel az első evangélium írója Jézus tanításának fontos mondanivalóit ismerteti. A középpontban azonban elsősorban Isten Birodalma áll, korának szokásos zsidó felfogásához híven Máté ezt az „Isten országa” névvel jellemzi. Jézusban ez jött el (12, 28), - követői ebből élnek, szavakban és tettekben erről tesznek tanúságot, - hatalmát pedig az idők végén Ő állítja majd helyre. Az evangélium befejezése a nagy missziói parancs (28, 18-20).

Habár küldetése idején a Messiás tevékenységének színtere csak Izráel földje volt, az Őt követők küldetésének színtere már az egész világra korlátozás nélkül érvényes.

*Dr. theol. Thomas Weißenborn,
Igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés Jakab leveléhez

Jakab apostol levele hasonló egy prédikációhoz, mert mindazt, amit evangéliumában elmond, kivitelezni a

gyakorlatban kell. Már indulásnál is a bölcsességkérés áll, mivel enélkül Istennek tetsző életvitel nem sikerülhet. Az ember részéről ehhez kell a hit. Ezt Jakab a szilárd Istenbe vetett bizodalomban definiálja (1,6-8), mert a kísértésekben való kitartó ellenállás (1,13-18) Isten ígéje meghalásának és megértésének kivitelezése (1,19-27).

Minden embert „Isten szemével” kell nézni, azaz nem az „anyagi értékei szerint” (2,1-9). Ebben derül ki, hogy az Istenbe vetett hit „élő”, vagy csak szájbizonyoságtétel, amit a démonok is meg tudnak tenni (2,19). Ez a „hitkivitelezés” nem törvény-kivitelezés, vagyis olyasmi, amit az embernek azért kell megtennie, hogy Isten előtt jobb színben tűnjék fel. Nem hiába kerül szóba újra a „felülről való” (3,17) bölcsesség. Csak aki felülről kapott bölcsességgel rendelkezik lehet „először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő, képmutatásmentes” (3,17). A következő versek beszámolnak arról, mi az ami ennek a nyitottságnak útjában áll, ami az embert gátolja a teljes és egyedüli Istenben való bízásban. Kezdi azzal a vágyódással, ami bennünket a dicsőség, a gazdagság elnyerésére vonz. Jakab elsőként nevezi meg a „világ barátságát”, ami összeférhetetlen a bizalomteljes Istenhez-kötöttségünkkel (4,1-10). Szorosan idetartozik annak elítélése, ha valaki Isten helyébe képzei magát (4,11 és kf.). Újabb hit-hátráltatás a magabiztosság (4,13-17) és a gazdagságban való biztonságkeresés, ami nemcsak csalóka (5,2), hanem gyakran igaztalan kapcsolatokon nyugszik (5,4-6). A levél végül több példát is hoz a bizalomteljes istenkapcsolatra.

Törvényeskedő-e a levél felfogása?

Vannak, akik Jakab levelét törvényeskedő iratként félreértelmezik, holott éppen utolsó szavai nyomatékossítják, hogy a bűnösről ne feledkezzünk meg, hanem tegyünk meg minden emlékeztető lépést, hogy az igazságra rátaláljon. Egy-egy emberről nem bűnei tömege mond valamit, hanem válasz a kérdésre, rátalált--e ő az igaz, helyes útra (5,19).

*Dr. theol. Thomas Weissenborn,
igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés Jób könyvéhez

Jób könyve a szenvedésben való helyes magatartásról, a szenvedés értelméről és céljáról szól. Nem ad ugyan mindenre kiterjedő választ. De döntő a jelentősége, amikor a végén Jób Istennel találkozik. Ezzel tudja bátorítani a szenvedésbe kerülteket, mind a mai napig, hogy miként vigyék Isten elé kízó kérdéseiket és várakozzanak türelmesen a megoldásig. Egyben a könyv óv és inti a szenvedéstől megkímélteket, ne igyekezzenek a szenvedők szenvedéseit elfojtani, Jób válaszában barátainak egysíkú és leegyszerűsített mondásait, magyarázatait határozottan visszautasítja.

Felépítés:

A könyv egy elbeszélő keretben (1-2; 42,7- 17) majd a középrészében mondja el Jób történetét. Jób kezdetben a szenvedést csendben elfogadó ember (1,20). A harmadik résztől azonban kemény és szemrehányásokat tesz Isten-

nek. Ezután következik barátaival történt háromrészes vitája. Barátai előtt világos: aki szenved az bűnös is, annak vétkeznie kellett. Ez a vita-párbeszéd egy mégegyszeri ún. „tisztaság-fogadalom”-ban (29—31) fejeződik be. Jób ismét megerősíti ártatlanságát előttük és Istenhez fordul, hogy Ő adjon választ és igazolja őt. A 32-37. részben negyedikként Elihu lép be váratlanul. Barátai elgondolásaira utal vissza (34,10-12), későbbiekben már mintha Isten válaszából venne indoklást, motivációt (36,22-33). Végül a 38—41 fejezetben Isten következik és kérdések formájában adja meg Jóbnak a választ – a világ, a teremtettség kérdéseire. Jób a 40,3-5 részben válaszol Istennek: Mostantól kezdve hallgatni akar. De további válaszával a (40—41) részben, mégegyszer hangoztatja Isten mindenható hatalmát. A következő (42,1-6) fejezetben Jób második rövid válasza jön sorra, miután Istennel találkozott teljesen aláveti magát az Ő hatalmának. A befejező elbeszélésben (42,7-17) Isten megrója Jób három barátját, Elihuról ezután nincs említés. Jób végül visszakap mindent, egészségét, vagyonát - mindent - mértéken felül.

Összegezés:

A könyv egész felépítése mutatja, hogy az igaz ember szenvedéseire nincs egyszerű válasz. Helyette Isten elfedi, eltakarja az Ő titkaiba történő betekintést, Jóbot pedig inti a saját helyzetének elfogadására. Ezt Jób miután Istennel találkozott meg is érti és elfogadja, - ez a találkozás lett meggyőző számára.

*Dr. Christoph Rösel,
a német Bibliaszövetség főtitkára, Stuttgart*

Bevezetés Júdás leveléhez

Ha eltekintünk attól, hogy a levélben egy arkangyal néven van nevezve, (v.ö. Jud 9), - ami a későbbi időkben a bibliatudósoknál megütközést kelthetett és több angyal nevének „identitását” kérdőjelezhetné meg, - úgy gondoljuk, hogy emiatt nem szükséges a Júdáslevél teológiai jelentőségén vitatkozni, vagy valamit hozzáfűzni. A Jelenések könyvén kívül a többi újtestamentumi könyvben aligha találjuk Isten ítéletének olyan nyomatékos és kemény hangsúlyozását, mint itt. Így hát a Júdáslevél teológiai ellenfeleivel egyet nem értve, nem tehetünk mást, mint azt, hogy a Júdáslevél kijelentéseit az egyes hívők és a gyülekezeti élet gyakorlati dolumentumainak tekintjük.

A szerző hangsúlyozza, hogy Isten megment és meg is ítél. Ezt a Júdáslevél különböző történelmi példák útján teszi világossá. Itt azoknak a keresztyéneknek a magatartásáról van szó, akik a „jó oldalon” vélik magukat és úgy gondolják, hogy minden ítélet alól mentesültek. Istent azonban nem lehet megcsúfolni. Az, hogy Ő Izráel népét Egyiptomból kimentette nem jelenti azt, hogy mindent megengedett nekik (5). A városok, mint Sodoma és Gomora megsemmisülnek, és maguk a vétkes angyalok is ugyanúgy ítélet alá kerülnek (6). Isten ítélete nincs tekintettel a vétkes személyére, bár nem egyszer a mennyei hatalom mondja ki a leállást. Az, ha Isten megbocsát egy bűnt, nem tekinthető szabadítólevélnek a gátlástalan bűnelkövetésre. Ez az isteni kegyelemmel való visszaélést jelenti (4). Az ítélet azonban mégsem az utolsó

szó a gyülekezet embereire. A Júdáslevél nem átoklevél a tévtanítókra, inkább egy testvéri felszólítás azoknak a keresztyén testvéreknek, akik megmentendők, mert bűnbe kerültek: *„Könyörüljete azokon, akik kételkednek, mentsétek meg őket kiragadva a tűzből. Másokon is könyörüljete, de félelemmel...”* (22 és köv). Ez a könyörület azonban nem azt jelenti, hogy a bűnnek látszatszeretből fedőpalástot adhatunk. A bűnt nemcsak nevén kell nevezni, Júdás elvárja: *„útálva - még a ruhát is amely beszennyezte a testüket”* (23).

Ezzel az istenfélelemmel és Isten szentségének hangsúlyozásával a Júdáslevél Pál apostolhoz egészen közel kerül, aki azt írja *„Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk”* (2Kor 5,11).

A Júdáslevél rövidsége ellenére igen időszerű irat, különösen most, amikor az egyházakat egy hamis kegyelemtan alapján az *„Istenirgalmasság”* valódi értelmének elvesztése fenyegeti.

*Dr. theol. Thomas Weissenborn,
dozens az mbs-00 Bibelseminar-ban, Marburg*

Bevezetés Ézsaiás próféta könyvéhez

Ézsaiás működése Jeruzsálemben a Kr.e.740 és 700 körüli időkre tehető. Egy rendkívüli látomás során kapta meg prófétai elhívását (6,1-13). Izráel ebben az időben már egy északi és egy déli országrészben felosztva élt. Jeruzsálemet az északi nagy birodalom már 733-ban

megszállta (7,1-9), még mielőtt azt az Asszír nagyhatalom 722-ben leigázta volna. Az asszírok a déli országrész nagy részeit is megszállták, 701-ben ostromolták meg Jeruzsálemet (v.ö. 1,8; 36-37).

Ebben a helyzetben Ézsaiás ostromozza a szociális visszaéléseket, a hitetlenséget, a bűnöket (1,1-18; 3,1kk.), figyelmeztet, hitre hív (7,9), és hírül adja a déli országrész pusztulását (1,21-31,) - ének a terméketlen szőlőskertről - (5,1-7). Ugyanakkor az egész könyvre jellemző, ahogy Isten vigasztalását és az üdvöt hirdeti. (1,18; 4,2-6). Későbbiekben már a Babiloniába Kr.e. 587-538-ben elhurcolt zsidók visszatérését hirdeti (44,21-28). De több rész is túlmutat Izráel népén és Istennek minden népre kiterjedő üdvöségét ígéri. (2,1-5; 11; 45,22 kk.; 56,1-8; vö. Mt 28,19; és Apcsel 10).

A Könyv áttekintése:

Ézsaiás könyvének tagolása egyáltalán nem egyszerű: Itélethirdetések és vigasztaló szavak, ígérek és elbeszélő részletek váltogatják egymást. Nem mindig világos, hogy ezek közül melyik és mikor teljesedett be. Sok közülük Izráel történelme során már megtörtént, de van, ami csak Jézus eljövetelével valósult meg. Mi mai keresztyének saját életünkben is felismerhetjük Isten ígéreteinek megvalósulását pl. (40,29-31; 41,10 vagy 42,3)-ben. Isten néhány ígéretének beteljesedése még előttünk van, mint az új ég és új föld.(Ézs 65).

Meggondolásra ajánljuk:

Ézsaiás könyvéből ismerheted meg, hogy milyen hatalmas Úr az Isten. Igéreteket tesz és azt a történelem

folyamán megvalósítja. Átélnéd, átélhetjük, hogy igéjével személyesen hogyan szólított meg és azokat életünkben hogyan igazolta. Számunkra e könyv legfőképpen a Messiásnak (9; 11), Isten szolgájának ismertetése okán (42,1-7; 49,1-6; 50,4-9; 52,13-53,12) a legértékesebb, mivel teljesen egyértelműen mutat Jézusra.

Az Ótestamentumból Ézsaiás könyve és a Zsoltárok az, melyet legtöbbet idéz az Újtestamentum (v.ö. pld. Lk 4,16-19 és Ézs 61,1-2).

*Johannes Bauer,
München*

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnappal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Szerzőkkel és lektorokkal való koordinációban, lektorálásban, a bibliai könyvek ismertetőinek összeállításában, a javítások számítógépes kezelésében, a nyomdai szerkesztésben („tördelésben”), a címlista összeállításában közreműködtek még:

Bereczki Krisztina

Czirbusz Endre

Hajdu Zoltán

Miklóssy József

Miklóssy Józsefné

Nagy Zsolt Zoltán

Tokodiné Baji Tímea

és még sokan mások, akik a postázásban, kiszállításban, terjesztésben stb. vettek részt. Minden szerző és közreműködő munkáját köszönjük.

Az Úr áldja meg őket!

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a könyvvel kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség postai címére (**1094 Budapest, Angyal u. 30.**) vagy a **fenysugarak2013@gmail.com** e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30. Tel: 06-20-3816062

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alapítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

Dunamenti Ref. Egyházkerület Bibliás Könyvesboltban
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Karakter 1517 Könyvesboltban
4026 Debrecen, Emlékkert

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyiregyháza, Színház u. 12.

Fénysugarak olvasható a világhálón:

Bethánia CE Szövetség honlapja:
www.ce-union.hu

Parókia – református portál:
www.parokia.hu

Facebook:
www.facebook.com/BethaniaCE.Szovetseg